

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
HOLLY RENEE

YILDIZLAR VE GÖLGELER KRALLIĞI

HOLLY RENEE

Copyright © 2022 by Holly Renee

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, yerler, karakterler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür ve kurgusal olarak kullanılmıştır.

Web sitemi ziyaret edin:

www.authorhollyrenee.com. Kapak Tasarımı: Adli

Tıp ve Çiçekler

Kurgu: The Beta Bruja'dan Cynthia Rodriguez, My Brother's Editor'den Ellie McLove ve Rumi Khan

İÇERİK UYARISI

Bu kitap cinsel içerikli sahneler, şiddet, saldırı ve cinsel saldırı tasvirleri içermektedir. Tüm okuyucular için uygun olmayabilecek olgun dil, temalar ve içerik içerir. Okuyucuların sağduyulu olması tavsiye edilir.

*Jayleigh Faye için-
Sana olan sevgim sonsuz.*

İÇİNDEKİLER

[Bölüm 1](#)
[Bölüm 2](#)
[Bölüm 3](#)
[Bölüm 4](#)
[Bölüm 5](#)
[Bölüm 6](#)
[Bölüm 7](#)
[Bölüm 8](#)
[Bölüm 9](#)
[Bölüm 10](#)
[Bölüm 11](#)
[Bölüm 12](#)
[Bölüm 13](#)
[Bölüm 14](#)
[Bölüm 15](#)
[Bölüm 16](#)
[Bölüm 17](#)
[Bölüm 18](#)
[Bölüm 19](#)
[Bölüm 20](#)

[Holly Renee'den daha fazlası](#)
[TEŞEKKÜRLER](#)
[Teşekkür](#)

BÖLÜM 1

I Yanan korların dumanı beni acımasız, yavaş bir işkenceyle kuşatırken yutkunmaya çalıştım. Kraliyet ordusu, bizim dünyamızla diğer dünya arasındaki yarığın dışında kamp kurmuştu.

toplam üç gün boyunca. Üç dayanılmaz uzun gün.

Saatın acımasız tik takları odanın içinde yankılandı ve kalbim bir sonraki vuruştan önce hızla çarpmaya başladı.

Botumu ayağıma geçirip bağcıklarını bağlarken parmaklarım titriyordu. Oda, evimizin içindeki yıldızsız gece kadar karanlıktı ama buna aldırmadım. Dürüst olmak gerekirse, bunu memnuniyetle karşıladım, çünkü herkes her hareketimi izlemeden bir şey yapabildiğim tek zamandı.

"Nereye gidiyorsun?"

O görmeden önce babamın hançerini hızla botumun yan tarafına sokmadan önce gözlerimi kapattım.

"Sadece biraz hava almaya ihtiyacım var." Ayağa kalktım ve yıpranmış pelerininim kapüşonunu başımın üzerine çektim. "Uyumaya devam et."

Annem ince kollarını kendine doladı ve bakışlarımı kaçırdı. "Uyku beni ele geçiriyor." Başımı iki yana salladı. "Bu gece oraya gitmemelisin."

"Kendi başımın çaresine bakabilirim."

"Bunu biliyorum." Koyu kahverengi gözleri sonunda benimkilerle buluştu. "Ama gelmeleri uzun sürmeyecek ve..."

"Ve özgürlüğümün son birkaç saatinin tadını istediğim gibi çıkarabilmeliyim."

Sözlerim karşısında çenesi sıkıştı. "Seni esir olarak almıyorlar Adara. Seçilmiş Yıldız Kutsanmış olmak tanrıların bir lütfudur."

"Elbette." Önünde dramatik bir şekilde eğildim. "Sana sağladığı hayata bir bak."

Şok olmuş bir şekilde nefesini içine çekti ama bu yeni bir tartışma değildi. Kaderim hiçbir zaman benim olmamıştı ve annem kızı karşılığında birçok lüksü kabul etmişti. Babamın savaştığı lüksler. Uğruna hayatını kaybettiği lüksler.

Kapıya doğru yürüdüm ve annemin titreyen sesi bana seslendiğinde tereddüt ettim. "Sakın kaçma. Seni bulacaklar ve ikimiz de ihanetinin bedelini ödeyeceğiz."

Sözlerinin üzerimden geçmesine izin verdim ve kendime onun tam olarak kim olduğunu hatırlattım. İçimi korku kaplarken kalbim acıyordu. Kaderim yarığın dışında beni bekleyen askerlerin elindeydi ama geride bıraktığım hiç kimse için yas tutmayacaktım.

Serin gece havası sanki kapıyı açıp dışarı çıkmamı bekliyormuş gibi tenimde dans ediyordu. Lanetimi gizlemek için kapüşonumu yüzüme daha sıkı sararak arnavut kaldırımlı sokağa adım attım ve kaçınmam gereken yere doğru yöneldim.

Sokaklar çıplak ve sessizdi. Genelde bira ve sadakatsiz kocalarla dolup taştan küçük bar bile sıkıca kilitlenmişti ve pencereden en ufak bir mum ışığı sızmiyordu.

Omurgamdan aşağı bir ürperti aktı ama onlar gibi korkmama izin veremezdim. Achlys ailesi güçlüydü ama tanrı değillerdi. Öyle olsalardı bana ihtiyaçları o l m a z d ı .

Tek bir tanesini bile görmemiştim. Ne kralı, ne kraliçeyi, ne de evlenmeye yemin ettiğim taçlı prensi. Tek bildiğim onların yüksek fae oldukları ve damarlarımda dolaşan kanın bir şekilde onların uyuyan güçlerini açığa çıkaracak anahtar olduğuydu.

Sahip olmak istedikleri ölümcül güç.

Bildiğim kadarıyla kraliyet mensuplarından hiçbiri yarıktan geçmemişti. Bunun için adamları vardı ve o düşük rütbeli muhafızlar karşılaştığım tek muhafızlardı. Büyüleri varsa bile, hiç görmemiştim.

Annem mecbur olmadıkları için burada kullanmadıklarını söylemişti ama bir yanımda hâlâ güçleri olup olmadığını merak ediyordu. Eğer büyüler yoksa, o zaman onlardan korkmak için gerçek bir nedenim yoktu. Kaçabilirdim ve sonuçlarıyla yüzleşecek olan annem olurdu.

Güçlerim olmadan, herhangi birinin beni bulabileceğinden şüpheliydim. Sadece ikiz aylar gölgeler arasında kaymamı izlerken sırlarımı biliyorlardı. Herkes benim kim olduğumu tam olarak bildiğini düşünüyordu ve bu da kurban edildiğimde kraliyet ailesinin onlara bahşedeceğini düşündükleri bir nimetin anahtarı olduğuma inandıkları anlamına geliyordu.

Son binayı geçip nemli çimlere bastığımda parmaklarım tuğlaların üzerinde geziniyordu. Ormana giden yolu kendi evimi tanıdığımdan daha iyi biliyordum ve etrafımda beni izleyen birileri var mı diye bakarken ayaklarımın bana yol göstermesine izin verdim.

Kasabamızın sınırı yarığın çevresine sadece birkaç dakikalık yürüme mesafesindeydi ve sık sık sadece izlemek ve diğer tarafta hayatın nasıl olduğunu hayal etmek için buraya gelmeyi severdim. Yıldızsız Diyar'dan pek de farklı görünmüyordu.

Ağaçlar her iki tarafta da uzamış ve ağırlaşmıştı ve yarığın varlığına dair tek gösterge geceleri zorlukla görülebilen ince bir perdeydi. Bu bana sabahın erken saatlerinde topraklarımızı kaplayan sisi hatırlattı ama yarığın gitmedi. Eğilip parmaklarımı büyünün içinde gezdirdim ve içimi bir heyecan kapladı. Büyünün dokunuşundan geri tepmesini izlerken yukarı baktım, ama görebildiğim kadarıyla devam ediyordu.

Açıklaması zordu ama dünyalarımız arasındaki uçurum bana kendi evimden daha tanıdık gelmişti. Hiç tanımadığım eski bir arkadaş gibi hissetmişim. Beni her zaman karşılayan tanıdık bir yabancı.

Ama bu gece farklı hissettirdi. Sanki beni uyarıyormuş gibi daha karanlıktı. Elimi geri çektim ve parıltıyı araştırdım.

Yarıktan yaklaşık yirmi metre ötedeki ormanda kamp kurmuş en az elli asker vardı ve kampın bu ucunda nöbet tutan askeri izledim.

Bakışları ağaç hattını tarıyor, bir tehdit arıyordu ama beni fark etmemişti. Cesaret edebilseydim kolayca yarıktan geçip boğazını kesebilirdim. Sadece bir insan olsaydı bu çok zahmetsiz olurdu, ama onun bilgisiz bakışlarının altında hangi güçlerin yattığını bilmiyordum.

Onun yanından geçip kampı tararken parmaklarım hançerime doğru ilerledi. Hepsisi de kraliyet mührünü gururla taşıyan birkaç çadır vardı ve birkaç asker büyük bir ateşin başında oturmuş, birbirleriyle konuşurken gülüyorlardı. Onları bu kadar rahat izlerken çenemi sıktım.

Askerler buraya bir insan kızı zorla götürmek için gönderilmişti ama bu kader hiçbirine ağır gelmiyordu.

Çarpık bir krallığın aptallarından başka bir şey değillerdi ve onları izlerken kalbim göğsümde çarpıyordu.

Hiçbiri bir tehdit hissetmedi. Tek bir tanesi bile Yıldızsız'ın onlara ne yapabileceği konusunda endişelenmedi.

Ama ben Yıldızsız değildim.

Parmaklarım yıllar önce ezberlediğim hançerimin kaba metal kabzasında gezinirken ikiz ay tepemde ısıl ısıl parlıyordu ama omurgam diken diken olurken gerildiler. Tam arkama bakmak için dönmüştüm ki eldivenli bir el ağzımı kapattı.

Arkamdaki karanlık gözleri ararken panik beni esir aldı. Sanki çılgın atacağımdan endişeleniyormuş gibi elini ağzıma doğru sertçe bastırdı ama atmıyacaktım. Bu insanların hiçbirisi bana yardım etmeyecekti ve ben de Fae askerlerinin dikkatini çekmek istemiyordum.

Zaten peşimdeydiler ve onları bu kadar yakından izlediğimi bilmelerini istemedim.

"Ne yapıyorsun lan sen?" diye hırladı tanımadığım derin ve şehvetli sesi, elini ağzımdan çekip benimkini hançerimden uzaklaştırmadan ve çizmemden çekip çıkarmadan önce.

"Onu geri ver."

Bıçağıma uzandım ama o hızla benden uzaklaştı. Elini açtı ve hançerim parmaklarımdan damlayan siyah dumanla kaplandı. Sanki onu büyüsünden başka hiçbir şey tutmuyormuş gibi havada süzülüyordu. İşaretlerim tenimde uğuldarken nefesim kesildi. Sanki karşımdaki yabancı, onları içinde olduklarını fark etmediğim derin bir uykudan uyandırmıştı.

"Böyle bir şey olmayacak." Başlığını indirdi ve ben ona bakarken yüzüm sıcaklıkla kızardı. Çenesi keskin ve elmacık kemikleri yüksekti. Saçları simsiyahtı.

gece gökyüzünde ve kısa kesilmiş. Ve tanrılar, o çok güzeldi. Yüksek fae olduğundan kesinlikle emindim. Kulakları, bir fae'yi her zaman ele veren en ufak bir noktaya geliyordu, ama ne olduğunu bu kadar kolay ifşa eden şey doğal olmayan güzelliği idi. Bu ve otoriter cesareti. "Seni koruyacak bir hançerden başka bir şeyin olmadan yarığın kenarında ne yapıyorsun?"

"Kendi başımın çaresine bakabilirim." Bu cümleyi tekrarlamaktan bıkmıştım ama yine de bu fae'ye herhangi bir açıklama borçlu olmadığım gerçeğini göz ardı ederek söyledim.

"Yapabilir m i s i n ?" Elini uzattı ve beni öne doğru itti. İrkildim ve kapüşonumu sert bir çekişle geri çekerken elini zar zor fark ettim.

Bakışları hızla yüzümde gezinirken başı geriye gitti ve ne gördüğünü çok iyi anladım.

"Sen Yıldız Kutsanmış mısın?" Eli kolumun etrafında neredeyse acı verecek kadar sıkılaştı ve dokunuşunun altında nabzım hızlandı.

"Starcursed." Onu düzeltirken çenemi kaldırdım. "Sen bir Fae askeri misin?"

Kampta dolaşırken gördüğüm diğer askerlere benzemiyordu. Kıyafetleri tamamen siyahtı ve kraliyet muhafızlarına ait hiçbir işaret taşıymıyordu.

Dolgun dudaklarında küçük bir gülümseme belirmeden önce bir an tereddüt etti. "Öyle de denebilir."

Ona güvenmiyordum. Bu adam her kimse, uzak durmam gereken biri olduğunu biliyordum.

"Bırak beni." Kolumu tuttuğu yerden çektim ve gülümsemesi dişleri ortaya çıkana kadar genişledi.

"Yıldız Kutsanmış'ın gecenin bir yarısı ormanda tek başına ne işi var? Yarın yeni kocanla tanışmak için dinleniyor olman gerekmiyor mu?" Yarın mı? Yarın Citlali'nin veliaht prensiyle tanışacaktım.

"Benim bir adım var." Ondan uzaklaştım ve kampa doğru baktım. Oradaki askerler, çadırlarının hemen dışındaki ormanda ikimizden birinin durduğunu fark etmemiş gibiydiler.

"Adara." Adım dudaklarından bir yakarış gibi döküldü.

Ona doğru döndüm ve yüzünü inceledim. "Dezavantajlı görünüyorum. Sen beni tanıyorsun ama benim senin kim olduğuna dair en ufak bir fikrim yok."

Bu onu sadece daha çok gülümsetti. "Ben önemli biri değilim."

Verdiği cevap sinirlerimi bozdu. Dikkat dağıtmaktan başka bir şey değildi. "O zaman bana adını söylemeyeceksin?"

Gözleri kısıldı ve başını yana eğerek yavaş bir bakışla her santimimi inceledi. Bana ne söylerse söylesin gerçekte yalan arasındaki farkı anlayamazdım ama kim olursa olsun güçlüydü. Tek kelime etmeden gücü haykırıyordu. Karşımda duran veliaht prens de olabilir ve ben onu tanımazdım.

"Benim adım Evren."

"Evren," adını yüksek sesle söyledim ve dudaklarımda bıraktığı hissin tadını çıkardım. "Bana hapishaneme kadar eşlik eden sen mi olacaksın?"

Sanki ona tokat atmışım gibi geri çekildi. "Veliaht prensle olan nişanlılığınızı bir hapishane olarak mı görüyorsunuz?"

"O adamla hiç tanışmadım ama sırf kanımın sahip olduğuna inandığı gücü arzuladığı için zorla evlendirildim. Eğer bu bir hapishaneye girmek değilse, siz buna ne derdiniz?"

Öne doğru bir adım attı, bana o kadar yaklaştı ki deri ve tam olarak ne olduğunu anlayamadığım bir şeyin kokusunu alabildim. Gözleri karardığında ve çenesini sıkıldığında gerildim.

"Kraliyet ailesi hakkında konuşma şekline dikkat etmelisin."

Tehditkâr. Onunla ilgili her şey bir tehdit gibiydi.

"Yoksa ne olur?" Meydan okudum ve nefesim içimde hızla gidip gelirken ona dik dik baktım. "Beni hapsedecekler mi? Beni öldürecekler mi? Kanım soğursa onlara bir faydası olmaz."

"Kraliyet parasıyla büyülü bir hayat yaşadın, değil mi?" Sesi keskin ve bakışları sabitti.

Onu tokatlamak için içimde büyük bir istek vardı ama bu fae'nin sözlerinin beni ne kadar kötü etkilediğini görmesine izin vermeyi reddettim. "Yaşadığım hayat hakkında hiçbir şey bilmiyorsun."

O bir fae'ydi ve bizim dünyamızda yaşanan dehşeti hayal bile edemezdi.

Yıldızsızlar yoksulluk ve korku içinde yaşıyordu. Ailem yüzümdeki ve sırtımdaki yıldız ışığı izleriyle kutsanmıştı ama aynı zamanda lanetlenmiştik.

Kraliyet lütfu bize aç kalmamam için su ve yiyecek, güvende olmam için başımızı sokacak bir çatı sağlamıştı ama aynı zamanda babamı da benden çalmıştı. Kaderimi çaldı.

Yanaklarım ve burnum, tenime akıyormuş gibi görünen doğal olmayan açık altın rengi olmasa çillere benzeyen şeylerle kaplıydı. Ama insanları her zaman şoke eden sırtımdı. Aynı işaretler omurgamdan aşağıya doğru sıra sıra yıldız ışıkları halinde akıyor ve sanki kontrol edilemiyormuş gibi kenarlardan dışarı fırlıyordu. Bazı kenarlar omurgamda sıkıca dururken, diğerleri kaburgalarımın kıvrımına dokunuyordu.

Benim için neredeyse hiçbir şey ifade etmeyen işaretler, başkaları için dünyalara bedeldi.

"Belki de bilmiyorum." Elini kaldırdı ve bir an için yanağımdaki işaretlere dokunacağını sandım ama eli yumruk oldu ve tekrar yanına düştü. "Belki de düşündüğüm gibi biri değilsin."

"Ama beni düşündünüz?" Merakım içimi kemirirken sordum.

"Hepimiz seni düşündük, Adara." Bir adım geri çekildi ve hançerimi tekrar eline alıp bana doğru tutmadan önce aramızda biraz m e s a f e bıraktı. "Dünyamızın geleceğini sen belirleyeceksin."

Sözleri karşısında kalbim hızla çarptı ve silahımı bu kadar kolay çalan bu yabancından geri alırken parmaklarım titredi. "Peki ya bu konuda yanıyorsan? Ya düşündüğünüz gibi biri değilsem?"

Ağaçların gölgesine doğru bir adım daha attı ama bakışlarının hâlâ her santimimde dolaştığını hissedebiliyordum. "Buna güveniyorum."

BÖLÜM 2

T Güneş pencereden içeri göz kırptı ve ben inledim. Parlak yeni bir günün sahte vaadiyle uyanmak için çok erkendi. Özellikle de çok uzun zamandır

Geceyi orduyu izleyerek ve bugünün neler getireceğini hayal ederek geçirdim.

Evren'i yanımdan ayrılp kampa geri dönerken izlemiştim. Orada bekleyen askerlerin arasından gizlice ilerledi ve gözlerimi bir an için ondan ayırdığımda ortadan kayboldu. O kamp alanını ne kadar ararsam arayayım, onu bir daha bulamadım.

Yine de bir önemi yoktu. Evren işini yapmak için orada olan bir askerden başka bir şey değildi ve bu ondan nefret ettiğim bir işti.

Çünkü bugün evimden alınıp Citlali'ye götürülecektim.

Başımı tamamen örtene kadar yorganımı çekiştirdim ve gözlerimi günün gerçekliğine karşı kapattım. Hayal kurmak için sadece birkaç dakikaya daha ihtiyacım vardı. Yüzümde ve sırtımda birkaç lekeyle doğmamış olsaydım hayatın nasıl olabileceğini düşünmek için birkaç dakikaya daha.

Starblessed.

Ne lanet bir şaka. Yıldızlar beni kutsamamıştı. Beni ve geleceğimi lanetlemişlerdi ve b a ş ı m a geleceklere hazırlıklı değildim.

Dün gece fae büyüyle ilk deneyimimdi ama çok daha fazlasını yapabileceklerini biliyordum. Çocukluğum boyunca bana hikâyeler anlatılmıştı ama her biri bana karanlık bir peri masalı gibi gelmişti. Güçlerini beslemek için Yıldız Kutsanmışların kanını nasıl içtiklerini anlatmışlardı. Topraklarından sürülmeden önce vampirlerden benimsedikleri bir gelenek. Bunların hiçbirisi gerçek gibi gelmemişti ama bugün gerçeği öğrenecektim.

Evren kafamda canlandırdığım canavara hiç benzemiyordu. Bir yüksek fae'den beklediğim hiçbir şeye b e n z e m i y o r d u .

"Adara, kalkma vakti geldi." Annem küçük odama daldı ve battaniyeyi bedenimden çekip aldı. Sanki sadece onun için yapılmış gibi vücudunu saran en güzel pembe elbisesini giymişti. Koyu renk saçlarını yüzünden çekmiş ve gözlerindeki ışıltıyı ortaya çıkarmıştı.

"Anne," diye homurdanarak yorganıma uzandım ama o çoktan perdelerimi yırtmaya başlamıştı.

"Kraliyet muhafızlarının kampı çoktan topladıkları ve yakında yarığa girecekleri bildirildi. Kalkıp giyinmeniz gerekiyor. Bugün senin kaderin."

Benim kaderim. Annem bugünün benim ölüm fermanımdan başka bir şey olduğuna gerçekten inanıyorsa aptalın tekiydi. Beni isteyerek fae'lere teslim ediyordu ve hiç tereddüt etmeden odamda dolaşırken gülümsedi.

Bir an için, beni almaya gelenler vampirler olsaydı ne yapardı diye merak ettim. Bana Citlali Krallığı'nın ötesindeki Kan Sarayı'na dair pek çok efsane anlatmıştı. O zaman da beni bu kadar isteyerek teslim eder miydi?

İçten içe biliyordum ki şu anda yaşadığı hayat için beni yine de feda ederdi. Bu kasabanın insanları anneme tapardı. Yıldız Kutsanmışlar'ı yüzyılı aşkın bir sürenin en büyük iziyle doğurmuştu.

Bunun onu özel kıldığını, bir şekilde kutsanmış olduğunu düşünüyordu ve sanırım gerçekte haklıydı. Beni doğurmak anneme kendi başına asla sahip olamayacağı bir hayat sunmuştu ve bu ona sadece kızına ve sözde sevdiği kocasına mal olmuştu.

"Kalktım." Bacaklarımı küçük yatağımın kenarına doğru salladım ve gözlerimi ovuşturdum. Üzerimde hâlâ dün geceki kıyafetim vardı ve annemin yatağıma bulaştırdığım kirden şikâyet edeceğini düşündüm.

Ama tek kelime etmedi.

Onun yerine, zorlukla yutkunurken bana baktı. "Banyo yapman lazım, sonra saçını yapacağım. Saraya bu şekilde gelemezsin."

"Saraya hiç varmak istemiyorum." Kalp atışlarımın hızlandığını hissederken bile gözlerimle yalvardım.

Annem başını salladı ama beni seçmesi için ona yalvarmak istemiyordum. Verdiği kararlar ilgili fikrini değiştirmesini sağlayacak hiçbir şey söyleyemezdim. Söyleyebilseydim bile, ikimiz de kraliyet ailesinin, babam onları reddetmeye çalıştığında ona yaptıklarının aynısını yapacağını biliyorduk.

Ve benim hayatım onunkini kaybetmeye değmezdi.

Onu iterek geçtim ve tuvalete girdim. Benim için çoktan bir banyo hazırlamıştı ve ılık suya dalmadan önce hızla kıyafetlerimi çıkardım. Vücudumdaki gerginlik azaldı ama kalbimin her geçen saniye panik içinde atmasını engelleyemedi.

Suyun altına daldım ve birkaç kısa an için dünyayı unuttum. Kasabanın çok yukarısında, kimsenin beni göremeyeceği bir yarığın kenarında durduğumda hissettiğim o duyguya ulaşmaya çalıştım. Orada başka hiçbir yerde hissetmediğim bir özgürlük duygusu vardı, ama bugün o rahatlık benden kaçtı.

Onun yerine tek hayal edebildiğim Evren'in yüzü ve kara gözlerinin beni nasıl incelediği idi.

Dünyamın geleceğini siz belirleyeceksiniz.

Yüzleşmeye hazır olmadığım lanet kelimeler.

Sudan çıktım ve nefes nefese kaldım. Evren'in benim hakkımda ne düşündüğünü bilmiyordum ama her neyse, yanıliyordu.

"Al." Annem bana bir kalp sabun uzattı ve beni hiç yalnız bırakmadı.

Bir daha yanımdan ayrılmadı. Ta ki ben yıkanıp ıslak saçlarım taranana kadar. Benim için hazırladığı elbise ve benim onun yerine koyu renk pantolonumu giymeye karar vermem hakkında tartışırken yatağıma oturdu.

Babamdan kalma siyah düğmeli gömleğimi pantolonun içine soktuğumda bana kızmıştı ama umurumda değildi. Benim için her seçimi o yapmıştı ama ben istediğimi giyecektim.

Saçlarımı örmeyi ve tarladan topladığı birkaç çiçeği eklemeyi teklif etti ve tartışmak istesem de gözlerindeki ıstırap beni önüne oturttu ve o bitirene kadar dilimi ısırıldı.

"Çok güzel görünüyorsun." Son çiçeği de sıkıştırdı ve bunu yapmaması için ona bir kez daha yalvarmak gibi aptalca bir şey yapmadan önce gözlerimi ondan kaçırdım.

Sadece bir saniye sonra kasaba çanının gürültülü sesi tüm kasabada duyuldu ve içimi bir korku kapladı.

"Geldiler," diye fısıldadı annem, kimsenin söylemesine gerek olmayan şeyi. Hepimiz bugünün ne olduğunu ve ne için geldiklerini biliyorduk.

Ayağa kalktım ve babamın hançerini şifonyerimden alıp botumun içine soktum. Annem her hareketimi izliyordu ama buna karşı tek kelime etmeye cesaret edemiyordu.

Beni evimize geri götürdü ve onu takip ederken her küçük ayrıntıyı almaya çalıştım. Duvarlar yılların etkisiyle yıpranmış ve lekelenmişti ve sadece ikimize yetecek büyüklükteki küçük masanın üzerinde taze çiçekler vardı. Burayla ilgili hiçbir şeyi özellikle özlemeyecektim çünkü burası bana hiçbir zaman evim gibi gelmemişti ama sahip olduğum tek gerçek evdi.

Bundan önce yaşadığımız yer, babamla birlikte sahip olduğumuz ev, o kadar uzak bir hatıraydı ki, tek bir ayrıntısını bile hatırlayamıyordum. Artık bir duygudan başka bir şey değildi ama burada hissettiğim her şeyden daha güçlüydü.

Annem ön kapıyı açtı ve komşularımızın fısıltılarını ve bazı tezahüratlarını duyduğumda derin bir nefes aldım. Hepsi de Yıldız Kutsanmışlarla birlikte yaşadıkları ve onları korudukları için en az annem kadar cömertçe ödüllendirilmişlerdi.

Sanki onlardan biri beni koruyabilirmiş gibi.

Hepsi korkuyla doluydu ve bu korku, kraliyet muhafızları bana giden toprak yol boyunca ilerlerken her birinin başını öne eğmesine neden oldu.

Önüne bakarken başımı meydan okurcasına kaldırdım. Biraz sihre sahip oldukları için bizim dünyamızda tanrı olduklarını düşünen sahte asillere boyun eğmeyecektim.

Benden uygun gördüklerini alacaklardı, ama bunu benim isteğim dışında yapacaklardı. Ben

Yıldızsız Adara Cahira ve onlardan herkesten daha çok korkmama rağmen, onlara boyun eğmeyi reddettim.

Ölmeyi tercih ederim.

Kraliyet muhafızları tam önümüzde durdu ve annem önlerinde diz çöktü. En önde giden muhafıza bakarken tiksintimi yuttum.

Beni dikkatle izledi ve çenesi sıkılmadan önce bakışları dizlerime kaydı. Atından inip önümde durmak için hareket ederken beni azarlamadı.

"Adara Cahira." Sert sesi sanki ağzında pipoyla çok uzun yıllar geçirmiş gibi geliyordu.

Başımı bir kez salladım ama konuşmadım. Kalbim boğazımda düğümlenmiş gibi hissediyordum.

Muhafızların arasında Evren'i aradım ama hiçbir yerde görünmüyordu.

"Buraya Achlys hanedanı adına, Citlali'nin taç giymiş prensiyle nişanlanmanızı talep etmek için geldim."

Alay ettim ve diğer kraliyet muhafızlarının sırasına baktım. "Kendileri gelemeyecek kadar meşguller miydi?"

Şok olmuş soluklar etrafımda cınladı ama muhafızın sert yüzü hafif bir gülümsemeye dönüştü. "Öyleydiler, Yıldız Kutsanmış."

Bu isim karşısında gözlerimi devirmiştim. Beni lanetlediği kader kadar bu isimden de nefret ediyordum.

"Akşam karanlığında Citlali'ye varmamız bekleniyor." Muhafız sürüsünün arasından geçen arabayı işaret etti ve koyu siyah ahşap beni korkuyla ürpertti.

"Yolculuk ne kadar sürecek?" Korkumu hissetmesine izin vermemeye çalıştım.

"Birkaç saat." Hâlâ dizlerinin üzerinden kalkmamış olan anneme başıyla işaret etti. "Vedalaşmalısın."

Ona baktım ve ancak gardiyan bir adım geri çekildikten sonra ayağa kalktı. Ona bakarken duygularım beni boğdu ve bu andan bu kadar etkileneceğime hazır değildim. Kendimi bildim bileli ona kızgındım ama yine de onu terk etmeye hazır değildim.

Veda etmek istemedim.

"Akıllı ol, Adara." Bana doğru uzandı ve titreyen ellerimi kendi elleriyle kavradı. "Senden bekleneni yap."

Sözlerinden nefret ettim. Her biri göğsüme saplanmış bir hançer gibiydi ama buna şaşırmamalıydım. Annemin benden tek istediği buydu.

Onu kollarıma almadan önce başımı bir kez ona doğru salladım. Sevgi sözcükleri ya da onu özleme korkusu fısıldamadım çünkü ikisinin de doğru olup olmadığını bilmiyordum. Ama o sahip olduğum tek şeydi.

Uzaklaşmadan önce bana sarıldı ve hiçbir şey yerinden oynamasın diye bir tutam saç kulağımın arkasına sıkıştırdı. Sağ gözümün aynası olan koyu kahverengi gözleri yüzümü taradı ama artık aramızda boşa harcanacak kelime yoktu.

Bir yanım, bana bakarken ve buz mavisi gözlerimden ona bakan babamın hatırasını gördüğünde verdiği kararlardan pişman olup olmadığını merak etti.

Bana her zaman o ve babamın eşit parçalar olduğunu söylerdi. Yarısı babam, yarısı da gitmemi kolayca izleyen kadın, ama yanıliyordu. Ona hiç benzemiyordum.

Geri çekildim ve başımı arabaya doğru eğen muhafıza döndüm. Birkaç kısa adım attım ve bana doğru uzattığı elini görmezden geldim.

Arabaya tırmandım ve kapı arkamdan kapanıp beni geleceğimin korkusuyla sararken derin bir nefes aldım. İçerisi hayatım boyunca gördüğüm her şeyden çok daha güzeldi. Koltuklar esnek siyah deriydi ve ahşap arkalıya saten kırmızı yastıklar yerleştirilmişti.

Açık pencereden dışarı bakmadan önce onlara doğru bastırdım. Muhafızlardan biri küçük bavulumu arabaya yüklerken, annem gözlerinde akmayan yaşlarla özlemle içeriye bakıyordu.

Ellerinin kan kırmızısı kraliyet armasıyla mühürlenmiş bir parşömen parçasına yapıştığını fark edene kadar bu manzara göğsümü parçaladı.

O parşömen parçasının ne içerdiğini o daha açmadan biliyordum. Beni takas ettiği şey buydu. Yıllar önce ona vaat edilen şey buydu.

Düşmanımızla nişanlanmamı o kadar isteyerek kabul etmişti ki.

Muhafızlar oyalanmadı, oyalanmaları için de bir sebep yoktu. Almaya geldikleri şeyi almışlardı ama atlar ileri atılıp araba hareket etmeye başladığında ben hâlâ koltuğa yapışmışım.

Paniklemiş gözlerle anneme baktım ama sokakta toplanmış insan kalabalığının arasından onu zar zor görebiliyordum. Birçoğu yorgun yüzlerinde gülümsemelerle bana el sallıyor, diğerleri ise beyaz kır çiçeklerini bana doğru fırlatıyordu.

Bu bir saygı göstergesiydi, genellikle sadece tanrılara g ö ç e n l e r i onurlandırmak için yaptığımız bir şeydi ve yere düşmelerini izlerken içimi bir korku kapladı.

Bir bulanıklık içinde yanlarından geçmeye başladığımızda hançerimin dış hatlarını takip ettim. Yarığa varmamıza sadece birkaç dakika kalmıştı ve bir yandan hızla atan kalbimi sakinleştirmeye çalışırken bir yandan da endişeyle dünyanın uçup gidişini izledim.

Arabamızın tahta tekerleklerinin her dönüşünde korkum daha da artıyordu.

Babam dışında yarıktan geçen tek bir insan bile görmemiştim ve bunu gerçekten hatırlamak için çok küçüktüm. Yarıktan geçmenin Yıldızsız'ı değiştirdiği, orada uyuyan büyüyle sonsuza dek değiştiği bir efsaneydi ama Yıldızsızlar hakkında çok az hikâye vardı. Kesin olarak bildiğim tek şey, bir kez geçtiğinizde bir daha asla geri dönmeyeceğinizin söylendiği ydi.

Büyüden geçtikten sonra nasıl değiştiklerinin bir önemi yoktu, çünkü asla geri dönmeyeceklerdi. Bugünden sonra buraya asla geri dönmeyecektim.

Dünyanın sınırına yaklaşırken nefesimi tuttum ve geçmemiz gerektiğini anladığımda yavaşça göz kırparak açtım. Atlar yavaşlamadı. Cezalandırıcı ritimlerine devam ettiler.

Pencereden dışarı baktım ama etrafımdaki dünya az önce vazgeçtiğim dünyadan pek farklı görünmüyordu. Ama farklı hissettiriyordu. Açıklaması zordu ama bir gece önce Evren'le yaşadıklarım benzer şeyler hissettiriyordu.

Yanaklarımdaki ve omurgamdaki izler canlıymış gibi hissediyordum ve tenim uğulduyordu. Sanki bu topraklardaki büyü, lanetimin içindeki bir şeyi hayata döndürmüş gibiydi. Ama Evren'in bana dokunduğu zamankinden daha donuktu. Bu dünyanın büyüü onun sulandırılmış bir versiyonu gibiydi.

Parmak uçlarımla bu hissin izini sürmeye çalışırken parmaklarımı yanağımda gezdirdim. Yabancıydı ama aynı zamanda aitmiş gibi de hissettiriyordu.

Pencereden dışarı bakmaya geçmeden önce uzun bir süre doğuştan sahip olduğum izlerin üzerinde gezindim. Önümüzden geçen manzara evdekine çok benziyordu ve kısa sürede yemyeşil tarlalardan ve sık ormanlardan sıkıldım.

Arabanın durmasıyla uyanana kadar uyuduğumu bile fark etmemiştim. Elimi karşımdaki koltuğa atıp kendimi yakaladım ve bu fae erkeklere karşı gardımı bu kadar kolay indirdiğimi fark ettiğimde kalbim hızla ç a r p m a y a b a ş l a d ı .

Dışarısı çoktan kararmıştı ve arabadan dışarı adımımı attığımda, fae gökyüzünün benimki kadar yıldızsız olduğunu fark ettim.

Sadece ikiz ay gökyüzünde parlıyordu ve izin verdikleri kadar az ışık sağlıyorlardı. Hâlâ ormanın kenarındaydık ve Citlali Şehri'ne dair hiçbir iz göremiyordum.

"Neredeyiz biz?" Kollarımı kendime sararken yanımdan geçen muhafızlardan birine sordum. Gece karanlığı beraberinde bir ürperti getirmişti. Dünyalar arasında değişmeyen bir başka şey daha.

"Başkentin yaklaşık bir saat dışındayız hanımefendi." Sanki hizmet ettiği asillerden biriymişim gibi bana onurunu gösterircesine başını öne eğdi. "Tüm mesafeyi gitmeye çalıştık ama atların suya ihtiyacı var."

Ondan uzaklaşıp muhafız sırasına bakmadan önce anlayışla başımı salladım. Bence eldeki görev için çok fazla muhafız vardı ama bu kadar adamdan vazgeçmenin kraliyet ailesi için bir şey ifade etmediğini varsayıyordum.

Karanlık ormanın çizgisine adım attım ve sırtımdan aşağı bir ürperti aktı. Ay ışığı o basit adımla kaybolmuş gibiydi ve işaretimin tenimde alevlendiğini hissederken siyah ağaçların çizgisini aradım.

"Dur bakalım." Güçlü bir kol ortama dolandı ve beni onun sert bedenine ve ormanın bir adım dışına doğru geri çekti.

Evren.

Ben aramıza bir santim bile sokamadan lanetim onun olduğunu anladı. "Onyx Ormanı bir Yıldız Kutsanmış için uygun bir yer değil. Özellikle de yalnızken."

Omzumun üzerinden ona baktım ve karnım onun tutuşu altında çırpındı. "Seni görmedim."

"Çünkü ağaçlara doğru bakıyordun." "Hayır." Başımı usulca salladım. "Daha önce."

"Beni mi arıyordun?" Dudaklarında yarım bir gülümseme oluştu.

"Hayır." İkimizin de kolayca anlayabileceği bir yalan söyledim.

Bana bakarken neredeyse istemsizce elini bana doladı ve bir an için hiçbir şey konuşmadık.

Evren bana hiçbir neden göstermemişti ama içimden bir ses bu erkekten korkmam gerektiğini söylüyordu. İçimdeki her şey gerginleşti ve kalbim göğsüme çarptı. Ama bu his içime işlerken bile kendimi onun karanlık gözlerine bakmaktan alıkoyamadım.

"Yanında biri olmadan bir daha ormana yaklaşma." Sesi sert bir uyarıydı.

"Neden?" Bakışlarım sonunda ondan ayrılıp sessiz ormana döndü. "Orada ne var? Yapraklar neden siyah? Vampirler Citlali'ye bu kadar yakın mı?"

Bu düşünceyle omurgam dikleşti. Fae'lerden ne kadar nefret etsem de, vampirlerden çok daha fazla korkuyordum. Onlar hakkında bana anlatılan her hikâyeye acımasızlıklarıyla ilgiliydi. En yüksek fae'ler güçlerini elde etmek için Yıldız Kutsanmışlar'dan beslenirken, vampirler seçtikleri herkesten beslenirdi.

Yemek için, güç için, zevk için.

"Buradaki vampirlerden korkman için hiçbir sebep yok." Evren üstümden usulca konuştu ve dikkatimi tekrar ona çekti. "O ağaçlarda gizlenen çok daha kötü şeyler var."

Sözleriyle içimi bir ürperti kapladı.

"Etrafım düşmanlarla çevrili o zaman?" Elinden kurtulmak için bir adım attım ve kafamı toplamaya çalıştım.

"Etrafınız tehditlerle çevrili." Başımı bir kez uyarır gibi salladı ve bana küçük bir adım daha yaklaştı. Ses tonunu alçaltmadan önce uzun bir süre gözlerimi aradı. "Burada kimseye güvenmemelisin."

"Sen bile mi?"

"Özellikle de ben." Gözleri karardı ve midem beni bir hain gibi hissettiren özlemle ağırlaştı. Bu adam da diğerlerinden farklı değildi ve bunu unutmamalıydım.

"Yüzbaşı!" diye seslendi muhafızlardan biri ve Evren'in çenesi gerildi. "İlerlemeye hazırız."

Omzunun üzerinden muhafıza doğru baktı ve genç muhafızın irkilmesini izledim. Bunun saygıdan mı yoksa gerçekten korkudan mı olduğundan emin değildim ama muhafızın başını eğmesini izlerken ellerim titredi.

Ona güvenemezdim. Az önce kendisi de beni bu konuda uyarmıştı.

"Geleceğin kraliçesinin bir dakikaya ihtiyacı var." Sesi saf güçlüydü ve tüylerimi diken diken etti.

Sözlerinin beni gerçekten etkilemesi bir an aldı. Neredeyse tüm hayatım boyunca Citlali'nin gelecekteki kralıyla nişanlı olduğumu biliyordum ama kendimi onun mülkünden başka bir şey olarak hayal etmemiştim. Birinin bana geleceğin kraliçesi dediğini duymak kafamı karıştırdı.

"Elbette, Yüzbaşı." Nöbetçi hızla durduğumuz yerden uzaklaştı ve Evren dikkatini tekrar bana verdi.

Bakışları hâlâ karanlık ve otoriterdi ama gözlerimi başka yöne çeviremedim.

"Birazdan Achlys sarayına varacağız. Kendini hazırlamalısın."

"Peki bunu nasıl yapacağım?" Nefes nefese sordum. "Kendimi o kalenin içinde yatanlara nasıl hazırlayacağım?"

Ona bu soruları neden sorduğumu bilmiyordum. Evren de onlardan biriydi. O yüksek bir fae'ydı ve Achlys'in evine sadıktı. Ama bir parçam hala onun cevabını bekliyordu.

"Sen Citlali'nin gelecekteki kraliçesisin. O kale duvarlarının altında yaşayanlar seni gördüklerinde dizlerinin üzerine çökecekler, tıpkı tüm Citlali gibi."

"Sen yapmadın." Ona bakarken çenemi kaldırdım.

Yüzümü incelerken dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi ve bakışlarının yüzümdeki yıldız ışığının her santimetresinde gezindiğini görebiliyordum. "Güven bana prenses. Önünde diz çökmemek için her şeyimi verdim."

Ellerini ceplerine soktu.

Geri çekildi, sözleri beni ona inanılmaz derecede yaklaştırdı.

"Bana öyle deme."

Parmaklarını çeneme sadece bir santim kalana kadar kaldırdı, sonra yavaşça çekti. "Arabanıza geri dönmelisiniz. Gece henüz yeni başlıyor ve seçilmiş Yıldız Kutsanmışlar olarak yüzleşmeniz gereken çok şey var."

BÖLÜM 3

“W Citlali'ye hoş geldiniz," dedi muhafızlardan biri, arabanın önüne geçmeden hemen önce pencereimin yanında.

Çocukluğumdan beri adını duyduğum şehri görebilmek için arabanın kenarına tırmandım. Şehrin sokaklarına girdiğimizde kaldırım taşları arabanın tekerleklerinin altında gümbürdüyordu. Karanlıkla örtülü olmalıydı ama taş evlerden sarkan parlak fenerler ve neredeyse her kapı eşiğini süsleyen mum ışıklarıyla canlıydı.

Başkent sakinleri kapılarının eşiklerinde ve cadde boyunca durmuş kortejimizin geçişini izliyorlardı. Bazıları el sallarken bazıları da arabanın içinden bana bakmaya çalıştı.

Bazıları bizim geçtiğimiz yola çiçekler attı ama Citlali halkı Yıldızsız Diyar'dakiler gibi beyaz onur çiçekleri yerine kırmızı gelincikler atarak tezahürat yaptı.

Ve bu tepki beni şok etti.

Bana bakan yüzlerin neredeyse tamamı Fae'ydi ama sol omzunda yıldız ışığı izleri taşıyan bir adam dikkatimi çekti. İşaret benimkinden çok daha küçüktü ama o şimdiye kadar gördüğüm diğer tek Yıldız Kutsanmış'tı.

Ve şu anda kollarını önündeki fae kadına dolamıştı.

Bana hiç benzemiyordu. Teni benimkinden çok daha koyuydu ve izi o kadar açıktı ki neredeyse beyaz görünüyordu. İşaretlerim bana köyümün yakınındaki tepelerin altına düşen güneşin yumuşak ışıltısını hatırlatıyordu.

Her iki gözü de babamınkilere benzeyen açık maviydi.

Çok farklıydık ama aynıydık.

Ama burada olmaktan mutluymuş gibi görünüyordu. Sanki aşık olmuş gibi.

Araba şehrin içinde ilerlerken gözlerimi ondan ayırmadım ve onun bakışları da bana baktı. Yüzünde nazik bir gülümseme vardı ama ben ona karşılık vermedim. Bu adamı tanıımıyordum bile ama nedense içimde ona hain demek için karşı konulmaz bir istek vardı.

Benim için bir hiçti, tamamen yabancıydı ama yine de düşmanlarımızla bu kadar iyi uyum sağlamasından dolayı kendimi ihanete uğramış hissediyordum. Araba köşeyi dönüp adam görüş alanından kaybolduğunda bile göğsümdeki derin sızıyı durduramadım.

Achlys sarayının nasıl görüneceğini hep kafamda canlandırmıştım ama hayal gücümün hakkını verememişim. Geceleyin bile, büyük bina çarpıcı ama bir o kadar da ürkütücüydü.

Karanlık kuleler aşağıdaki kasabaya tepeden bakıyordu ama kalenin büyük bir kısmı kimsenin tırmanamayacağı kadar yükseğe uzanan heybetli bir taş duvarın ardına gizlenmişti.

Siyah demir kapıya yaklaştığımızda araba yavaşladı ve metalin gürültülü gıcirtısı etrafımızda cınlarken kalbim hızla çarpmaya başladı. Kapının yavaşça açılarak geçmemize izin vermesini izledim ve içimdeki kaçma dürtüsü tüm gücüyle ortaya çıktı.

O duvarın ötesine geçtiğimde geri dönüş olmayacağını biliyordum. Bu benim kaderimdi, kaderimi tanrılar değil, insanlarım ve fae'ler belirledi. Bunu sadece ben değiştirebilirdim.

Kaçabilirdim ama beni bulacaklarını biliyordum. O zaman beni nasıl bir kaderin beklediğini düşündükçe ürperiyordum.

Şimdiye kadar karşılaştığım fae askerleri beklediğim gibi değildi, ama çocukluk masallarımdaki fae'leri kışkırtmaktan daha iyisini biliyordum. Kötü, ölümcül, zehirli. O kâbuslarla yüzleşecek cesaretim var mıydı bilmiyordum.

Ama ben bunu tam olarak düşünmeden araba tekrar ilerledi.

Gergindim ve evimden alındığımın daha bu sabah olduğuna inanamıyordum.

Sanki bir ömür önceymiş gibi gelmişti.

Kapı büyük bir gürültüyle arkamızdan kapandı ve pencereden dışarı bakarken parmaklarım hançerime doğru ilerledi. Tamamen başka bir şeye benzemesini beklememe rağmen saray arazisi görkemli ve güzeldi.

Koyu renkli taşlar gökyüzüne doğru yükseliyordu ama cam pencereler yapıya öyle bir işlenmişti ki, içeride asılı duran fenerler neredeyse göz kamaştırıyordu. Çiçekler, taş zeminin içinde kalan her santim toprağı okşuyordu. Görülebilecek her yerde beyaz ve kırmızı sıçramalar vardı.

Araba, daha da heybetli kapılara çıkan bir dizi büyük merdivenin önünde durdu. Saçlarımı yüzümden uzaklaştırmadan önce hızlıca çizmelerimde hançerimin olup olmadığını kontrol ettim. Keşke pelerinimi getirmeyi akıl etseydim diye düşündüm. Basit bir kumaş parçasının bana sağlayabileceği teselli ve mahremiyet için çaresiz hissediyordum.

Muhafız vagonun kapısını açtı, Yıldızsız'da bana ilk yaklaşan muhafızdı ve bir kez daha bana yardım etmek için elini uzattı. Bu sefer ben tuttum. Arabadan inip sırtımı pürüzsüz koyu renkli tahtaya dayadığımda elim onunkinde titriyordu.

"Achlys sarayına hoş geldiniz." Başımı eğdi ama ben ona bakmıyordum bile. Kırmızı ve beyaz üniformalı muhafızların sırasını aramakla meşguldüm ve sadece siyahı arıyordum.

Ama Evren ortalıkta görünmüyordu.

Sarayın kapısı, yaşını belli eden derin bir iniltiyle açıldı ve üç fae kadın dışarı çıktı. Sarı bukleleri başının üstünde dağınık bir şekilde duran en genç olanı aceleyle merdivenlerden indi ve önümde diz çöktü.

Onun bu hareketi karşısında irkildim ama bedenim hâlâ arabaya yaslanmıştı.

Kahverengi gözlerini bana dikti ve yüzündeki şaşkınlığı görebiliyordum. "Hoş geldin, Yıldız Kutsanmış. Ben Eletta, senin nedimenim."

Bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama kızın dizlerinin üzerinden kalkmasına fazlasıyla hazırdım. "Lütfen bana Adara de." Elimini ona uzattım ama yanakları kızardı ve hızla kendi başına ayağa kalktı.

"Yolculuğunuzdan dolayı yorgun olmalısınız. Kral ve kraliçe sizin için hazır olana kadar dinlenebileceğiniz odalarınızı hazırladım." Merdivenleri işaret etti ve son bir kez daha Evren'i aramak için hızla arkama baktım.

Hâlâ orada değildi ve umursadığım için kendimi azarladım. O bir fae'ydi, kraliyet muhafızlarının kaptanıydı ve burada bana hiçbir yardımı dokunmayacaktı.

"Sadece bagajımı almam gerekiyor." Arabanın arkasına doğru gitmeye başladım ama muhafız beni durdurdu.

"Odanıza götürülecek."

Benim odalarım. Sanki burası benim evim olacakmış gibi. Bunun gerçek olduğunu biliyordum ama yalana en yakın şey gibi geliyordu.

Bu saray asla benim evim olmayacaktı. İçeride beni neyin beklediği önemli değildi.

"Tamam." Başımı salladım ve Eletta'nın peşinden merdivenleri çıkmaya başladım.

Attığım her adımda beni izledi ama konuşmadı. Büyük kapılardan geçtik ve odanın tabanında duran büyük bir ocağın sıcaklığıyla anında çarpıldım. İçerideki ateş sanki tüm sarayı ısıtmaya çalışıyormuş gibi gürliyordu ve büyük alevlerin taşın kenarlarını yalamasını izlerken ürperdim.

"Odanız kuzey kanadında." Eletta başıyla o yönü işaret etti, ben de arkasından gittim.

Önünden geçtiğimiz her şey altın yaldızlı, mermer ya da güzelce eskitilmiş taşlarla kaplıydı. Hayatım boyunca böyle bir şey görmemiştim.

"Achlys sarayı kaç yaşında?" diye sordum ve sesim boş salonda yankılandı.

"Sarayın ilk fae kralı Novak tarafından üç bin yıldan daha uzun bir süre önce inşa edildiği söylenir." Eletta yanından geçerken dalgınca parmağını duvarda gezdirdi.

Bunun doğru olmasının imkânı yoktu.

Sonunda odama ulaştık ve Eletta kapıyı açtıktan sonra kenara çekilerek içeri girmeme izin verdi. Bunu tereddütlemeyi yaptım.

Odanın kenarında küçük bir ocak daha vardı ve çok daha küçük bir ateş içeride dans ederek mekânı ısıtıyordu. Karşısında, al rengin en yumuşak tonuyla yere kadar uzanan zengin kumaşlarla kaplı büyük bir yatak duruyordu.

Her ne kadar nefret etsem de, kaslarım ona yaslanmam ve görüldüğü kadar sıcak olup olmadığını hissetmem için yalvarıyordu. Odadaki tek pencerenin yanına tünemiş küçük bir masa vardı ve üzerinde boş parşömen ve mürekkep ile altın bir ayna duruyordu.

koyu renkli ahşabın genişliğine yayılmıştı.

"Tuvalet bu tarafta." Odadaki diğer tek kapının yanında durdu ve ben de hızla onu içeri kadar takip ettim.

Alanın çoğunu kaplayan büyük bakır küveti gördüğümde dudaklarımdan geçen iç çekişe engel olamadım. Eletta gülümsedi.

"Sizin için bir banyo hazırlayacağım, böylece sizi kraliyet ailesine sunulmaya hazır hale getirebiliriz. Önümüzdeki birkaç saat içinde sizi çağırımları gerekiyor."

"Tamam." Olacaklara tamamen hazırlıksız olmama rağmen başımı salladım.

Eletta parmaklarını kaldırıp en küçük eksende döndürdü ve su taş duvardan küvete akmaya başladı. Onun sihrini izlerken geriye doğru fırladım ve kapıya tutundum. Küvet suyun sıcaklığıyla buharlaştı ve küçük bir şişeyi kaldırıp yüzeye yağ damlatırken tek kelime edemedim.

Tam yüzünü bana döndüğünde yasemin kokusu çarptı burnuma.

"Sen iyi misin?" Orada başka kimsenin olmadığından emin olmak için hızla etrafına bakındı.

"Büyü kullandın." Bu bir soru ve suçlamaydı.

"Tabii ki yaptım." Kaşlarını indirdi ve kelimeleri kekeleyerek söyledi. "Buradaki herkes büyü kullanıyor."

Ona bakakaldım çünkü ne söyleyeceğimden emin değildim. Elbette, yüksek fae'lerin güçleri olduğunu biliyordum, ama Eletta yüksek fae değildi. O benim nedimimdi ve az önce gördüklerimi aklım almıyordu.

Eğer Eletta bunu yapıyorsa, Evren ne yapabilirdi?

"Bütün fae'lerin büyü mü var?" Ellerim kapıyı sıkıca tutarken sonunda kelimeleri bulabildim. "Çoğunda var." Başını salladı. "Bir fae'nin büyüye sahip olmaması çok nadirdir.

en basit büyüler."

Daha fazlasını öğrenmek için can atıyordum. "Peki ya kraliyet ailesi, onlar diğerlerinden çok daha fazla büyüye mi sahipler?"

Gözleri kapı aralığına kaydı, sonra tekrar bana döndü. Tereddütü bana baktığını görebiliyordum ama sesi ancak bir fısıltı kadar çıksa da konuşmaya devam etti. "Achlys ailesi, iktidarda oldukları yüzlerce yıl boyunca güçlü bir büyülü soydan geldi, ancak bazıları bu gücün azalıyor olabileceğinden endişeleniyor."

Bir adım öne çıktım, ona yaklaştım. "Bu ne anlama geliyor?"

"Bundan bahsetmek istemiyorum." Kapı aralığına doğru baktı.

"Lütfen," diye yalvardım ve gözleri benimkilerle buluşmak için havalandı.

"İçinizde yatan büyü'nün Achlys ailesinin ve tüm Citlali'nin kaderini belirleyeceği söylenir. Ya yükselişlerinin anahtarı ya da düşüşlerinin katalizörü olacaksınız."

Sözleri karşısında kalbim göğsüme çarptı. "Benim öyle bir gücüm yok." Başımı salladım. "Benim hiç gücüm yok."

"Her Yıldız Kutsanmış, bir fae'nin içinde saklı olan uyuyan ve ölümcül büyüyü uyandırma yeteneğiyle doğar. Yıllardır bize anlatılanlara göre, güvenliğimizi garanti altına almanın anahtarı sizsiniz." Eletta elbisesiyle oynadı.

Güvenlik. "Neye karşı güvenlik? Ya hepiniz yanılıyorsanız?" Sözlerinin ağırlığı üzerime çöktüğünde yumruklarımı iki yanımda sıktım.

Gözleri korkuyla parladı. "Seni gerçekten banyoya sokmalıyız, Yıldız Kutsanmış." "Ya yanılıyorsan?" Sorumu daha kararlı bir şekilde sordum. Eğer yanılan bensem

Bu krallığın geleceğinde böylesine hayati bir rol oynaması gerekiyorsa, o zaman gerçeği bilmeyi hak ediyordum. Nişanım hakkında bana söylenen her şey çok az ve faydasızdı.

Bana hiç böyle bir şey söylenmemişti.

"Prens Gavril senden beslenir ve kehanette bulunulan gücü elde edemezse, korkarım ki krallık bin yıldır ilk kez Kraliçe Veda'ya karşı gerçekten savunmasız kalacak." Sesi titriyor ve tedirginliğini artırıyordu.

Hayatım boyunca bu ismi hiç duymamıştım. Hizmet edeceğim kraliçe dışında başka bir kraliçenin adını da hiç duymamıştım. "Kraliçe Veda kim?"

Eletta döndü ve elini küvetin kenarında gezdirdi. "O Kan Mahkemesi'nin, yani vampirlerin hükümdarıdır ve anlatılanlara göre gücü ve nefreti konusunda acımasızdır."

Omurgamdan aşağı bir ürperti aktı. Vampirlerle ilgili efsane üstüne efsane duymuştum ve hiçbirini iyi değildi. Ama kraliçelerini hiç duymamıştım. "Peki o ne istiyor?"

"Her Şeye hükmetmek için." Eletta duvardaki küçük altın kancadan Şimdiye kadar dokunduğum tüm kumaŐlardan daha yumuşak görünen bir havlu aldı ve küvetin yanına koydu. "Kraliçe Veda kendimi bildim bileli Citlali'yi devirmek istiyor ama ilk kez tehditlerinin gerçekleŐme Şansı var."

Küvete doğru başıyla işaret etti ve ben de botlarımı yavaŐca çıkarıp küvetin hemen yanına, ulaşabileceğim bir yere koydum. Eletta ha erimi botumun içine sokuŐumu izlerken gözleri büyüdü ama tek kelime etmedi. Aklım başımdan giderken soyunmaya başladım. "Ve hepiniz onu durduracak kişinin ben olacağımı mı düŐünüyorsunuz?"

Küvetin içine girdim ve suyun sıcaklığı bile tenimdeki ürperti'yi dindiremedi. Bu fae'lere benim hakkımda ne söylendiğini bilmiyordum ama ben onların d  Ő nd   u gibi biri değildim. Bir vampir kraliçesini durduracak güce sahip değildim. Hiçbir Şeyi durduracak güce sahip değildim.

"  yle olduğunuz için tanrılara dua ediyoruz." Ben göğüslerimi kollarımla sa k l a r k e n o bir bezi suya daldırıp sabunla k  p  rtt  . "Eğer kehanet yanlıŐsa, umarım tanrılar bizi gerçekten izliyordur."

Uzun zamandır ilk kez onların da öyle olması için dua ettim.

BÖLÜM 4

I aynaya baktım ve kendimi zorlukla tanıdım. Koyu renk saçlarım geriye doğru toplanmış ve başımın tepesinde özenle yapılmış bir tasarımı bükülmüştü.

Başımı ağrıtıyordu ve Eletta gözlerimin üzerine kalın bir kömür çizgisi çizmişti, bu da bir şekilde beni kendimden çok farklı gösteriyordu.

Ama sorun bunların hiçbiri değildi. Sorun omuzlarımdan düşen ve kumaşın üzerinde yıldızlar gibi parlayan beyaz elbiseydi. Eletta elbiseyi başımın üzerinden geçirdiğinde nereye bakacağımı bilememiştim ama elbisenin arka kısmının sırtımın hemen altına kadar indiğini fark ettiğimde şaşkınlığım çabucak geçti.

Sırtımdaki işaretler tamamen açıktaydı ve elbiseye karşı çıkmaya çalışsam da, kraliçenin tam olarak neyin peşinde olduklarını gösteren bir giysi giymemi talep ettiği konusunda beni uyardı.

Önlerinde durmak üzere olan kadın umurlarında değildi. Sadece ve sadece tek bir şey umurlarındaydı ve ben gecenin soğğundan titrerken bile bu durum tüm çıplaklığıyla ortadaydı.

Yatmayı çok istiyordum ama başka seçeneğim yoktu. Eletta'yla birlikte büyük salonun hemen dışında duruyordum ve ben nefes almaya çalışırken o hâlâ elbisemle oynuyordu. Asillerin beni ne kadar kötü etkilediklerini görmelerine izin vermeyi reddettim.

Benim korkum onların gücüydü ve eğer onlara fırsat veririm bunu bana karşı kullanacaklardı.

Bunlar, babamı tek çocuğunu onlardan esirgemeye çalıştığında öldüren insanlardı ve gözlerimdeki korkuyu görmelerine izin vermeye cesaret edemezdim.

"Hazır mısınız?" Eletta önümde usulca konuştu ve ben de gözlerimin onunkilerle buluşmasına izin verdim. O da diğerleri gibi bir Fae'ydi ama içimden bir ses bu kızın onlara hiç benzemediğini söylüyordu. Geldiğimden beri bana nezaket ve saygıdan başka bir şeyle davranmamıştı.

"Hazır olabileceğimden emin değilim." Ona karşı dürüsttüm ve güzel yüzünden küçük gülümsemenin düşüşünü izledim.

Ama cevap verecek zamanı yoktu. Büyük salonun kapıları açıldı, her iki tarafta birer kraliyet muhafızı vardı ve o hızla arkama geçti. Salonun içini zar zor görebiliyordum ama sanki yüzlerce yüz bana bakıyormuş gibi hissediyordum.

Her birine tek tek bakıyordum ve daha bugün tanıştığım bir gardiyanı arıyor olmaktan nefret ediyordum.

Tamamen önemsiz bir gardiyan.

Kapı aralığından geçtim ve boşlukta duran sıra sıra insanları fark ederken açıkta kalan omurgamı düzeltiltim. Hepsi gözlerinde merak ve istekle beni izliyordu ama hiçbiri bakışlarıyla karşılaşmadı. Bakışları omuzlarıma düşmeden önce yanaklarıma baktılar, sırtımı görmeye açtılar.

Benim için bir lanet ama onlar için bir nimet. Bir kurtarıcı.

Gözlerimi hepsinden kaçırdım ve bakışlarının alçak bir kürsüde oturan üç fae'nin üzerine düşmesine izin verdim. Gözüme ilk çarpan kraliçeydi ve bu hiç de şaşırtıcı değildi. Diğerlerinin arasında göze çarpan uzun kırmızı bir elbise giymişti ve başındaki taç da ona uyuyordu. Büyük yakutlarla süslenmiş altın kuleler, onun herhangi birine tepeden bakmasını imkânsız hale getiriyordu.

Ama yine de başardı.

Bana sert ve hesapçı bir bakışla baktı ve sinmemek için kendimi zor tuttum. Güzeldi, buna hiç şüphe yoktu ama gözleri kısılrken beni dikkatle süzdü.

O güçlü. Bakılması gereken bir yüzden çok daha fazlasıydı.

Yanında iki erkek otursa bile, Citlali'nin kraliçesi yöneten kişiydi,

Ve ondan düşündüğümünden çok daha fazla korkuyordum.

Bakışlarımın ondan uzaklaşıp yanındaki krala kaymasına izin verdim. Çok daha küçük boyutta benzer bir taç takıyordu ve sadece altın ve kırmızı kraliyet armasıyla süslenmiş koyu mavi paltosunun içinde muhteşem görünüyordu.

Bakışları sanki kullanılabilecek her santimetremi hesaplamaya çalışıyormuş gibi vücudumun üzerinde dolaşıyordu. Gözlerindeki bakıştan nefret ediyordum, sanki en yüksek teklifi verene götürülen değerli bir sığdırmışım gibi.

Bakışlarımı ondan kaçırdım ve kürsüde duran diğer kişiye çarptığında kısa bir süre durdum. Kral ve kraliçeden çok daha gençti ve başındaki taç çok daha az görkemliydi.

Ama dikkatimi çekmesi için başındaki taca ihtiyacı yoktu. Sadece bir başkasında hissettiğim şekilde çarpıcı bir yakışıklılığa sahipti ve bana bakarken dudaklarında yumuşak bir gülümseme vardı.

Üçünün önünde durdum ve onlara bakarken başımın düşmesine izin vermedim. Bu kraliyet ailesiydi, benden alacakları aileydi, evleneceğim aileydi ve onlar altımda titrerken bile diz çökmeyi reddettim.

Kraliçe ayağa kalkarken kalabalığın üzerine bir sessizlik çöktü. "Demek vaat edilen Yıldız Kutsanmış sizsiniz?" Sesi inatçıydı ve o konuşurken her kafa ona doğru döndü.

Ona nasıl cevap vereceğimi bilemediğim için tek kelime bile etmedim. Beni değerlendirirken sadece bakışlarını tuttum.

"Yıldızların gücüne sahip olan kız sen misin?" Çenesini sıktı ve kendini tekrar etmeye alışık olmadığını anladım.

"Benim gücüm yok."

"Ah, ama sen biliyorsun." Kürsüsünden indi ve muhafızlardan biri koşarak elini ona uzattı. "Buradan hissedebiliyorum."

Kraliçe muhafızın elini bırakıp bana doğru bir adım attı ve nefesim kesildi. Önümde, bir kol mesafesinde durdu ve aramızdaki farkın ne kadar büyük olduğunu fark etmekten kendimi alamadım. Teni solgundu ve zorlu bir yaşamın izlerini taşıyordu; saçları ise o kadar açık renkti ki neredeyse beyazdı.

Öne doğru uzandı, parmağını çenemin altına daldırdı ve beni incelemek için yüzümü ileri geri eğmeden önce irkilmeme neden oldu. "Yüzün olağanüstü." Parmakları çeneme doğru büküldü. "Ama ben sırtınıza bakmak istiyorum."

Arkamı dönmek istemedim. Zaten çok açıktaydım ve arkamda duranların bakışlarını şimdiden hissedebiliyordum. Ama başka seçeneğim yoktu.

Kraliçenin gözleri karardı ve ayaklarımın altındaki zemin hareket etmeye başladı.

Düşmemek için bir şeye tutunmak üzere uzandım ama ulaşabileceğim tek kişi oydu. Kendi gücüne karşı onun yardımını kullanmayı reddettim.

Elini ya da ağızını herhangi bir büyüyle kaldırdığını görmemiştim ama sanki gücü böyle bir şey gerektirmiyormuş gibi durduğum mermer zemin kolayca dönüyordu. Geldiğim kapılarla yüz yüze gelene kadar durmadı ve diğerleriyle birlikte onun da soluğunu duydum.

Soğuk bir parmak omurgam boyunca ilerledi ve onun dokunuşuyla ürperdim. "Saf mısın?"

Sorusu dikkatimi çekti ve ne demek istediği hakkında hiçbir fikrim yoktu. "Affedersiniz?"

"Senin kanın. Yıldızların kanı. Saf mı, yoksa daha önce beslendin mi?" Küstahlığı karşısında mideme bir düğüm yerleşti.

"Anne." Sahneden veliaht prensin homurdanan sesini duydum ve ellerimi iki yanımda yumruk haline getirdim.

"İstedğin kadar safım." Sesimin titremesine izin vermemeye çalıştım. "Hiç kimse benden beslenmedi."

Ne onun istediği şekilde ne de daha önce dilediğim şekilde. Kasabamda kimse bana dokunmaya cesaret edemezdi. Ben Yıldız Kutsanmış'tım ve asillere aittim. Kasabamın erkekleri bunu olabildiğince abartmışlardı.

Beni lekeleyen herkes lanetlenirdi. Bana zarar verenlerin kaderi kötü olur.

"Güzel," diye konuştu kraliçe arkamdan. "Oğlum senin güçlerini tadacak ve onlarla birleşecek tek kişi olacak. Sen sadece ve sadece onun olacaksın."

Sözlerinden nefret ediyordum. Zahmetsizce benden yutulacak bir nesne olarak bahsetmesinden nefret ediyordum.

"Gel, Gavril. Ona bak."

Sırtım kürsüye dönük bir şekilde beklerken gerildim. Hareketleri duyabiliyordum ama

hâlâ önlerindeki gösteriyi izleyenlerin yüzlerinden başka bir şey göremiyorlardı. Ama hiçbirine bana bakmıyordu, gerçekten bakmıyordu.

Taçlı prensin arkamda durduğu anı biliyordum. Onu işaretlerimin arasında, canlanan bir güç vızıltısı gibi hissedebiliyordum. Bu bana Evren'i hatırlattı ve etrafımdaki yüzlerde hızla onun tanıdık yüzünü aradım.

"Çok zarif bir kız." Taçlı prens yavaşça etrafımda dolaşmadan önce konuştu. Benimle tam olarak yüzleştğinde durdu ve başını hafifçe eğerek selam verdi. "Sonunda seninle tanışmak bir zevk, Yıldız Kutsanmış."

"Adara." Kendimi söylemekten alıkoyamadım. "Benim adım Adara Cahira."

"Adara." Adımı mırıldandı ve tüylerim diken diken oldu. "Seninle tanışmak bir zevk, Adara."

Ona ne cevap vereceğimi bilemiyordum çünkü bu duyguyu paylaşmıyordum. Yakışıklıydı ve şimdiye kadar saygılı davranmıştı ama ben yine de buraya onun malı olarak sahiplenilmek üzere gönderilmiştim.

"Peki ben sana ne diyeceğim?" diye sordum ve etrafımdakilerin mırıldanmalarını duydum. Ama veliaht prens sırttı.

"Birçok isimle anılıyorum ama müstakbel eşim olarak bana Gavril demen hoşuma gidecek." Sözlerini anladığımda beni izledi ve o küçük gülümseme dudaklarından düşmedi.

"Beni bir dansla onurlandırır mısın?" Elini bana doğru uzattı ve ben de elimi onun elinin içine sokmadan önce duraksadım.

Beni kendisine doğru çektiği anda müzik çalmaya başladı ve diğer elini yavaşça kaldırırken avuç içim göğsüne düştü.

Elinin sırtımın küçük kısmına düşme şeklini ya da parmaklarının işaretime temas ederken sıkışma şeklini kaçırmadım. Az önceki güç vızıltısı onun dokunuşuyla daha da arttı.

"Annem için üzgünüm." Beni yerde döndürmeye başlarken yumuşak bir sesle konuştu. "Biliyorum biraz zorba olabiliriz."

Ona şöyle bir baktım. Zorba, kraliçeyi tanımlamak için doğru kelime gibi gelmiyordu. İçgüdülerim bana onun acımasız, kurnaz ve boyun eğmez olduğunu söylüyordu.

Bu sarayda hiç müttefikim yoktu. Buradaki herkese karşı temkinliydim ama bu saraydaki gerçek rakibim oydu. Her zaman izlemem gereken kişi oydu ama bunu bilsem bile prens konuşurken gözümü ondan ayıramazdım.

"İyi niyetli."

"Kimin için iyi anlama geliyor?" Elim omzunda sıkılaştı. "Kraliçenin benimle, size sağlayabileceklerim dışında bir ilgisi olduğunu sanmıyorum."

Gavril sözlerimden utanmış gibi görünüyordu ama aksini düşünebileceğimi nasıl düşündüğünü bilmiyordum. "Sen benim karım olacaksın, Adara. Sen damarlarında dolaşan kandan daha fazlasısın."

Sözleri tenimin üzerinde bir fısıltı gibiydi. Beni büyüleyen bir fısıltı. "Peki benden tam olarak nasıl besleniyorsun?"

Bu salonun böyle bir soru için doğru yer olmadığını biliyordum ama bilmek zorundaydım. Bana anlatılan söylenceler, vampirlere karşı uyarıldığımız gibi, fae'lerin de bir Yıldız Kutsanmış'tan beslendiğini söylüyordu. Ama Gavril'e baktığımda, derimi delecek keskin dişlere dair hiçbir iz görmedim. Altında yatmasından korktuğum canavara dair hiçbir işaret görmedim.

"Bu konuda endişelenmen için daha zamanın var." Parmakları nazikçe tenimde gezinmeden önce boğazını temizledi. "Evlenene kadar senden beslenmeyeceğim. Sen benim olana kadar."

Bu beni aynı anda hem sakinleştirdi hem de tedirgin etti. "Peki ne zaman evleneceğiz?"

"Bir ay içinde." Dalgınca beni kendine yaklaştırdı. "İkiz aylar yıldızsız gökyüzünde buluşmadan önce Citlali'nin prensesi olacaksın."

Bir prenses. Bu düşünce bana çok saçma geldi.

Prensos olmak için kraliçe olmaktan daha uygun değildim.

"İstedığinin bu olmadığını biliyorum ama burayı sevmeyi öğreneceksin Adara." Sesi çok samimiydi ama ona güvenmiyordum. Babamın önlemek için öldüğü bir şeyi sevmeyi nasıl öğrenebilirdim?

"Ama istediğin bu muydu?"

Bana hemen cevap vermedi. Sorumu düşünürken bakışları yüzümün her santimetresinde gezindi. "Benim istediğim Citlali'nin veliaht prensi olarak görevlerimi yerine getirmek. Bunu anlamamı bekleyemem."

Sözleri kırbaç gibi geldi.

"Görevimin tüm hayatımdan vazgeçmek olduğunu düşünürsek, sanırım herkesten daha fazla anlıyorum."

Sözlerim hedefine ulaşmış gibi geriye doğru sarsıldı.

"Yani benden beslenmeyi arzulamana neden olan şey görevin mi? Bunların hiçbiri kendi güç açlığınıza kaynaklanmıyor mu?"

Bana daha da yaklaştı ve ağız kulağıma yaklaştığında ben de ona sarılıp sertleştim. "Senin deyimle susuzluğum yakında giderilecek ve ilk tadımı aldıktan sonra neyi özlediğimi göreceğiz."

Geri çekildi ve koyu mavi gözleri bana baktı.

"Başka birinden beslendiniz mi?" Bu soru çok samimi gelmişti ama aynı soruyu bana sorduklarında hiç aldırış etmemişlerdi.

"Evet." Başını salladı. "Ama hiçbiri benim gerçek gücümü uyandırmadı. Hiçbiri senin gibi hissetmiyor." Eli sırtımın üzerinde gezindi ve bu dokunuş tüm bu insanlar izlerken bana uygunsuz geldi. Ama onun dokunuşuyla içimde oluşan heyecanı inkâr etmek aptallık olurdu.

Daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemiyordu. Aynı anda hem bir ikna hem de bir uyarıydı.

Şarkı sona erdi ve Gavril sonunda elini sırtımdan çekerken tereddüt etti. Elimi ikimizin arasına bırakırken küçük bir selam verdi. Etrafımızda dans eden ve benim fark etmediğim birkaç kişi daha vardı ama kürsüye doğru baktığımda kraliçenin gözlerinin doğrudan üzerimde olduğunu gördüm.

"Dans için teşekkür ederim, Adara." Gavril, yüzüme dokunmak istencesine elini kaldırmadan önce boyunun uzunluğuna geri döndü. Bunu yapmasına izin vermeden önce bir adım geri çekildim.

Gavril yüzümü aradı ama benim sadece kaçmaya ihtiyacım vardı. Onun dokunuşundan kaçmam gerekiyordu. ve onların dikkatli gözleri.

Kapılara doğru döndüm ve hızla kapılara doğru ilerlerken kimse beni durdurmadı. Zihnimi sakinleştirmeye çalışırken kalbimin göğsüme çarptığını ve nefesimin kesildiğini hissedebiliyordum. Bu çok fazlaydı. Her şey çok fazlaydı.

Sonunda kapıya ulaştığımda uzun eteğimi elime aldım ve geriye dönüp baktığımda kraliçenin hâlâ soğuk, hesaplı gözlerle her hareketimi takip ettiğini gördüm.

Odama dönmek için umutsuzca koridora döndüğümde göğsüm bir diğerine çarptı ve nefesim aceleyle dudaklarımdan döküldü.

Evren'in parmakları beni sabitlerken üst kollarımın derisine battı ve az önceki elektrik hissi yoğunlaştı. "Ne oldu?" Başımın üzerinden hızla geçmeden önce karanlık bakışları benimkileri aradı. "Sen iyi misin?"

Hâlâ simsiyah bir üniforma giyiyordu, onu henüz bu üniformanın dışında görmemiştim ama şu anda tenini saran kumaşlar öncekinden çok daha inceydi. Göğsündeki kraliyet arması olmasa bana prensinkini hatırlatıyordu.

"Adara." Dikkatimi çekmek için elleriyle beni hafifçe sarstı. Kendimi sakinleştirmeye çalışırken tekrar yüzüne baktım. "Sen iyi misin?"

Basit bir soru olmalıydı ama kendimi hiç de iyi hissetmiyordum. Pek iyi hissetmedim.

"O koridora geri dönmek istemiyorum." Arkama bakmama gerek kalmadı. Çok sayıdaki müşterinin sesleri ve eğlencenin yankıları kapı aralığından dışarı taşıyordu sanki.

"Yapmak zorunda değiliz." Parmakları kollarımda gerildi ve bir kez daha başını sallamadan önce başımın üzerinden bir kez daha baktı. Sanırım diğer muhafızlardan birine. "Sana bir şey göstermek istiyorum."

Evren elime uzandı ve beni büyük salonun aksi yönüne doğru çekmeden önce yavaşça kendi elini benimkiyle birleştirdi. Attığımız her adımda nefes alışım biraz daha rahatlıyordu. Evren'in beni nereye götürdüğünü düşünmedim, sadece beni arkasından çekmesine izin verdim ve serin gece havası bana çarpıp açıkta kalan tenimde dans ettiğinde titredim.

Bahçeler. Evren beni saraydan biraz daha uzağa, yüzlerce çeşit çiçekle kaplı yemyeşil bahçelere doğru çekti. Gündüzleri nefes kesici olduğundan emindim ama geceleri demir direklere asılı birçok fenerin altında parlıyordu.

"Teselliye ihtiyacım olduğunda bu bahçelere gelme eğilimindeyim." Evren bana doğru dönerken mırıldandı. "İçeride olup bitenlerden uzaklaşmak için güzel bir

duvarlar."

"Hazırlıklı değildim." Başımı hafifçe salladım. "Kraliçe."

Benimle konuşma şeklini, bana bakışını aklımdan çıkaramıyordum. "Kraliçe..."

Tekrar bana bakmadan önce düşündü. "Zor."

"Yine de ona hizmet ediyorsun?"

Sertçe yutkundu ve sorumu düşünürken başını hafifçe salladı. Bu soru ona ağır geliyordu ama nedenini bilmiyordum. "Çok güzel görünüyorsun." Bakışları beni boylu boyunca takip etti ve bu yavaş bir okşayış gibi geldi. "Bu gece bunu sana söyleyen oldu mu?"

Başımı hafifçe salladım. Veliaht prensin söylediği şeyler benimle ilgili değildi, gerçekten değildi.

"Bu çok utanç verici." Bana bir adım daha yaklaştı ve kokusu çok baskındı. "Bunu sana söyleyen ben olmamalıyım."

"Peki neden olmasın?" Ona bakmak için başımı yukarı kaldırdım.

"İkimiz de neden olmadığını biliyoruz. Benim..." Evren başımın üzerinden baktı, sonra hızla tekrar bana döndü. Aptalca bir düşünceydi ama bunu yaparken bakışlarının karardığına yemin edebilirdim. "Veliaht prens senin ne kadar güzel olduğunu görmüyorsa aptaldır, yine de sen onunsun."

"Ben kimsenin değilim." Sesim amaçladığımdan daha sertti ve Evren'in dudaklarındaki hafif gülümseme beni daha da sinirlendirdi.

"Ama sen öylesin." Elini ön kolumun arka tarafında gezdirdi ve teninin benimkine değmesini izlerken karnım sıkıştı. "Ve yakında evlilikte ve bedende onun olacaksın."

Bakışlarım tekrar onunkilere kaydı. "Bir ay içinde," diye tekrarladım bana kıyametim gibi gelen sözleri. "Bir ay içinde Citlali'nin prensesi olacağım ve kanım benden alınacak."

"Bana bu deneyimin oldukça zevkli olduğu söylendi."

"Ne?" Kolum onun dokunuşuyla geri çekildi ve sesini daha da alçalttı.

"Kendisinden beslenme eylemi." Koyu renk gözleri her santimimde gezindi. "Bazılarının içinde yarattığı çılgınlık yüzünden kendilerini zor kontrol edebildiklerini duymuştum." Başparmağı alt dudağında gezindi ve bir an için Evren'in benden beslenen kişi olmasının nasıl bir şey olacağını merak etmekten kendimi alamadım.

Hâlâ bu kadar korkuyor olur muydum?

"Peki ya sen?" Sorumu tamamlayamadan gözlerimi ondan kaçırđım. "Daha önce bir Yıldızsız'dan beslendin mi?"

Beni kendisine bakmaya zorlamadan önce parmaklarını kaldırıp çeneme hafifçe dokundu. "Yapmadım ama nasıl bir şey olacağını sadece hayal edebiliyorum." Her kelimesi ağızdan kıvrılan tenime inen bir ok gibiydi. "Sadece seni tatmanın nasıl bir his olduğunu hayal edebiliyordum."

Evren bana neredeyse hiç dokunmuyordu. Sadece parmağı çenemin dibinde kalmıştı ama sözleriyle beni çırpıplak soyuyordu. Bu adamı tanı mıyordum ve tanımak istememem gerektiğini de biliyordum. Ama bedenim, onun kısık sesi ve benimkinden sadece bir fısıltı uzaklığındaki dudaklarıyla benimle konuşma şeklini arzuluyordu.

Her parçam canlı hissediyordu, izim tenimde kıpırdanıyordu ve ona doğru daha fazla eğilirken kendimi durduramıyordum.

"Adara."

"Evet?" Gözlerimi kırpıştırarak ona baktım ve elim uzanıp yakışıklı yüzüne dökülen siyah saçlarını itmek için acıdı.

"Size odanıza kadar eşlik etmeliyim."

"Elbette." Başımı salladım ama ikimiz de hareket etmedik. Onun bana bakışı beni büyülemişti. Tenimdeki işarete değil, bana. Kraliyet muhafızlarının kaptanından başka bir şey değildi ama o yaldızlı salonda gördüğüm herkesten daha çok ilgimi çekmişti.

Evren ağızma bakıyordu ve bunu yaparken zorlukla nefes alabiliyordum. Ona uzanıp aramızdaki mesafeyi kapatmasını istemekten kendimi alıkoymak için parmaklarımı avuçlarıma gömdüm. Bedenim bunu yapması için yalvarıyordu ama kelimelerimin de aynı şeyi yapmasına izin vermeye cesaret edemezdim.

Boğazını temizleyip benden bir adım geri çekilmeden önce bakışları yüzümde gezindi. O küçük adımla ağırlık merkezim yerinden oynadı ve kendimi düzeltirken gözleriyle karşılaşmaktan kaçındım.

"Lütfen odanıza sağ salim döndüğünüzden emin olmama izin verin." Sesinde birkaç dakika öncesine kadar olmayan bir gerginlik vardı ama ben sadece başımı salladım

saraya doğru geri dönmeden önce.

Önünde yürürken çiçekleri zar zor fark ettim ve umutsuzca bilmediğim bir odanın rahatlığını diledim.

Cam ve demirden oluşan ağır kapıyı açmasını beklemedim. O kapıya uzanamadan, sarayın sıcaklığı bir kez daha beni sararak koridora geri dönd ü m .

"Adara, lütfen bekle," diye seslendi arkamdan ama durmadım. Aptallık ediyordum ve evimden sadece bir günlüğüne ayrılmıştım. Uyumaya ve kafamı toplamaya ihtiyacım vardı. İhtiyacım vardı.

"İşte buradasın." Gavril'in sesiyle olduğum yerde durdum ve elinde kehribar rengi bir bardakla küçük bir odadan çıkışını izledim.

Aniden durduğum için Evren neredeyse sırtıma çarpacaktı ve Gavril'in bakışları hızla kaptanınıninkilerle buluştu.

"Görüyorum ki sonunda kardeşimle tanışmışsın." Gavril'in sözleri bana yanlış geldi ve az önce beni öpmesi için neredeyse yalvardığım adamın kim olduğu gerçeği yüzüme çarpınca vücudum kaskatı kesildi. "Bu gecenin varlığıyla bizi onurlandıracak kadar önemli olmadığına karar veren kişi."

"Birinin sınırları koruması gerekiyor." Sesi hissettiğimden çok daha sakindi. "Hepimiz balolara ev sahipliği yapıp nişanlısını getirmesi için bir başkasını gönderemeyiz."

Gavril'in gözlerini kardeşine dikmesini izledim ve hızla arkamdaki adamdan bir adım uzaklaştım. Dönüp ona baktım ve sanki onu ilk kez görüyordum.

Evren yüksek bir fae, bir kraliyet mensubu ve bir yalancıydı.

Bakışlarını kardeşinden ayırıp bana baktı ve koyu renk gözlerinde bir anlık pişmanlık parıltısı gördüğüme yemin edebilirdim ama hemen yerini pişmanlığa bıraktı.

"Peki sınırlar nasıl?"

"Sessiz ol." Evren bakışlarını benden ayırmadı. "Tehdit söylentilerinin nereden geldiğinden emin değilim ama olacaklara dair herhangi bir işaret görmedik."

Bu ne anlama geliyordu? Evren, Citlali ile insan toprakları arasındaki sınırı mı koruyordu?

"Ama belki de bunu tartışmak için en iyi yer burası değildir." Evren başını bana doğru salladı ve beni bu kadar kolay başından savmasından nefret ettim.

"Haklısın kardeşim." Gavril öne doğru ilerledi ve elini Evren'in omzuna attı.

Gözden kaçırmış olabileceğim benzerlikleri aradım ama birbirlerinden o kadar farklı görünüyorlardı ki. Çok zıttılar. Ve ben kolayca kandırılmıştım.

"Ben de Cahira Hanım'a odasına kadar eşlik ediyordum." Evren başını kardeşinin önünde eğdi. "Oraya güvenli bir şekilde ulaştığından emin olacağım."

Onunla hiçbir yere gitmek istemiyordum ama bu sözleri söylemedim. İkisi sanki orada değilmişim gibi benimle konuşurken sadece önüme baktım.

"Bundan sonrasını ben hallederim." Gavril kolunu bana uzattı ve seçimimde tereddüt ederken elim titredi. Ama sonunda elimi onun koluna koydum ve Evren'e bakmaktan tamamen kaçındım. "Ne de olsa o benim nişanlım."

"Elbette." Evren bu kez daha derin bir şekilde eğildi ve ben dalgın bir şekilde böylesine güçlü bir adamın dizlerinin üzerinde nasıl görüneceğini merak ettim. Citlali Krallığı'nın önümde diz çökeceğini söylemişti ama onlarla ilgilenmiyordum.

Birdenbire, bu adama o kadar kızgın hissettim ki, başka hiç kimse için zerre kadar endişe duyamadım.

Gavril ilerlemeye başladı ve Evren tekrar tam boyuna geldiğinde omzumun üzerinden baktım. Yine de gözlerimle buluşmadı. Doğrudan kardeşinin bana dokunduğu noktaya bakıyordu.

Yumruğunun yanında sıkılmasını izledim ve kendi elim kardeşine doğru sıkıldı. Evren'in bakışları benimkilerle buluşmak için havalandı, ama ben hemen gözümü kaçırdım ve taçlı prensin beni götürdüğü yere kadar onu takip ettim.

Kalbim hızla çarparken uzun bir süre sessiz kaldı. Tek dileğim odama dönmekti, böylece tüm günü geride bırakabilecektim. Bu sarayda bir aylık zamanım vardı. Kaderimin bana verdiği rolle tam olarak ne yapmayı planladığımı bulmak için bir ay.

"Sınırlar ve tehditlerle ilgili tüm o konuşmaları duymak zorunda kaldığın için üzgünüm." Gavril bana gergin bir gülümseme verdi. "Korkarım kardeşim hem kaba hem de asil biri ve bazen bu ailedeki yerini unutuyor."

"Önemli değil, Majesteleri." Ona nasıl hitap edeceğimi bilemediğim için kelimelerimin arasında bocaladım.

"Lütfen bana Gavril deyin. Özellikle de dikkatli gözler olmadığında." Bu, olduğunda beklentinin farklı olacağı anlamına mı geliyordu?

Kapıma vardığımızda elimi onun kolundan çektim. "İyi geceler, Gavril." "İyi geceler." Tekrar gülümsedi, bu sefer çok daha az gerginlikle. "Seni görecekğim yarın tekrar."

Başımı salladım çünkü beni buraya o çağırmıştı. Başka seçeneğim yoktu. Kapımı açtım ama adımı söylediğinde tam olarak içeri girmeden önce tereddüt ettim.

"Bu gece kesinlikle çok güzel görünüyordun."

BÖLÜM 5

I Nerede olduğumu anlayamadan nefes nefese uyandım. Eletta çoktan odama girmiş, küçük masanın üzerinde kahvaltıma benzeyen bir şeyle uğraşıyordu.

"İyi misin?"

"Evet, özür dilerim." Yatakta doğruldum ve dağınık saçlarımı yüzümden uzaklaştırdım. "Bir an için nerede olduğumu unutmuşum."

Gözlerindeki acımayı görebiliyordum ve içinde boğulmama izin vermeden önce çabucak yuttum. Onun acıması ikimizin de işine yaramayacaktı.

"O harika bir adam, biliyorsun." Bir kenara koymadan önce tepsinin kapağını kaldırdı. Sıcak hamur işlerinin ve meyvelerin kokusu anında burnuma geldi ve midemin guruldamasına neden oldu.

Sözleri beni öfkелendirdi çünkü dün gece onun böyle bir şey olmadığını düşünerek sayısız saat uykusuz kalmıştım.

"Öyle olduğuna inanmıyorum." Bacaklarımı yataktan sıyrıp ayağa kalktım ve küçük şalı kapıp üzerine sardım.

"Ama onu neredeyse hiç tanıyorsun." Kadın usulca başını salladı. "Birkaç yıldır sarayda çalışıyorum ve onu her zaman acımasız olmasını gerektiren durumlarda bile asil biri olarak tanıdım."

Dudaklarımdan dökülen küçük alayı engelleyemedim. Bakışları benimkilerle buluşmak için havalandı ve kendimi gerçekten kötü hissettim.

"Prensi Yıldızsız'a dün geldiğinden beri tanıdığım için seni aşağılamak istemem Eletta ama bahsettiğin nezaketten yoksun görünüyor."

Ben masaya doğru ilerlerken kaşları birbirine çarptı. "Taçlı prens Yıldızsız'a mı geldi?"

Kahretsin. O prensten bahsediyordu. "Oh. Hayır." Hemen başımı salladım. "Kardeşinden bahsediyorsun sanmıştım."

"Prens Evren'le tanıştınız mı?" Sesinde bir parça endişe vardı. "Tanıştım. Yarıktaki tanıştığım ilk fae oydu."

Gözlerini benden kaçırdı ve parmakları eteklerini düzeltirken sıkıca kenetlendi.

"Lütfen, Eletta. Bana ne düşündüğünü söyle. Eğer bu" -elimi aramızda ileri geri hareket ettirdim- "işe yarayacaksa, birbirimize güvenmemiz gerekiyor."

"Elbette hanımefendi." Gözleri kapıya kaydı. "Sadece Achlys ailesi hakkında kötü konuşmak istemiyorum."

Ona yaklaştım ve sesimi alçalttım. "Burada sadece biz varız."

Bana güveninin zerresini bile borçlu olmamasına rağmen başını salladı. "Prens Evren'den uzak durmalısın."

Onun uyarısıyla tüylerim diken diken oldu.

"Kardeşinde olmayan her şey onda var. Acımasız ve merhametsiz. Sidra sınırından henüz döndüğünü fark etmemiştim."

"Sidra sınırı mı? Achlysesler vampir sınırında devriye gezmesi için prenslerini mi gönderiyor?" "Bunu konuşmamalıyız." Masadan bir sandalye çekti ve bana ileri. "Yemek yemelisin. Günün senin için ne getireceğinden emin değilim."

Zihnim az önce bana verdiği bilgilerle yarışıyor olsa da oturdum. Evren'i tarif ediş şekli dün bana gösterdiğinin tam tersiydi. Ta ki onun gerçekte kim olduğunu anlayana kadar.

"Bugün kraliyet ailesini mi göreceğim?" Tatlı bir kavundan bir ısırık aldım ve tadı dilime vurduğunda inledim. Yıllardır bu kadar tatlı bir meyve tatmamıştım.

"Henüz sizi çağırmadılar ama öyle olduğunu tahmin ediyorum." Sesi titriyordu ve arkamda kıpırdandı.

"O zamana kadar beni gezdirebilir misin?" Burada kendimi bu kadar çaresiz hissetmekten nefret ediyordum.

Saray arazisini bilmek bunu daha da pekiştirdi.

"Elbette hanımefendi." Gülümsedi ve fikrini değiştirmeden önce hızlıca kahvaltımı yaptım.

Kullanışsız olduğu kadar güzel de olan uzun ipek bir elbise giymeme yardım etmişti ama ben kendi elbisemi giymeyi önerdiğimde karşı çıkmıştı. Sırtımın bir kısmı bile açıkta kaldığında ne kadar rahatsız olduğunu gördüğünde en azından saçlarımı açmama izin vermişti.

Beni odadan çıkardı ve geçtiğimiz her odayı açıklarken onu her adımda takip ettim.

"Burası Krallar Salonu." Pek de umursamadığım bir tarih hakkında gevezelik ediyordu.

Bunun yerine, her dönüşün, her odanın zihinsel haritasını çıkarıyordum.

Duvar boyunca portreler asılıydı, hepsi de güce neredeyse kendilerinden öncekinden daha fazla susamış gibi görünen adamlar. Ta ki Citlali'nin şimdiki kralına gelene kadar. O duvardan bana bakan karısının yüzü olmalıydı.

"Burası Prens Gavril'in kral olarak taç giydiğinde portresinin asılacağı yer."

Bana baktı ama ben hâlâ boş duvara bakıyordum. Citlali'nin gelecekteki kralının portresinin orada asılı olacağı düşüncesi beni kahrediyordu. Müstakbel kocamın.

"Yakışıklı bir kral olacak. Sence de öyle değil mi?"

"Evet. Tabii ki." Bunu inkâr etmek mümkün değildi. Gavril Achlys yakışıklılığın da ötesindeydi. Onunla ilgili her şey muhteşem ve etkileyiciydi. Hiç de düşündüğüm gibi biri değildi.

"Kütüphane bu tarafta." Koridordan aşağı döndük ve kemerli bir kapıdan geçerek alçak ışıklı mekâna ulaştık.

Sıra sıra kitaplar yerden tavana kadar uzanıyordu ve kitaplar devam ettikçe oda daha da parçalanıyor gibiydi.

"Bu çok güzel." Araştırırken elimi birkaç kitabın sırtında gezdirdim. Çok kitap okumuştum ama böylesini hiç görmemiştim. Burada bir ömür boyu okuyabileceğimden çok daha fazla kitap vardı.

"Öyle. Bu kütüphane seninki de dahil olmak üzere hepimizin geçmişini barındırıyor," dedi Eletta dalgınca ama bakışlarını onunkilere çarptı.

"Burada Yıldız Kutsanmışların geçmipleri mi var?"

Elbisesiyle oynamadan önce başını salladı. "Prens Evren'i daha önce onları okurken görmüştüm."

Bu haber beni şok etti. Halkımın tarihi onun neden umurundaydı ki?

"Beni burada bırakabilir misin, Eletta?" Etrafıma bakındım ve ona inandırıcı bir gülümseme vermeye çalıştım. "Biraz kitap okumak istiyorum. Çağırırsam beni geri getirebilirsiniz." "Elbette." Başını eğdi, sonra hızla uzaklaştı ve beni kitabımla baş başa bıraktı.

düşünceler.

Yıldız Kutsanmışlar hakkında bana anlatılan tek tarih kasabamdakilerin bildikleriydi. Bir nesilden diğerine aktarılan efsaneler ve çoğu bilgi eksikti.

Raflardaki kitaplara göz gezdirirken kalbim hızla çarpıyordu. Kralların ve fae efsanelerinin kitapları vardı. Geçmiş savaşların ve ittifakların hikâyeleri.

Ama siyah deri ciltli bir kitabın üzerindeki altın renkli yazıları okuyunca durdum. *Sidra'nın Yükselişi ve Çöküşü*. Kitabı raftan indirdim ve hızla açtım.

Evren'in konuşlandığı yer burasıydı. Düşmanın sınıırını işgal eden bir Citlali prensi.

Ve bana anlatılanlara göre, gerçekten de zorlu bir düşmandılar.

Küçük şöminenin yanındaki sandalyeye çöktüm ve solmakta olan sayfaları çevirdim. Sidra'nın vampirlerini tasvir eden çizimler vardı. Ama bana göre fae'lere çok benziyorlardı; dikkatimi çeken tek fark keskin kulaklarının olmamasıydı.

Ama sonra bir vampirin nasıl beslendiğini anlatan sayfaya geldim. Gözlerim kelimelerin üzerinde hızla gezinirken bulabildiğim her bilgiyi aldım. Bana anlatılan efsaneler ile bu metinde anlatılanlar farklıydı.

Bir vampirin her gün beslenmesi gerektiğini düşünmüştüm ama önümdeki kitaba göre dudaklarına kan değmeden yıllarca yaşayabiliyorlarmış. Ama kan eksikliği aynı zamanda güç eksikliği anlamına da geliyordu. Kan içmedikleri her gün, güçleri daha da zayıflıyordu.

Ama bir sonraki sayfadaki çizim nefesimin kesilmesine neden oldu. Dişleri açıkta ve ö n ü n d e k i kadının boynuna batmaya hazır bir erkek vampir resmedilmişti. Çizimde kadın korkmuş görünüyordu. Kadın

coşkulu. Baktı.

"Sidra'nın vampirlerine bu kadar ilgi duyduğunuzu fark etmemiştim."

Sesini duyduğumda kitabı kapattım ve titreyen elimi göğsüme götürdüm. "Beni korkuttun."

Evren kapı eşiğine yaslanmış, omzunu tahtaya dayamış ve bacaklarını bileklerinden çaprazlamıştı. Ne kadar zamandır orada olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Öyle demek istemedim." Elini dalgınca gömleğinin kıvrıldığı çıplak kolunun üzerinde gezdirdi. "O metne kendini kaptırmıştın."

Kitabı göğsüme bastırdım, sanki bu beni tam olarak ne okuduğumu bilmesinden kurtaracakmış gibi. "Okumama izin yok mu?"

"Elbette öylesin. Sadece onlara olan ilginizi merak uyandırıcı buluyorum."

"Kulak misafiri olduğum kadarıyla, merakım sadece bir gereklilik. Sınırı siz koruyorsunuz. Değil mi?"

"Seviyorum." Beni çok yakından izliyordu ve bunun bana hissettirdiklerinden nefret ediyordum. Oturduğum yerde kıpırdandım ve onu görünce orada başlayan küçük sızıyı durdurmak için kalçalarımı birbirine bastırdım. Bakışları hemen bu hareketi takip etti.

"Bana yalan söyledin."

Savunmacı bir tavırla bana bakmasını bekliyordum ama bakmadı. Onun yerine, gözleri tekrar benimkilerle buluşmadan önce vücudumu yavaşça inceledi. "Ne zaman yalan söyledim?"

Parmaklarım kitabı sıkıca kavradı ve öfkeyle ayağa kalktım. "Bana kraliyet muhafızlarından biri olduğunu söylediğinde."

Rafa geri döndüm ve kitabı yavaşça yerine yerleştirdim. "Ben bir kraliyet muhafızıyım."

Yüzümü ona dönmeden önce söylediği sözler gözlerimi kapatmama neden oldu. "Sen bir prenssin."

"Ve ne?" Duvarı iterken başını yana eğdi. "Bilseydin, sadakatini göstermek için önümde diz çöker miydin?"

Aramızdaki boşluğu kapatırken göğsüm kabardı. "Hayır." Başımı salladım ve kendime onun kim olduğunu hatırlatmaya çalıştım. "Senin için asla dizlerimin üzerine çökmeyeceğim."

"Ah, prenses." Alanıma girdi, uygun olandan daha yakındı. Öne doğru uzandı ve saçlarından bir tutamı parmaklarının arasına alıp yavaşça büktü. "Seni dizlerinin üzerinde görmek için her şeyimi verirdim."

"Bu asla olmayacak." Sesim nefes nefese çıkmıştı ve Evren bunu biliyordu. Ağzıma bakarken ağzı hınzır bir gülümsemeyle kalktı.

"Citlali'nin gelecekteki kraliçesinin böyle bir şey yapacağını ima etmeye cüret edemem." Tekrar öne doğru itti ve elleri başımın iki yanındaki kitap raflarına gitti. Ona bakmaktan başka seçeneğim kalmayana kadar eğildi. "Ama tanrılar, bunu hayal edebiliyorum. Bana nasıl bakacağımı, seni nasıl yalvartacağımı."

Ahlaksız sözleriyle midem sıkışırken nefesim kesildi ve bunu dudaklarında hissedebileceğini biliyordum.

"Kardeşimin nişanlısı önümde diz çökmüş, mükemmel ağızla bağlılık yemini etmeye hazır."

Sarsılarak ondan uzaklaştım ve sırtım kitaplığa çarptı. Bu sadece onun daha çok gülümsemesine neden oldu.

"Yapardım..."

"Ne yapardınız prenses?" Öne doğru eğilip burnunu kulağımın kabuğunda gezdirirken bakışları karardı. Ona karşı ürperdim, izim beni tüketecek şekilde canlandı. "Geleceğin kralının kardeşine sana tam olarak arzuladığın şeyi vermesi için yalvarır mısın? Sana vermeye cesaret edemeyeceği şeyleri."

"Evren." Adını uyarmak için söyledim ama bir yalvarış gibi çıktı.

Sonunda uzaklaşmadan önce beni yavaşça içine çekti. "Prens Evren. Kraliçe olana kadar bana böyle hitap etmelisiniz."

"Sen bir pislisin." Sesim öfke ve ihtiyaçla titriyordu.

"Bana söylendiği gibi." Bana bakarken elini çenesinde gezdirdi ve gözlerindeki açlığı fark etmeyecek kadar aptal değildim. Ve onun arzusuna bir anlık bakış, açıklıktan ölüyormuşum gibi hissetmeme neden oldu. "Kardeşim bahçede bir öğle yemeği için onunla buluşmanı istedi."

Taç giymiş prensten söz edilince sertçe yutkundum. "Ve sen bunu bana şimdi mi söylüyorsun?"

"Özür dilerim, Yıldız Kutsanmış." Derin bir eğimle selam verdi. "Aklımdan çıkmış gibi görünüyordu."

BÖLÜM 6

I bunu yapamazdı. Bu konuda kesinlikle emindim.

Evren'i koridorda takip ederken düşünebildiğim tek şey buydu. Dün gece onunla birlikte durduğum bahçeye.

Evren kapıyı açtı ve geçmem için işaret etti. Başımı dik tutarak ve dudaklarımdan tek bir kelime bile dökülmeden geçtim. Niyetinin ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama Evren ilk başta düşündüğümünden çok daha kötüydü. Gavril iki kişilik bir masada oturmuş, önüne serilmiş bazı parşömenleri inceliyordu.

"Adara," Evren adımı o kadar yumuşak söyledi ki hayal gördüğümünden endişelendim ama emin olmak için hemen ona dönüp baktım. Gözlerinde bir şey vardı, bana söylemediği bir şey, ama ondan gerçeği beklemekten daha iyisini biliyordum.

"Buradasın." Gavril sandalyesinden kalktı ve bir hizmetkâr hızla arkasına geçerek sandalyeyi önünden çekti. "Bu labirent gibi kalede kaybolduğunuzdan endişelenmiştim."

"Hayır." Yumuşakça gülümsedim. "Keşfederken zamanın nasıl geçtiğini anlamamışım. Özür dilerim."

"Özür dilemene gerek yok." Gavril bana doğru uzandı, ben de elimi tutmasına izin verdim. "Teşekkür ederim, kardeşim."

Evren çoktan saraya geri dönmüştü, sırtı bize dönüktü ve gözden kaybolmadan önce veliaht prense cevap vermedi.

Gavril sandalyemi çekti ve ben de ö n ü m d e k i sergiye bakmadan önce yerime oturdum. Bir önceki gece burada olmayan masanın her santimini kaplayan bir dizi yiyecek ve şarap vardı ve dalgınlıkla bu kadar yiyeceğin besleyebileceği tüm insanları düşündüm.

İnsanlar açlıktan ölüyordu ve biz burada israf edilecek fazlasıyla yiyeceklerle oturuyorduk.

"Aç mısınız?" Gavril tekrar karşıma oturdu ve hizmetçisi hemen harekete geçerek bana bir kadeh şarap doldurdu.

"Evet. Teşekkür ederim." Bir parça kabuklu ekmeğe uzandım ama aklımdan milyonlarca düşünce geçerken onu elimde tuttum.

"Her şey yolunda mı?"

"Ben ne olacağım?" Kendimi durduramadan bu soru ağzımdan çıkıverdi. "Özür dilerim?" Gavril hafifçe güldü ama ben ciddiydim.

"Seninle evlendikten sonra ne olacağım?"

"Umarım mutludur." Tabağına biraz koymadan önce kendi yemeğine uzandı. "Bir evlilikte herkesin umabileceği tek şey bu değil midir?"

"Normal bir evlilik, evet, ama bu normal değil. Buraya aradığınız kanı taşıyan bir kap olmak için getirildim. Daha fazlası değil."

Gavril'in elleri sabitlendi ve yüzündeki gülümseme kayboldu. "Kanını almak için seninle evlenmeme gerek yok, Yıldız Kutsanmış. Tek yapmam gereken hançerimi almak ve ağzımı üzerine bastırmadan önce derinde en küçük bir kesik açmak. Citlali'nin gelecekteki kraliçesi olsanız da olmasanız da kanınız güzelce akacak."

Korku, saf ve amansız bir öfke içime aktı. "O zaman bu nişanı neden yapıyorsun?"

"Çünkü, Adara." Bıçağını kaldırdı ve bal sürmeden önce bir parça ekmeği yavaşça yağlamasını izledim. "Bana ait olandan başka kimse beslenemeyecek ve bunu sağlamanın sadece iki yolu var. Ya seninle evlenirim ve herkes benim olana dokunmaktan korkar ya da seni zindana kapatır ve gücünü tatmak istediğimde seni ziyaret ederim. Hangisini tercih edersin?"

Sandalyesinde arkasına yaslandı ve ekmeğini kaldırıp bir ısırık alırken bana baktı. Gözlerini bir saniye bile benden ayırmadan yapışkan balı dolgun dudaklarından yaladı ve ben kaçmak istedim.

Her parçam bu masadan hemen kalkıp kaçmam için çılgık atıyordu. Ama o

beni yakalayacaktı.

Ne onun dünyasında ne de benim dünyamda onlardan saklanabileceğim hiçbir yer yoktu. Özellikle de Gavril bana bir gece önce annelerinin baktığı gibi bakarken.

"Açıkçası, bir zindana kapatılmamayı tercih ederim." Sesim titriyordu ve bundan nefret ediyordum.

"Akıllıca bir seçim." Tabaktan bir üzüm koparıp ağzına atmadan önce gülümsedi. "Evliliğimiz kralımızla birlikte bu krallığı da güçlendirecek. Birlikte durdurulamaz olacağız."

Bu düşünce beni neredeyse zindan tehdidinden daha çok korkuttu. "Peki ya vampirler?"

"Ne olmuş onlara?" Gözlerini kısmıştı ve dikkatli davranmam gerektiğini biliyordum.

"Tehdit ettiklerine dair söylentiler duydum." Sertçe yutkundum ve gözlerimdeki korkuyu görmesine izin vermemeye çalıştım. "Kanımın onlarla savaşacak kadar güçlü olduğuna gerçekten inanıyor musun?"

Kıkırdadı, sesi alaycı ve acıydı. "Kanımın yeterince güçlü olduğuna inanıyorum. Damarlarınızda dolaşan şey bensiz hiçbir şey ifade etmez."

Ona bakarken dilimi ısırardım. Hayır. Ondan kaçarak hayatta kalamazdım ama onun yanında bir hayata da katlanamayacağımı biliyordum.

Vermem gereken bir karar vardı. Hafife alamayacağım bir karar ama burada oturup bu adama, gelecekteki kocama, gelecekteki kralıma bakamaz ve onun sözlerini tanrılardan b i r i y m i ş gibi kabul edemezdim.

O bir fae'ydi ama bu onu ölümsüz yapmıyordu.

"Kan Mahkemesi için kendini üzme." Öne doğru eğildi ve dirseklerini masaya dayayarak beni izledi. "Sadece bana ve krallığıma hizmet etmeye odaklanmalısın. Sen benim Yıldız Kutsanmışsın ve sınırlarımızı geçmeye cesaret edemeyen yaratıkların korkusu seni ilgilendirmez. Şimdi yemeğini ye."

Hâlâ elimde tuttuğum ekmeği ağzıma götürdüm ve yavaşça küçük bir ısırık aldım ve ona bakarken her şey netleşti.

Ya Citlali'den kaçıp gidebildiğim kadar uzağa gidecektim ya da veliaht prensi öldürmek zorunda kalacaktım. Babamı çalanların elinden oğlunu alacaktım.

Bu seçeneklerin ikisi de iyi sonuçlanmayacaktı ama önümde duran kaderden daha iyiydiler.

BÖLÜM 7

G Avril dün gece beni aramadı.

Yemekten sonra beni bahçede bıraktı ve ben de aceleyle odama döndüm. şimdiye kadar kendimi kilitlemiştim.

Kader düşünceleri gece boyunca beni rahatsız etti ve uyuyabildiğimden daha uzun saatler boyunca dönüp durdum ve pencerenin dışındaki yıldızsız gökyüzünü aradım. İşkence gibiydi. Önümde uzanan şeyin sadece tek bir kararla değişebileceği düşüncesi. Kolay olmayacak bir karar, ama yine de kaderimi değiştirecek bir karar.

"Bu gece sadece sen ve kraliyet ailesi olacaksınız." Eletta saçlarımı omzumun üzerinden kalın bir örgü halinde örüyordu. "Kral'ın danışmanları hazır bulunabilir ama onun dışında bu bir aile yemeği."

Bu ailenin bir parçası olduğumu ima etmesine homurdandım. Veliaht prensle evlensem ve kaderime razı olsam bile, bu insanlar asla benim ailem olmayacaktı.

Sadece isim olarak onlardan biri olurdum.

Evren'in evlilikte kız kardeşi, görevde kraliçesi olacaktım.

Kardeşinin karısı olacaktım ve bununla ilgili her şey acı verici olacaktı.

Başka bir beyaz elbise giymiştim, bu öncekinden çok daha sadeydi, ama sırtım hala tümüyle ortadaydı. Sanki kraliçe beni izimi görsün de başka bir şey görmesin diye giydiriyor gibiydi.

Kumaş güzel ve iffetliydi ama tenimde müstehcen bir his uyandırıyor. Kraliçe saf olup olmadığımı öğrenmek istemişti ama aynı zamanda beni teşhir ederek kendimi açıkta hissettirmek istemişti.

Eletta saraydaki tüm yürüyüş boyunca yanımda durdu. Achlys ailesiyle özel salonlarında yemek yiyecektim ve yürüdüğümüz oda dunkü turun bir parçası değildi.

Kapının dışında muhafızlar duruyordu ve içlerinden herhangi birinin kraliyet refakatçilerinden biri olmadan bir yere gidip gitmediğini dalgınlıkla merak ettim. İçlerinden biri bana ilerlememi işaret etti ve kapıdan geçip odaya girerken çenemi kaldırdım.

Odanın ortasında, devasa bir avizenin altında büyük bir ahşap masa vardı ve kral ile kraliçe masanın iki ucunda oturuyordu. Tanımadığım iki adam bir tarafta otururken, düşünmemeye çalıştığım iki adam da diğer tarafta oturuyordu.

"Ah, Starblessed." Kral şarap kadehini bana doğru kaldırdı ve beni öne doğru itti. "Lütfen bize katılın."

Herhangi bir hizmetkâr bana doğru yönelmeden önce Evren ayağa kalktı ve yanından geçip az önce benim için çektiği sandalyeye otururken ona bakmamaya çalıştım. Gavril sağımda, kraliçenin yanında oturuyordu ve ben yerime yerleşir yerleşmez Evren solumdaki koltuğa oturdu.

Ne yapacağımı ya da ne söyleyeceğimi bilemediğim için orada öylece oturdum ve önümde duvarı boydan boya kaplayan büyük duvar halısına baktım. Üzerinde kraliyet armasının altın amblemi vardı ve kumaşın koyu kırmızısı beni bir şekilde tedirgin ediyordu.

Bana bu krallığın benden ne istediğini hatırlattı.

"Starblessed, bunlar danışmanlarım Draven ve Erebus. İkisi de seni geçen gece görebildiklerinden daha iyi görmek istediler." Hem beni çağırdığı isim hem de kralın söylediği sözler geri çekilmem için yalvardı.

Bunun yerine, goblene dönmeden önce başımı onlara doğru bir kez salladım.

"Adara." Adım kraliçenin dudaklarından bir lanet gibi döküldü. "Şimdiye kadar sarayı nasıl buldunuz? Standartlarınıza uygun mu?"

Ona baktım ve beni izlediğini, değerlendirdiğini hissedebiliyordum.

"Daha önce hiç başka bir saray görmemiştim, bu yüzden içinde büyüdüğüm evle kıyaslandığında oldukça görkemli."

"Eminim öyledir, ama umarım siz çağrılmadan önce ailenize sağladıklarımız sizi rahat ettirmiştir." Şarap kadehinden yavaşça içti ama bakışları benimkilerden hiç ayrılmadı.

"Annem ve benim için sağladıklarını mı kastediyorsun?" Ellerim kucağımda yumruk haline geldi. "Hepiniz babamı kaçırdığınız ve bu nişana karşı savaşmaya çalıştığınız için onu öldürdüğünüz anda ailem mahvoldu."

Bir el dizimin üzerinden geçti ve irkildim. Evren'in parmakları bacağımı kavradı ve sıktı. Bir uyarı.

Nedenini biliyordum.

Kraliçenin gözleri zehirle kararmıştı ve söylediği sözler sanki beni yok etmek isteyen bir zehre bulanmış gibiydi. "Baban kaderini mühürledi, canım. Tacı değil. Eğer sadık olsaydı, hala ailesiyle birlikte olurdu. Eğer sadık olsaydı, bir hain olarak ölmezdi."

Göğsüm kabardı ve konuşmak için ağzımı açtım ama Evren'in eli tekrar sıkılarak beni durdurdu.

"Damarlarınızda dolaşan kan, krallığımızı ve insan topraklarını güçlendiriyor. Senin sadakatin olmadan, Kan Sarayı'nın Yıldızsız'a istedikleri gibi girmelerine kolayca izin verebiliriz." Başını eğdi ve sözlerinin beni nasıl etkilediğini incelerken gözlerini kıstı. "Vampirler annenin etiyle ziyafet çekmeye karar verdiğinde onu korumak için kim orada olacak?"

Ona cevap vermedim çünkü bırakın konuşmayı, nefes almakta bile zorlanıyordum.

"Hiç kimse, canım. Sen ve annen korundunuz çünkü biz size bu korumayı sağladık. Baban bunu göremezdi ve sana bizim lütfedip sunduğumuz hayatı sağlayamazdı. Bunu unutmamalısın."

Ellerim kucağımda titriyordu ve babamdan bahsederken gözlerimin yaşardığını hissedebiliyordum. Ama onun önünde dökülmelerine izin vermeye cesaret edemezdim.

Onu çok az tanıyordum, yüzünün şeklini bile hatırlayamayacak kadar gençtim, ama hiç kimse benim için savaşmazken o benim için savaşmıştı. O tek hareketiyle bana hiç kimsenin göstermediği kadar sevgi göstermişti.

"Biraz şarap al." Gavril sürahiyi kaldırdı ve kırmızı sıvıyı önümdeki bardağa boşalttı.

Masaya geldiğimden beri ilk kez ona baktım ve annesinin sözlerinin ona hiçbir şey gibi gelmemesinden nefret ettim.

"Lütfen." Fısıltıyla söylediği kelime yüzünü aramama neden oldu ve bana bakarken bakışları yumuşadı.

O anda Evren'in eli bacağımdan kaydı ve ona dönüp bakmak için çaresiz hissetsem de bakmadım. Elim bardağın etrafına sardım ve yavaşça dudaklarıma götürdüm. Kral danışmanlarıyla konuşmaya başladığında acı sıvıyı memnuniyetle karşıladım ve olması gerekenden daha fazla içtim.

Söylediği tek kelimeyi bile dinlemiyordum. Beni tüketen öfkeyi yatıştırmaya çalışmakla meşguldüm.

Kral söylenen bir şeye gülerken hizmetkârlar masaya yemek koydu ve Gavril önümdeki табаğa bir şeyler kaşıkladı.

Kraliçe krala cevap verdi ve sesini duyunca bakışlarım ona döndü ama Gavril görüşümü engelledi. Öne doğru eğildi, parmakları örgüme değdi ve sadece benim duyabileceğim kadar alçak sesle, "Ye," diye fısıldadı.

Sesindeki şefkat beni hazırlıksız yakaladı ve daha da sinirlendirdi. Dün öğle yemeğinde tıpkı annesi gibi davranmıştı, ama bu gece? Bana bakışı, annesinin söylediği şeyler için bana acıyormuş gibi hissettiriyordu.

Onun sempatisine ihtiyacım yoktu. Bu beni zayıf hissettiriyordu ve onlara karşı kırılabilirlik göstermeyi reddediyordum.

Çatalımı kaldırdım ve bana söylediği gibi yemekten bir ısırık aldım. Sıcak patateslerin tadı harikaydı, bu yüzden Gavril'in az önce servis ettiği ete hızlıca daldım.

"Oğlum, sınıra ne zaman dönüyorsun?" Kral dikkatimi ona çekti.

"Bir hafta içinde." Evren bunu o kadar sakın söylemişti ki ona bakmaktan kendimi alamadım. "Yine de tören için bolca zamanım olacak."

"Güzel." Kral, şarap kadehinden büyük bir yudum almadan önce oğlunun sırtını sıvazladı. "Geleceğimizi güvence altına almak için sınırın güvenli olduğundan emin olmalıyız."

Evren bana bakmadan önce başını anlayışla salladı. Bakışları soğuk ve sertti ama her nasılsa yine de içimin yandığını hissettiriyordu. "Gavril ve Yıldız Kutsanmış'ın birleşmesini hiçbir şey durduramayacak."

Kelimeleri bir söz verir gibi söylemişti ama dilinde acı bir tınısı vardı. Evren'in benden ne istediği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama bu istek, daha önce bana bakışı ve benimle konuşmasıyla çelişiyor gibiydi.

"Bu konuda haklısın Evren." Kraliçe ona zar zor baktı. "Nikâh gerçekleşmeden ve Gavril başından beri taşıdığı güçlerle kutsanmadan önce planlamamız gereken çok şey var."

Bir parçam bunun doğru olup olmadığını merak ediyordu. Kanım sadece Gavril'in içindeki bir gücü mü uyandırıyor, yoksa benden gerçekten vermek istemediğim bir şeyi mi alıyordu?

"Citlali halkı, taç giymiş prensin Yıldız Kutsanmış ile evlenmesini izlemek için uzaklardan toplanacak ve onun gücü önünde eğilecekler."

Onun sözlerini duydum ve odaklandığım şeyin onlar olması gerektiğini biliyordum. Ama tek düşünebildiğim Evren'in gideceği gerçeği idi.

Bu adam düşmanlarımın oğlu ve nişanlımın kardeşiydi ama onsuz bu sarayda olmak istemediğimi biliyordum. Bu hem aptalca hem de pervasızca bir düşünceydi.

"Yıldızsız olabilirsin Adara ama Citlali'nin prensesi olmadan önce sana öğretilmesi gereken pek çok şey var. Yıldızsız yetiştirilme tarzının eksik bırakacağından hiç şüphem yok."

Midem bulanırken çatalımı tabağıma bıraktım. Bu kadın benden nefret ediyordu. Beni burada çok istemişti ama yine de benden nefret ediyordu. Ve zehri ölümcüldü.

"İzninizi isteyebilir miyim?" Gözlerimi ondan ayırıp doğrudan krala baktım. Kraliçe bana zerre kadar saygı göstermeyecekse, ben de göstermeyecektim.

Kral duraksadı ve bana dönmeden önce kraliçeye baktı. "Elbette." Bir kez başını salladı ve kimse yerimden kalkmama yardım etmek için koluma uzanamadan hızla ayağa kalktı. Onların yardımına ihtiyacım yoktu. İstemiyordum da.

Masadan kalkıp hala sıkı bir şekilde korunan kapılardan dışarı çıkarken hiçbirine hoş geldiniz demedim.

Onların yargılarından ve üstünlüklerinden kaçmak istedim. İçinde boğuluyormuşum gibi hissediyordum. Hızla çarpan kalbimi sakinleştirmeye çalışırken koridorda adımlarımı birbiri ardına attım.

Odamin köşesini dönmüştüm ki birinin elinin benimkinin üzerinden kaydığını ve beni durdurduğunu hissettim.

"Ne yapıyorsun?" Omzumun üzerinden baktım ve elimi Evren'in dokunuşundan çekmeye çalıştım ama o bırakmayı reddetti.

"İyi misin?" Kelimeleri neredeyse hırslayarak söyledi ve bu ses beni çileden çıkardı.

"İyi miyim?" Güldüm. "Tanrılar aşkına, iyi olup olmadığım neden umurunda olsun ki?" Bana bir adım daha yaklaştı, ben de geri çekildim.

"Bilmiyordum."

"Neyi bilmiyordun?" Ondan tekrar uzaklaştım ve bu sefer elimin onunkinden düşmesine izin verdi. Ama bu onu durdurmadı. Sırtımı duvara yaslamaktan başka çarem kalmayana kadar ileri doğru itti.

"Baban hakkında. Hiçbir fikrim yoktu."

Yüzümü ararken sertçe yutkundum. Onunla babam hakkında konuşmak istemiyordum. Onu benden bu kadar acımasızca alan ailesi olduğu halde.

"Önemli değil." Başımı salladım ve gözümü ondan kaçırdım.

"Öyle." Beni kendisine dönmeye zorlayacakmış gibi elini kaldırdı ama parmaklarındaki işaretler dikkatimi çekti.

"Ne oldu?" Elini uzattım ve kendi elimde çevirdim. Parmaklarının uçları simsiyahtı ve rengi derisine doğru akıyor gibiydi. Bunu daha önce nasıl fark etmediğime dair hiçbir fikrim yoktu. Parmak ucumu onun koyu renkli parmağına bastırdım ve içimde bir güç patlaması oldu.

"Hiçbir şey." Benden uzaklaştı ve sanki az önce gördüklerimi unutabilirmişim gibi ellerini ceplerine soktu.

"Bir şey oldu." Ona doğru işaret ettim. "Yaralandın mı?"

Dudaklarında bir sırıtma belirdi. "Benim için endişeleniyor musun prenses?" "Tabii ki hayır." Göğsüm yalanımın altında ağırlaşmıştı.

"Çok iyi bir yalancı değilsin." Sesi alçaktı ve konuşurken bakışları ağızma kaydı. Bu kombinasyon ölümcüldü.

"Yalan söylemiyorum."

"Her gün bu kalenin duvarlarının ardında yatanlardan çok daha kötülerıyla yüzleştiğimi biliyorsun. Kendi başımın çaresine bakabilirim."

"Öyle mi?" Gözlerimi kırıştıtararak ona baktım. "Annen bana oldukça korkunç görünüyor." "Kraliçe benim annem değil."

Sırtım duvara daha sert çarparak geri çekildim ve yüzünde gerçeği aradım. "Ne?"

Elini cebinden çıkardı ve tenindeki lekeye zar zor odaklanabildim. Örgümün alt kısmına, tam da Gavril'in daha önce dokunduğu yere dokundu ve örgüyü kara parmağının etrafında döndürdü.

"Ben Kral Riven'in gayrimesru oğluyum. Kraliçe ile evlendikten bir ay sonra doğdum ve kısa bir süre sonra kaleye getirildim." Konuşurken kasları gerildi ve onu izlerken başımın döndüğünü hissettim.

"Annen nerede?"

Başını salladı ama sözlerinin doğruluğunu öğrenmek için çaresiz hissediyordum. "Yaşıyor mu?"

"Bildiğim kadarıyla öyle." Hâlâ oynamaya devam e t t i ğ i örgüme bakarken bakışları karardı. "Onu görmem yasak."

"Neden?"

Çenesi sıkılırken alt dudağını ısırıldı. Mahremiyetine saygı duymalıydım. Ama Evren benim için büyük bir gizemdi ve ne yazık ki onu çözmek için yanıp tutuşuyordum.

"Neden, Evren? Kraliçe yüzünden mi?" Cevabını almak için adeta yalvardım. "Çünkü annem Kan Sarayı'nda ikamet ediyor."

Zihnim az önce söyledikleriyle dolup taşıtı. Kan Sarayı'nda yaşayan bir fae olduğunu hiç duymamıştım. "Nasıl yaşayabilir? Güvende mi?"

Eli saçlarımda sıkılaştı. "Öyle."

"Nasıl? Anlamıyorum." Ne dediğini anlamaya çalışırken başımı salladım.

"Annem Fae değil, Adara. O Sidra'dan."

"Ne?" Geri çekildim ve korku omurgamdan aşağı akarken örgüm onun dokunuşundan düştü. "Bu imkansız."

Cevap vermeden önce uzun bir süre beni izledi. "Nadiren olur ama imkansız değil."

Duyduğum tüm tarih ve efsanelerde, hiç kimse böyle bir şeyden bahsetmemişti. Fae ve vampirler düşmandı ve yüzyıllardır da öyleydi.

"Yani, sen..." Yüzüne bakarken s ö z ü m ü yarıda kestim ama o cümlemi bitirmeyi reddetti. Bana bakarken bir santim bile kıpırdamadı. "Sen Kan Mahkemesi'ndensin."

"Ben kandan ve büyüden doğdum," diye düzeltti beni kararlı bir sesle. "Ne tam olarak Kan Divanı'ndan ne de Fae Divanı'ndanım. Ama babama hizmet etmeyi seçiyorum."

"Ama sen hala-" Sesim titredi.

"Evet, Adara," diye sözümü kesti. "Ben yarı vampirim."

Gözlerindeki ciddiyeti görebilmeme rağmen ona inanmak istemedim.

O bir prensti. Kraliyet ailesinin bir üyesiydi ve söylediklerinin doğru olmasını istemiyordum.

"Gavril'den daha mı büyüksün?"

"Öyleyim." Başını salladı ve hâlâ bana yaklaştığını fark ettim. "Ama sen taç giymiş prens değilsin?"

Sırıtmadan önce beni inceledi. "Bunu mu tercih ederdin?" Aramızdaki boşluğu tekrar kapattı ve bu sefer geri çekilmedim. Korku her zerremde dolaşüyor, anlamadığım bir şehvetle karışıyordu. "Onun yerine benimle nişanlanmanın nasıl bir şey olacağını mı hayal ediyordun?"

"Bunu neden yapayım ki?" Fısıldadım ama tanrım, o haklıydı.

"Çünkü prenses..."

Koyu renk parmaklarının çenesinde gezinişini izledim.

"Sanırım ikimiz de sana kardeşimin hayal bile edemeyeceği şeyler yapabileceğimi biliyoruz."

Sözleri midemi bulandırdı ve kendime ondan korkmam gerektiğini hatırlattım. O, hakkında uyarıldığım her şeydi, kâbuslarımdan aynadaki görüntüsüydü ama aramızdaki mesafeyi kapatıp dudaklarını dudaklarıma bastırmasını dilemekten kendimi alıkoyamıyordum.

"Ben senin nişanlın değilim çünkü o değerli tacı kralın melez piç oğlunun başına takmaya cesaret edemezler."

Elini yan tarafıma kaydırdı ve parmak uçları sırtımın çıplak teniyle buluştuğunda keskin bir nefes aldı.

"Ellerine ne oldu?" Yüzünü aradım. "Bunu sana kraliçe mi yaptı?" "Sana melez olduğumu söyledim ve sen parmaklarımın rengi için mi endişeleniyorsun?" Söz konusu parmaklar bana doğru itildi ve dokunuşu bir zar zor kontrol edilen güç.

Ona cevap vermedim çünkü ne söylememi istediğini bilmiyordum. Ondandır her zamankinden daha çok korkuyordum ama bu korku bile onu anlama isteğimi engelleyemiyordu.

"Bu benim büyümün bir sonucu." Bana yapışmayan elini kaldırdı ve aramızda tuttu. "İster ruhta ister tende olsun, tüm büyüler iz bırakır ve kara büyü çok daha korkunç bir yara izi bırakır. Yine de soluyor."

"Kara büyü mü kullanıyordun?"

Bunun ne anlama geldiğini tam olarak anlamamıştım ama iyi bir şey olmadığını biliyordum. Büyünün kendisi zaten bana çok düşünülemez geliyordu, ama kara büyü? Evren'in teninde böyle bir iz bırakmak için neler yapmış olabileceğini kavrayamıyordum.

"Babamın ordusunda yüzbaşı olmanın bedellerinden biri." Elini yumruk haline getirdikten sonra tekrar yanına bıraktı.

"Peki bunun herhangi bir avantajı var mı?"

Parmakları bana karşı gerildi ve neredeyse aklım başımdan gidiyordu. "Piç oğlu ya da değil, sen kralın oğlusun."

Bana bakarken dudaklarında bir gülümseme dans etti ve sonraki kelimeleri bana söylerken sesi çok sert geldi. "Seni yarığın hemen dışında ilk bulan bendim, değil mi?"

"Ve bu bir avantaj mı?"

"Bu benim için bir onurdu." Bana yaklaştı ve dizi dizlerimin arasına girdi. "Seni sahiplenecek Achlys ben olmayabilirim ama sana ilk bakan bendim. Yıldızlarla işaretlenmiş yüzünü ilk hayal eden ve altımda nasıl görüneceğini hayal eden bendim."

"Bana böyle şeyler söyleyemezsin." Midem sertleşirken gözlerimi ondan kaçırdım ama elini kaldırdı ve hızla yüzümü tekrar kendisiyle buluşturdu.

"Neden olmasın? Kardeşimle nişanlı olduğun için mi yoksa kendi hayal ettiğin gibi kalçaların benimkilerin etrafında sıkıştığı için mi?"

Tartışmak için ağzımı açtım ama daha bitirmemişti.

"Kaderinde onun olmak olması önemli değil. Her parçan benim olmak için yalvarıyor." Elini indirdi ve kalçalarımı onunkilerle buluşana kadar öne doğru çekmesine kolayca izin verdim. Bana bakışında kaybolmuştum, vücudunun benimkine karşı hissettiği şeyde kaybolmuştum. "Bana bunun doğru olmadığını söyle?" diye fısıldadı boynuma doğru.

"Öyle değil." Başımı salladım ve göğsüm onunkine değdi. Bu bir yalandı ve ikimiz de bunu biliyorduk. Burada karşımda duruyordu, düşmanımın vücut bulmuş haliydi ve haklıydı. Tam olarak anlamadığım şeyler için ona yalvarmaya hazırdım.

Birdenbire ne olduğu ya da bana ne kadar kolay zarar verebileceği benim için önemli olmadı. Yine de ona yalvarmaya hazırdım.

"Gerçekten çok iyi bir yalancı değilsin prenses." Burnunu boynumda gezdirdi ve derin bir nefes aldığı anda ürperdim. "Harika kokuyorsun."

Ona doğru döndüm, dudaklarım dudaklarına çok yakındı ve karnımın alt kısmında başlayan derin ağrıyı durduracak bir şey yapmasını sağlayacak bir şey söylemek için ağzımı açtım.

"Evren." Adı bir yalvarış gibiydi ve iç çekerek dudaklarını nazikçe hassas boynumun derisine bastırdı.

Dişlerinin beni takip ettiğini hissettiğimde şok oldum. Derimi delecek kadar sert değildi ama bana zevk ve acı karışımı bir his verecek kadar baskı uyguladı ve bu his karşısında nefesim kesildi. Gözlerimi kapattım ve kalçalarımı onunkilere doğru daha sert bastırdım. Eli sertleşti ve nefesi bana doğru yükseldi.

"Aman Tanrım!" Evren benden uzaklaşırken Eletta'nın yumuşak soluğunu duydum.

"Eletta." Adını seslendiğimde içimi bir panik kapladı ve geri çekilmeye çalıştığı yönde olduğu yerde durdu.

"Özür dilerim Yıldızsız." Başını hafifçe salladı ve ben de olabildiğince hızlı bir şekilde Evren'den uzaklaştım. "Öyle demek istemedim..."

"Üzgün olmanı gerektirecek bir şey yok." Ona doğru ilerlerken saçlarımı yüzümden uzaklaştırdım. Yanından geçerken Evren'in eli elime kaydı ve yürümeye devam etmek için kendimi zorlayamadım. Bunun yerine durdum ve bana ait olmayan prenze baktım.

Yüzü sert ve okunaksızdı, sadece birkaç dakika önce olduğu kişinin tam tersiydi, ama bu onu arzulama şeklimi azaltmadı.

Hiçbir şey söylemedi. Gözleri yanımdan geçip Eletta'nın sırtı bize dönük olarak durduğu yere kaydı ve tekrar bana baktığında bakışları bir uyarı gibi içime işledi. *Eletta'dan mı?*

Ona saraydaki herkesten daha fazla güvенеbileceğimi hissediyordum. Şimdiye kadar herkes arasında en açık sözlü olan oydu ama içimden bir ses Evren'e güvenmemi söylüyordu.

Elimi onunkinden ayırdım ve bekleyen leydime doğru ilerlemeye devam ettim. Yanına vardığımda güzel yüzünü gölgeleyen bir utançla bana baktı ama az önce gördükleri hakkında tek kelime etmedi.

"Odanıza dönmek ister misiniz leydim? Size bir banyo hazırlayabilirim."

"Teşekkür ederim, Eletta." Omzumun üzerinden geriye baktım ama Evren çoktan gitmişti. "Ama sanırım bu gece kütüphanede biraz vakit geçirmek istiyorum."

"Elbette." Yolu göstermeden önce başını hafifçe eğdi.

BÖLÜM 8

E Ertesi sabah Achlyses'in özel salonuna doğru ilerlerken Letta da hızla arkamdan geldi.

Güneş gökyüzünde yükselmişti ve salonun camından milyonlarca göz kamaştırıcı spektrumda bir saray.

"Bu iyi bir fikir değil leydim," diye fısıldadı Eletta, tam bir muhafızın yanından geçip odaya girerken.

Gavril önünde yarım düzine parşömenle masada oturuyordu. O çalışırken masanın etrafında birkaç muhafız ve soylu gibi görünen adamlar duruyordu.

Ona doğru ilerlediğim sırada başını kaldırdı ve dudaklarında nazik bir gülümseme belirdi. "Adara." Sandalyesinden kalktı. "Bu sabah nasılsın?"

"Ben iyiyim." Başımı salladım ve açık mavi elbisemin uzun eteğini düzelttim. "Seninle biraz konuşmayı umuyordum."

"Elbette." Tam önümde durana kadar masadan kalktı ama adamlarından hiçbirini kovmadı. Hepsi konuştuğumuz yere kulak mesafesinde duruyordu ve hepsinin beni izleyip dinlemesinden nefret ediyordum.

"Çok güzel bir gün ve sarayın dışına çıkmayı çok isterim." Ondan izin istemek zorunda kalan bir çocuk gibi hissettim ama Eletta, muhafızların onun ya da kraliçenin onayı olmadan kapıdan dışarı çıkmama izin vermelerinin mümkün olmadığını söyledi.

"Bahçeye çıkmak ister misin?" Tekrar masaya doğru baktı. "Biraz daha işim var, sonra size katılabilirim."

"Hayır." Başımı hızla salladım ve yüzünde beliren incinmişlik ifadesiyle irkildim. "Aslında şehre gitmeyi umuyordum. Eletta yanımda olacaktı ve hizmet edeceğim krallığı görmek istiyordum."

Adamlarından birine döndü ve bize en yakın olanın başını usulca hayır anlamında sallayışını izledim. Kararı veren Gavril bile değildi. Beni onun için kapana kısırmak isteyen bir oda dolusu adamı vardı ve ben kendimi kapana kısırılmış hissediyordum.

Dün gece Evren'den uzaklaştıktan sonra kütüphaneye gittim ve birkaç saatimi Sidra'nın vampirleri hakkında okuyarak geçirdim. Kendi geçmişimi araştırmak gibi bir niyetim vardı ama daha birkaç gün önce ilgimi çeken kitabın yanından geçip gitmeyi kendime yediremedim. Özellikle de Evren hakkındaki gerçeği öğrendikten sonra.

Tarih kitaplarının bile anlatmadığı bir gerçek. Hiçbir melezen bahsedildiğini görmedim. Kral Riven'in piç oğluyla ilgili hiçbir efsane yoktu. Elimdeki tek şey Evren'in sözleri ve Eletta'nın onun hakkındaki gerçeği öğrendiğimi söylediğimde yaptığı uyarılardı.

Bana Citlali'deki fae halkının bile prenslerinden korktuğunu söyledi. Asil soyuna bakılmaksızın ondan korkuyor ve ona güvenmiyorlardı.

Bu güvensizliği paylaşmalıydım ama sayfaları çevirirken ve yatağıma uzanırken düşünebildiğim tek şeyin o salonda benimle konuşması ve bana dokunması olduğunu fark ettim. Güvensizlik, hoşnutsuzluk anlamına gelmiyordu ve benim için kötü olduğunu bilsem de karanlık prensin cazibesini istememek çok zordu.

Ve bu istek beni her şeyden çok kapana kısılmış hissettirdi.

"Lütfen, Majesteleri."

Gavril'in bakışları tekrar benimkilere çarptı.

"Sadece yürümek ve şehri görmek istiyorum. Birkaç saatliğine saraydan ayrılmamdan zarar gelmez. Halkınız size ait olan bir şeye asla zarar vermez."

"Haklısın." Başını salladı çünkü sözlerim tam da egosunu hedeflediğim şekilde etkilemişti. "Ama seninle birlikte birkaç muhafızımı göndereceğim."

"Buna gerek yok."

"Öyle." Masasının etrafında duran adamların ötesine, duvar boyunca uzanan muhafızlardan birine baktı. "Jorah, kardeşimi topla. Siz ikiniz Adara'yı

şehir."

"Eminim yapacak çok daha önemli işleri vardır," diye karşı çıktım hemen. Evren'den uzaklaşmaya ihtiyacım vardı, her düşünceme musallat olan prensle şehirde yalnız kalmaya değil.

"Saçmalık." Tekrar bana baktı. "Senin konusunda kardeşime herkesten çok güveniyorum. O senin güvenliğini sağlayacaktır."

Jorah bize doğru yürüdü ve bana hitap etmeden önce derin bir selam verdi. "Kaptan ve ben bir araba hazırlayacağız, Yıldız Kutsanmış." Teni koyu kahverengiydi ve üniformasına çok yakışıyordu ama nefesimin boğazımda düğümlenmesine neden olan şey koyu kahverengi gözleriydi.

"Lütfen yapma." Başımı salladım. "Yürümeyi tercih ederim."

Jorah başını hızlıca sallayan veliaht prensine baktı. "Elbette. Hazır olduğunuzda sizinle büyük girişte buluşacağız."

"Teşekkür ederim." Odama geri dönmek için topuklarımın üzerinde dönmeden önce ikisine de baktım.

"Adara."

Gavril adımı seslenince durdum. "Evet?"

"Umarım şehirde geçirdiğiniz zamandan keyif alırsınız. Bir dahaki sefere size katılmaya çalışacağım." G ü l ü m s e d i ve bu jest gözleriyle buluşmasa da bir yanım Gavril'in samimi olup olmadığını merak etti.

Herkes beni tutmakla yetinirken beni dışarı çıkaran oydu. içinde.

"Bunu çok isterim." Adamlarının bulunduğu masaya geri dönmeden önce başımı salladım. onu bekliyorlardı.

Eletta odama dönmeme ve havadaki soğuğa karşı çok az işe yarayacak ipek bir pelerin ve bir çift siyah eldiven giymeme yardım etti. Kendi pantolonumu ve gömleğimi giymeme izin vermedi ve ben de saraydan ayrılmanın o gün için kazanılmış bir savaş olduğuna karar verdim.

Evren şehirde bana eşlik edecek olsa bile.

Sarayın görkemli girişine doğru ilerledik ve Jorah'yla birlikte kapının yanında dikilirken Evren'e bakmaktan olabildiğince kaçınmaya çalıştım. Evren her zamanki siyah kıyafetini giymişti ve diğer muhafızların çoğunun aksine vücuduna asgari düzeyde silah bağladığını fark ettim.

"Hepiniz hazır mısınız?" Evren sordu ve sonunda başımı kaldırıp ona baktım.

"Öyleyiz." Kapıya doğru uzandım ama elimi hızla geri itti ve kapıyı hepimiz için iterek açtı. Zaten aksini bilmesem neredeyse şövalyece bir davranış olurdu.

Güneş tenime vuruyordu ve uzunca bir süre gözlerimi kapatıp yüzümün onun sağladığı sıcaklığın tadını çıkarmasına izin verdim. Tenim onun dokunuşuyla karıncalandı ve derin bir nefes aldım.

"Bu taraftan leydim." Jorah bana ilerlememi işaret etti ve ben de itaatkâr bir şekilde onu takip ettim.

Evren ve Eletta arkamdan yürüdüler ama Jorah'la birlikte kapıdan geçip Citlali'nin kalabalık caddesine çıkarken ikisine de dikkat etmedim. Kimse yüzüme bakmadan önce pelerinimi başımın üzerinden kaydırdım ve Jorah beni sessizce izledi.

"Benim yanımda kalacaksın." Evren'in sert sesi yanımdan homurdandı. "Eğer ayrılırsan, hemen geri döneceğiz."

"Bugün çok huysuzsun." Jorah gülerken eldivenimi düzelttim.

"Şaka yapmıyorum prenses." Evren bana yaklaştı. "Ya benim yanımda kalırsın ya da şatoya geri götürülürsün."

"Sizi ilk seferinde duydum, *prens*." Unvanımı telaffuz ettim ve dudakları bir sırtışa dönüştü.

"Peki tam olarak nereye gitmek istersiniz?"

"Henüz bilmiyorum." Omuzlarımı silkтім, o da daha sert sırttı. "Eminim içinizden biri bu şehirde bana göstermeye değer bir şeyler biliyordur."

"Bu taraftan." Şakacı bir şekilde eğildi ve önünden yürümemi işaret etti. Ben de hemen öyle yaptım ve arkamda o olduğu halde arnavut kaldırımlı sokakta yürümeye başladım.

Sokakta baharattan yüne ve hamur işlerine kadar her şeyi satan çok sayıda satıcı vardı. Kokusu harikaydı ve aklıktan karnımın guruldamasına neden oldu.

"Hangisini istersiniz?" Evren cebinden bir bozuk para çıkardı ve başıyla börek arabasını işaret etti.

"Oh." Başımı salladım. "Ben iyiyim." Arabadan bir adım geri çekildim ama Evren hemen kolumu yakaladı.

"Sana bir pasta alabilirim, Adara." Parayı arabayı işleten yaşlı kadına uzattı, kadın da bir ileri bir geri baktı. "Şimdi ben senin yerine karar vermeden önce ona hangisini istediğini söyle."

Gözlerimi ona diktim ama yerinden kıpırdamıyordu. "Limon, lütfen."

Ellerini un kaplı önlüğüne silmeden önce başıyla onayladı. Böreğimi küçük bir beze sardıktan sonra bana uzattı.

Elime aldığım anda limon ve şeker kokusu beni çarptı ve hiç vakit kaybetmeden ısırıldım. Lezzet dilime vurduğunda dudaklarımdan küçük bir inilti döküldü. Saray yiyeceklerle doluydu ama hiçbirinin tadı böyle değildi.

"O kadar iyi mi?"

Başımı kaldırıp Evren'e baktım, ben dudaklarımdaki limonlu sosu yalarken o da dikkatle beni izliyordu. "Evet, öyle. Denemek ister misin?"

"Çok isterim." Bu kadar basit bir cümleyi bu kadar erotik hissettirmeyi nasıl başarmıştı?

Böreği ona uzattım ama benden almak yerine bileğimi avucunun içine aldı ve ağzına götürdü. Isırırken gözlerini benden ayırmadı ve ben de kendimi başka tarafa bakmaya zorlayamadım.

Başkalarının bizi görebileceğini biliyordum, Eletta'nın dün gece bizi basma şekinden sonra muhtemelen bizi izlediğinden kesinlikle emindim ama o bana öyle bakarken hiçbir şeyin önemi yoktu. Onun dışındaki her şey kaybolmuş gibiydi ve görebildiğim tek şey oydu.

Nişanlanmadığım prensin elimden yemek yemesinin o an için uygunsuz olması önemli değildi. Bunu daha sonra uyuyamadığımda düşünecektim. Ama şu anda tek düşünebildiğim dudaklarına yapışan şeker iziydi ve ne kadar umutsuzca öne eğilip teninde farklı bir tadı olup olmadığını görmek istediğimdi.

"Sana şehirdeki en sevdiğim yeri göstereyim." Başparmağıyla ağzını sildi ve ben de böreğimi dudaklarıma götürmeden önce kendime çektim. "Sanırım beğeneceksin."

"Evren," dedi Jorah uyarıcasına ve bu Evren'in hiç utanmadan sırtmasına neden oldu.

"Sakin ol, Jorah." Evren güldü. "Bence müstakbel kraliçenin çok daha düşündüğünüzden daha cesur."

"Ve ikimizden biri ona bir şey olmasına izin verirse müstakbel kral kellelerimizi alır."

"Ona hiçbir şey olmayacak." Evren elini bana doğru uzattı. "Sen güven bana, prenses?"

Cevap hayırdı. Geri dönülmez bir şekilde ve kesinlikle hayır, ama yine de elimi onunkinin içine kaydırdım. Beni kendisine doğru çekmeden önce gülümsedi ve beni neredeyse hiç fark etmemiş gibi görünen insan kalabalığının arasından geçti. Bunun yerine hepsi ona bakıyordu.

Onlar onu izlerken ben de onları izledim. Eletta'nın söylediği gibi ondan korkup korkmadıklarını anlayamadım. Bunun yerine ona saygıyla bakıyorlardı. Birçoğu ona doğru başını salladı ama hiçbiri eğilmedi.

"Senin prens olduğunu biliyorlar mı?" Yanlarından geçerken fısıldadım ve Evren'in eli benimkine sıkıca yapıştı.

"Kim?"

"Halkınız." İpek pelerinimi kendime doğru daha sıkı çekmeden önce önüme el salladım.

"Tabii ki var." Kıkırdadı ve eski bir meyhanenin önünden geçerken aniden döndü. Beni yüksek sesli müziğin yükseldiği kapıya doğru çekti ve hemen arkama baktığımda Jorah ve Eletta'nın bizi takip ettiğini gördüm, her ikisinin de suratları asıktı.

"O zaman neden senin önünde eğilmiyorlar?" Adamlardan biri ayağa kalkıp Evren'in sırtını sıvazlamadan önce girdiğimiz karanlık meyhaneye göz gezdirdim.

Evren ilk başta bana cevap vermedi. Bize küçük yuvarlak bir masa buldu ve benim için bir koltuk çektikten sonra aynısını Eletta için yanıma yaptı. Sonra yanıma oturmadan önce barmene el salladı.

"Dediğiniz gibi prenses, bunlar benim halkım. Onlara benden aşağılanmış gibi davranmıyorum, bu yüzden öyle hissetmiyorlar. Ben kardeşim değilim."

"Yani kardeşiniz onlara kendisinden aşağılanmış gibi mi davranıyor?"

Cevap vermeden önce uzun bir süre yüzümü inceledi. Sadece benim duyabileceğim şekilde bana doğru eğildi. "Gavril benim kardeşim ve bu nedenle onun hakkında kötü konuşmayacağım. Ama gözlerini aç prenses. Gerçek tam karşında duruyor."

"Bana prenses demeyi kes."

"Neden?" Parmaklarını yavaşça pelerininin üzerinde gezdirdi. "Yakında sen de bir tane olacaksın. Sen de

buna alışmalısın. Şimdi şu saçma pelerini çıkar."

Barmen masamıza dört büyük bira koyarken kaputu yavaşça indirdim, sıvının bir kısmı kenarlara sıçradı. "Evren. Jorah." İkisine de başıyla selam verdi. "Bir dakika oldu."

"Öyle." Evren benim ve Eletta'nın önüne birer bira koymadan önce güldü. Eletta'nın yüzündeki ifade karşısında neredeyse ben de ona katılıyordum. "Görev çağırıyor ve bu kapıdan çıktığımda genellikle birkaç günlük iyileşmeye ihtiyacım oluyor."

"Ah. O kadar da kötü değil." Adam bana bakmadan önce kıkırdadı. "Bu kim?" "Jean, bu Adara Cahira, kardeşimin nişanlısı. Adara, bu Jean."

"Sizinle tanıştığıma memnun oldum." Elimi adama uzattım ve o da gülümseyerek elimi kendisinden çok daha büyük olan elinin içine soktu.

"Sen de kızım. Gerçi benim meyhanemde olman beni biraz şaşırttı. Kraliçenin kelleni almasını mı istiyorsun Evren?"

"Ben de öyle dedim." Jorah birasından uzun bir yudum almadan önce içini çekti.

"O iyi." Evren kıkırdadı ve koltuğumu kendisine yaklaştırdı. "Bu krallığın sunduğu en iyi muhafızlara sahip."

"Bira ile dolu olmadıkları zaman." Jean barına doğru dönmeden önce güldü. "Gidip başka birine hizmet etmem gerekiyor, Majesteleri. Hiçbir şeyi kırmayın."

Eletta masanın altından elime uzanırken Evren gülerek onu selamladı.

"Sanırım saraya geri dönmeliyiz," diye fısıldadı bakışları odanın içinde gezinirken, herkese göz kulak olmaya çalışıyordu.

"Sadece bir içki dene." Biramı kaldırdım ve dudaklarıma götürdüm. Soğuk ve acıydı ama tadını sarayda servis edilen şaraba tercih ederdim. "Kısa süre sonra saraya döneceğiz."

Soğuk sıvıdan uzun bir yudum daha alırken tavernaya baktım, herkes kendi dünyasında kaybolmuş gibiydi. Kimse bize zerre kadar dikkat etmiyordu ve birinin bakışları benimkilerle çakıştığında, sohbetlerine geri dönmeden önce bana doğru başlarını sallamakla yetiniyorlardı.

"Citlali'de başka kaç Yıldızsız var?" Evren'e baktım, o da zaten beni izliyordu.

"En az bir düzine diyebilirim." Hâlâ içkisine dokunmamıştı. "Çoğu şehir içinde yaşıyor. Bazıları evli, bazıları değil."

"Gavril'in beslendiği Yıldızsızlar nerede?"

Evren'in gözleri sorum üzerine karardı ve bana cevap verirken sesi çok daha alçaktı. "Gavril hepsinden beslendi. Kral ve kraliçeyle birlikte."

"Ne?" Az önce söylediği şeyi anlamaya çalışırken başımı salladım. Bana her zaman bir Yıldız Kutsanmış olarak geleceğin kralına ve sadece ona ait olacağım söylenmişti. Bir başkasının benden beslenebileceği aklımın ucundan bile geçmemişti. Diğer Yıldızsızların hayatlarının farklı olabileceğini hiç düşünmemiştim bile.

"Güç için yanıp tutuşuyorlar Adara ve Yıldız Kutsanmışlar da içlerindeki gücü elde etmenin yolu."

"Peki ya sen?" Gözlerimi ona diktim. "Hiç bir Yıldız Kutsanmış'tan beslenmediğinizi söylüyorsunuz, peki canınızın çektiği şey nedir?"

Bakışları dudaklarıma düşmeden önce uzun bir süre bana baktı. "Sanırım ikimiz de neye aç olduğumu biliyoruz."

Eletta'ya baktım ama o etrafındakileri dikkatli gözlerle izlemekle meşguldü.

"Aydınlat beni, prens." Kadehimi kaldırdım ve bir yudum daha aldım. "Hiçbir şeyden bu kadar emin olamazdım."

"Bira içmeyi yavaşlatmalısın." Elimdeki bardağa baktı ama ben konuyu değiştirmek istemedim.

Bira beni cesur hissettiriyordu ve muhtemelen haklı olduğunu biliyordum. "Soruma cevap ver."

"Cevabımı gerçekten bilmek istediğini sanmıyorum."

"Peki neden?" Ona baktım ve bunun ne kadar kolay olduğunu fark ettim. Burada oturup Evren'le konuşmak, onunla kavga etmek. Olması gerekenden çok daha kolaydı.

"Çünkü sana gerçeği söylersem, aramızda hayal ettiğin şeyin sadece kafanda olmadığını anlayacaksın ve nişanlı o l d u ğ u n bir adama ihanet ettiğin için kendini suçlu hissedeceksin."

"Kimseye ihanet etmiyorum."

Sonunda kendi birasına uzanıp dudaklarına götürmeden önce yüzümü inceledi.

"Henüz değil, değilsin."

Aniden ayağa kalktı, sandalyesi yere süründü ve ben de onun çekildiği yöne doğru döndüm. Jorah beni izliyordu. Gözleri kısılmış ve kaşları kırışmıştı. Kaptanıyla aramızda gördüklerinden hoşlanmadı mı yoksa beni umursamıyor mu y d u emin değildim. Ama her iki durumda da beni onaylamıyordu.

Kupamı kaldırdım ve omzumun üzerinden geriye bakmadan önce biranın kalanını boşalttım. Evren birkaç adamla birlikte bardaydı ve hepsi de sanki dünyada hiçbir şey umurlarında değilmiş gibi gülüyorlardı.

Geri döndüm ve Eletta'yı dürttüğüm sırada Jorah'nın onaylamayan bakışlarına bakmaktan kaçındım. "Daha önce hiç buraya gelmiş miydin?"

"Hayır," diye cevap verdi hemen. "Ve burası sizin için uygun değil leydim."

"Eletta, lütfen bana Adara de," diye homurdandım ve yanakları pembe pembe kızardı.

"Burada yanlış bir şey görmüyorum. Eğlenceli bir yer. Biranızı deneyin."

"Kesinlikle hayır." Elini göğsüne bastırırken sesi titriyordu. "Peki." Fincanını elime aldım. "O zaman ben içsem sorun olur mu?"

"Bilmiyorum ama dikkatli olmalısın. Fae birası kalbi zayıf olanlar için değildir." Burnunu kaşıdı ve içinden akan endişeyle tavernanın etrafına bakındı.

"Kalbimin zayıf olmaması iyi bir şey o zaman." Gülümsedim ve bir yudum daha aldım. Başım hafiflemişti ama göğsüm de hafiflemişti. Bu o anda arzuladığım bir duyguydu, uzun zamandır tatmadığım bir zevkti. "Peki ya sen Eletta? Biriyle nişanlandın mı? Burada gözüne çarpan biri var mı?"

Daha önce kızardığını düşündüysem, yanılmışım. Eletta bana deliymişim gibi baktı. "Tabii ki hayır. Kraliçe öyle uygun gördüğünde evleneceğim."

"Yazık," diye mırıldandım içkimi masaya koymadan önce ve onun elini kendi elimle sıktım. "Dans etmeliyiz."

"Bu kötü bir fikir," diye karşı çıktı ama ben onu arkamdan çekerken hâlâ ayakta ydı.

"Her şey kötü bir fikir gibi görünüyor, Eletta. En azından birkaç kötü fikrin tadını çıkarmalıyız yapabildiğimiz sürece."

Hafifçe güldü ve bu ses beni hazırlıksız yakaladı. "Bir dans." Bir parmağını kaldırdı.

"Başlamak için." Diğer eline uzanıp bizi küçük bir dairenin içinde döndürmeden önce ona göz kırptım.

Müziyenin enstrümanlarından yükselen müzik, her vuruşta bedenimi sarıyordu. Eletta uzun bir süre kollarımda kaskatı durduktan sonra sonunda pes etti ve kahkahalar atarak benimle birlikte eski ahşap zeminde döndü.

Onu kendime doğru çektim, kollarımı omuzlarına doladım ve başımı arkaya yaslayıp gözlerimi kapatırken gülüştük. Bir an için bu yerde ikimizden başka kimsenin olmadığını hayal ettim. Onun benim nedimem değil de arkadaşım olmasının nasıl bir şey olacağını hayal ettim.

Fanteziden dolayı coşkulu hissediyordum.

Ama sonra müziğin ritmi yavaşladıkça ve dansımız da onunla birlikte yavaşladıkça, tek düşünemediğim Evren ve burada onunla ve sadece onunla olmanın nasıl bir şey olduğuydu. Yıldız Kutsanmış olmasaydım benimle dans eder miydi? Başkasına ait olmasaydım?

Eğer kaçarsam, beni bulacak kişi büyük ihtimalle Evren olacaktı. Şu anda bana açıklık duyuyor olabilirdi ama ben onu başka türlü hissetmeye zorlayacaktım. K a ç m a y ı ya da alternatifini düşünürken başım döndü. Eğer kardeşinin canını alırsam, şu anda bana karşı hissettiği her şey nefrete dönüşecekti.

Ve bundan mutlu olmalıydım.

Etrafımdaki insanlardan nefret ediyordum ve onların da benden nefret etmesi çok daha iyiydi.

Düşüncesi bile göğsümü ağrıttıyordu.

"Araya girebilir miyim?" Gözlerimi kırıştırarak açtım, yarı yarıya Evren'in önümde durmasını bekliyordum ama elini bana doğru uzatan Jorah'ydı.

Elimi Eletta'nın boynundan çektim ve beni ondan uzaklaştırıp vücuduna doğru çekmesine izin verdim. Ritimle yavaş ve etkili bir şekilde dans ediyordu ve omzunun üzerinden Evren'in durduğunu bildiğim yere baktığımda, gözleri korumasında ve bendeydi.

Jorah üstümden, "Ona bakmamalısın," diye mırıldandı ve bakışlarımı Evren'den çekip ona döndüm.

"Değildim." Başımı usulca salladım.

"Öyleydin ve bu oynadığın tehlikeli bir oyun, Yıldız Kutsanmış."

Ondan uzaklaşmaya çalıştım ama bana sıkıca tutundu, bu yüzden dans ederken onu takip etmekten başka seçeneğim yoktu. "Ben oyun oynamıyorum."

"O zaman sen bir aptalsın," diye hırladı ve elleri bana karşı sertleşti. "Farkında olsan da olmasan da kraliçe her hareketini izliyor ve krallığımızın kurtarıcısının bir melezin arkadaşlığını oğlununkine tercih ettiğini bilmek onu mutlu etmeyecek."

Tamamen durdum ve sarsılarak elinden kurtuldum. Şok olmuş bakışları benimkilerle buluşmak için uçtu, ama umursamayacak kadar çok ale vardı.

"Ona öyle deme."

"Neden olmasın? O böyle biri."

Ona tokat atma isteğiyle ellerim titredi ama kralın muhafızlarından birine saldırmanın bana bir faydası olmayacağını biliyordum.

Jorah düşüncelerimi hissetmiş gibi bana yaklaştı. "Evren benim en yakın arkadaşım Adara. Onun beni tanıdığı gibi ben de onun kim olduğunu biliyorum ve ikinizin yaptığı şeyin işleri berbat edeceğini de biliyorum..."

Söylediklerini durdurmak için başını salladı ama cümlesini bitirmesi için çaresizdim.

"Neyi berbat edeyim?" *Lütfen cevap verin.*

"Krallığın senin için planları var. Patronlarından sadece birine odaklanırsan insanları kurtaramazsın."

"Peki ya bu insanları kurtarmakla ilgilenmiyorsam?"

Jorah kolumu tutarak beni kendine yaklaştırdı ve tekrar konuştuğunda bunu tam kulağımın dibinde yaptı. "O zaman rol yapmayı öğrenmelisin. Kraliçe senin ve Evren'in vücudundaki değerli kanın her zerresini çekip almadan önce bu insanlara ve müstakbel kralına olan sevgini göster."

Sözleri bana çarptığında tüylerim diken diken oldu. Jorah'ya baktığımda, her parçam onun doğruyu söylediğine inanıyordu. Bildiği şey her neyse, bunu beni korumak için söylüyordu. Ya da muhtemelen arkadaşını korumak için.

Her iki durumda da kafam onun sözlerindeki gerçekle dönüyordu, başından beri bildiğim bir gerçektir bu. Kraliçenin tam olarak istediği şeyi yapacaktım, yoksa beni korktuğum bir hayat için yalvartacaktı.

"Hepiniz gitmeye hazır mısınız?" Evren, Jorah'nın yanında durdu ve ben panikle ona göz kırptım. Burada bir tavernada dans ediyor ve sarayda bir sonraki hamlemi düşünmem gerekirken sahip olamadığım bu adamın hayalini kuruyordum.

Ben bir aptaldım.

"Saraya dönmem gerekiyor."

"Tamam." Evren güldü ama ben çoktan topuklarımın üzerinde dönüp kapıya doğru koşmaya başlamıştım.

Omzum bir başkasının omzuna çarptı ve pelerinine basılıp omuzlarımdan çekilirken özür dilemeye çalıştım. Etrafımdaki boşluğu birkaç soluk doldurdu, ama dinlemek için etrafta dolaşmadım. Kapıya doğru koştum ve nefes nefese arnavut kaldırımlı sokağa çıktım.

Yerimde dönüp geldiğimiz yönü ararken alkol içime işledi. Saraya. Önümdeki yüksek binayı gördüm ve korumalarımdan herhangi biri bana yetişmeden o yöne doğru havalandım.

Güneş sarayın arkasında batıyordu, ışınlarının parıltısı karanlık yüzeyden yansıyor ve ben de ona doğru koştum.

"Adara!" Evren'in arkamdan bağırdığını duydum ama durmadım. Ne kadar aptalca davrandığımı düşündükçe içimi bir korku kapladı.

Elbisemin uzun eteğine takıldım, neredeyse öne doğru düşüyordum ama kendimi birinin evinin eski tuğlalarına tutundum. İnsanların beni izlediğini hissedebiliyordum ama önemli değildi. Jorah kraliçenin beni izlediğini söylemişti, h e r k e s t e n çok korktuğum kraliçenin ve hayatımı korktuğum her şeye çevirecek gücü elinde tutan kişinin o olduğunu biliyordum.

Oğlunun benim sayemde güçlenmesini istiyordu ve bunu sağlamak için ne gerekiyorsa yapacaktı. Bu beni kilitlemek anlamına gelse bile. Evren'den, herkesten u z a k t a .

"Adara, bekle!" Evren eliyle ön kolumu kavradı ve ilerlememi engelledi. "Senin neyin var böyle?"

"Saraya geri dönmem gerekiyor." Ondan uzaklaşmaya çalıştım ama beni sıkıca kavrayarak durdurdu.

"Ne oldu? Biri bir şey mi söyledi?"

"Kraliçe muhtemelen bizi izliyordur," diye korkumu fısıldadım ve yüzünü izledim

öfkeye dönüştü.

"Jorah seni kraliçe konusunda uyarmıştı." O kadar basit söyledi ki, sanki herkesin düşündüğü ama kimsenin benimle paylaşmayı düşünmediği bir şeymiş gibi. "Adara." Başını iki yana salladı ve kolum hâlâ elinde, kaleye doğru ilerlemeye başladı.

"Lütfen bana öyle deme."

"Adın ne?" Sanki şaka yapıyormuşum gibi güldü. "Sana kendi adınla ya da prenses diye hitap edemeyeceksem ne dememi tercih edersin?"

Kapıya vardığımızda ona hızla "Yıldız Kutsanmış," diye cevap verdim.

Çenesi sıkıştı ve eli koluma doğru sertleşti. Kapı açıldığında durmadı. Sadece beni içeri çekti ve sarayın merdivenlerinden yukarı doğru ilerledi. Saraya girdiğimizde kimseyi görmedim ve Evren beni odama doğru çekti.

Hızla kapıma vardık ve beni içeri itip arkamdan gelmeden önce kapıyı sarsarak açtı.

"Burada olamazsın." Dokunuşundan uzaklaştım ve onunla aramda mümkün olduğunca çok mesafe bıraktım.

"Ben Cıtlalı'nın prensiyim, Yıldız Kutsanmış." Adımı tükürdü. "İstediyimi yaparım."

Kollarımı göğsümde kavuşturdum ve pencereye baktım. Batan güneş karanlıktan başka bir şeye yer bırakmıyordu ve bir lanet gibi gökyüzünün üzerine çöküyordu.

"Lütfen gidin."

"Jorah sana her ne dediyse paniğe kapılmışken seni yalnız bırakmayacağım. O benim bu dünyadaki en iyi arkadaşım ama aynı zamanda bir aptal. Seni korkutmaması gerekirken korkuttu."

"Hayır." Başımı salladım. "O haklıydı. Tüm hayatımı taç giymiş prensle olan nişanıma hazırlanarak geçirdim ve kraliçenin benim bundan başka bir şeye sadık olduğumu düşünmesine izin verecek kadar aptalım."

Başını sallarken dudaklarını karanlık bir gülümseme süsledi. "Kardeşime sadık mısın?" "Evet." Ona cevap verirken titreyen çenemi kaldırdım.

"İstediyin o mu?" Koyu renk gözleri içimi delirken bana yaklaştı. "O benim kaderim," diye düzelttim ve o ilerlerken bir adım geri çekildim.

"Keşke başka bir yerde olsaydım dedirten bir kader." Tam önüme geçerken usulca kıkırdadı. "Söyle bana Yıldızsız. Ben yanımdayken nefesini kesen şey bana olan arzun mu yoksa can sıkıntın mı? Eğer baştan çıkarıcılığına çare bulacak bir erkeğe ihtiyacın varsa, lütfen bu zevki bana tattır."

"Bana böyle şeyler söyleyemezsin."

Beni izledikçe gülümsemesi derinleşti ve ben onu zorlamadıkça gitmeyeceğini biliyordum.

"Kardeşin benim arzularımı gayet iyi tatmin edebilir."

Bana bir adım daha yaklaşıırken gülümsemesi azaldı. "Sanırım ikimiz de bunun bir yalan olduğunu biliyoruz. Gözlerini kapatıp onun parmaklarının benim parmaklarım olduğunu hayal etmedikçe, sanırım kardeşimin sana bırakacağı tek şey istemek olacak."

"Kraliçe beni izliyor," diye fısıldadım ve Evren lekeli parmaklarını kaldırıp birini diğerinin üzerinde gezdirdikten sonra odam karanlığa gömüldü. Tüm lambalar ve ateşin parıltısı tamamen kaybolmuştu ve önümü görmeye çalışırken yatağımın direğine tutundum.

"Ne yaptın sen?" Sesim korku ve beklentiyle titriyordu.

"Kraliçe sadece benim izin verdiğim kadarını görebilir prenses. Piç prens olabilirim ama hala gücüm var."

Konuştüğünü duyabiliyordum ama onu göremiyordum. Elimi önüme doğru kaldırdım ve parmaklarımın basit şeklini seçemiyordum.

"Karanlığında olanlar ancak ben seçersem aydınlığa çıkar."

Parmakları dirseğimi sıyırdı ve dokunuşuyla sıçradım. "Evren," diye adını fısıldadım ve ona doğru uzandım ama ellerim onu bulamadı.

"Ben buradayım." Yanımda usulca konuştu. Nefesi boynuma çarpıyordu. "Seni göremiyorum."

"Beni hissetmek için görmene gerek yok." Dudakları çıplak omzuma bastırdı ve ben hâlâ etrafıma bakmaya çalışırken kalbim titredi.

Parmak uçlarını sırtımın kıvrımları boyunca yavaşça gezdirmeden önce parmakları boynumu hafifçe sıyırdı. Onun dokunuşuyla içimdeki her şey uyandı. Omurgam boyunca uzanan iz alev almış gibi hissettirdi.

"Siktir." Söylediği tek kelime midemi bulandırdı ve dokunuşunun ona da bana hissettirdiği kadar güçlü gelip gelmediğini merak ettim. "Çok güzelsin."

"Beni göremiyorsun bile." Arkama uzandım ve elim onun sert kalçasıyla buluştu. "Tanrım, ama ben görebiliyorum." Gövdesini sırtıma bastırdı ve aradaki boşluğu kapattı.

Nefesinin dudaklarından ne kadar sert bir şekilde döküldüğünü hissederken gözlerimi kapattım. "Bana ne istediğini söyle prenses."

"Ben... Ben..." Başımı salladım çünkü ne istediğimi kendi kafamda anlamlandıramıyordum. Anlamadığım bir şeyi ilan etmemin hiçbir yolu yoktu.

Eli vücudumda dolaştı ve karnımın alt kısmına bastırdı. Bu hareket bedenimi ona karşı daha da zorladı ve beni ne kadar arzuladığını hissedebiliyordum. İhtiyacını bana hissettirmek için kelimelere ihtiyacı yoktu.

"Sana ne istediğini basitçe gösterebilirim." Parmakları hafifçe aşağı indi ve elbisemin katmanları arasında bile kendimi ona karşı tamamen açıkta hissettim. "Bana ne kadar ihtiyacın olduğunun kokusunu alabiliyorum. Eminim o mükemmel kalçalarının arası sırlıdır."

Nefesimi tutmaya çalışırken sertçe yutkundum. Daha önce hiç kimse benimle bu şekilde konuşmamıştı. Sözlerinden utanmam gerekirdi ama bu sözler onu daha çok istememe neden oldu. Çünkü haklıydı.

Elini önümden geçirdi ve elbisemi avucunun içine alana kadar kalçamdan aşağı indirdi. Parmak uçları bacağımın çıplak teniyle buluştu ve dudaklarımdan kontrol edemediğim bir inilti geçti.

"Tanrım, mükemmelsin." Diğer eli göğsümde dolandı ve başparmağı çenemi ona doğru çevirmeye zorlamadan önce elini boynuma bastırdı. Nefesi dudaklarımdan üzerinden geçti ve aramızdaki mesafeyi kapatması için çaresiz hissettim. "Al ş u n u," diye homurdandı ve elleri boğazımda ve kalçamda sıkılaştı. "Eğer beni istiyorsan, al prenses."

Bu benim şansımdı. Bana çekip gitmem için bu anı veriyordu. Bu işin daha ileri gitmesini istemiyorsam, durmam gerekiyordu. Ama bunu yapamayacağımı biliyordum. O bu kadar yakinken ve kokusu etrafımı sarmışken olmazdı.

İleri doğru iterek aramızdaki mesafeyi kapattım ve dudaklarımdan onunkilerle ilk buluşmasında inledi. Tereddütlü ve kararsızdım ama Evren ilk tadımı aldıktan sonra kararsızlığımı yer bırakmadı. Ağzı açılıp benimkine girmek için yalvarırken eli boğazıma sertçe bastırdı.

İstesem bile onu durduracak gücüm yoktu. Onun için açıldım ve o da beni dünyada başka hiçbir şeye açlık duymuyormuş gibi öptü. Sanki bedenimden akması kehanet edilen gücün her bir zerrisi, dilinin her h a r e k e t i y l e onu besliyormuş gibi öptü beni.

Ve bana da öyle hissettirdi. İşaretlerim tenimde vızıldıyor, onun dokunuşunu kalçalarımdan arasındaki nokta kadar acıyla arzuluyordu ve bu acı dayanılmazdı.

"Lütfen Evren," diye yalvardım dudaklarına, ama ondan ne istediğime dair hiçbir fikrim yoktu. Sadece içimi kemiren ihtiyacı giderecek bir şey, herhangi bir şey yapmasına ihtiyacım vardı.

Parmakları kalçamda kasıldı ve nefesim benden çıkıp ona doğru akarken parmaklarını daha da yukarı kaldırdı.

"Bana benim olduğunu söyle prenses. Bu doğru olmasa bile, senden bunu duymam gerek."

Midem bulandı ve bunun tehlikeli olduğunu biliyordum. Evren'i arzulama şeklim, o bana dokunduktan sonra öylece yok olup gitmeyecekti. Bunun her şeyi daha da kötüleştireceğinden korkuyordum. Ama yine de istediğini yaptım. "Ben seninim."

Parmakları iç çamaşırlarımın üzerinden geçti, fısıltı gibi bir dokunuştı ama dizlerimin altımda büküleceğini hissetmeme y e t t i . Parmaklarını kumaşın üzerinde zar zor sıyrarak aşağı yukarı gezdirdi ve ben de elimi arkamdan kaldırıp saçlarına gömdüm ve onu kendime doğru çektim.

Ağzı omzuma, boynumun hemen dibine bastırdı ve parmakları iç çamaşırlarımın üst kısmıyla oynadı. "Tanrım, seni tatmak için ölüyorum." Parmakları kumaşın altına batarken dişleri tenimi sıyırdı.

Dişlerinin keskin ve ölümcül olduğunu hissediyordum, tıpkı onu tanıdığım vampir gibi, ama korkuya yer bırakmayacak kadar şehvetimin içinde kaybolmuştum. Parmakları ıslaklığımı doğru kayarken nefesimi tuttum ve etime daha sert bastırduğunda içimden şok edici bir zevk dalgası geçti.

"Aman Tanrım." Elimi saçlarında sıktım ve Evren bu sesi sadece cesaretlendirmek için aldı.

Ağzı tenimi yalamaya, emmeye ve sıyırmaya devam ederken parmakları bana karşı daha hızlı hareket etti. İki parmağını içime soktu ve avuç içi onun için yalvaran noktaya karşı çalışmaya devam ederken inledim.

Bacaklarım altımda titriyordu ama Evren'in boynumdaki tutuşu düşmeme izin vermiyordu. Karnımın alt kısmında derin bir sızı giderek artıyordu ve kendimi onun içinde kaybetmek üzereymişim gibi hissediyordum. Elim ona karşı sıkılaştı ve kalçalarımı elinin etrafında kenetledim.

Parmakları içimde kıvrılmadan ve dişleri omurgamı sıyırmadan önce, "Bırak beni prenses," diye homurdandı.

Bundan sonra başka seçeneğim yoktu, vücudumda kontrol kalmamıştı. Uçurumun kenarına savrulmuştum, daha önce bildiğim hiçbir şeye benzemeyen bir zevk içimde dalgalanıyordu ve ben parçalanırken Evren beni kendisine doğru tuttu.

Nefesimi tutmam ve az önce yaptığımız şeyin gerçekliğinin beni gerçekten etkilemesi uzun dakikalarımı aldı. Evren omurgama nazik bir öpücük kondurmadan önce elini vücudumdan çekti ve dokunuşunun altında gerildim.

Bunu hissetti, elbette hissetmişti ve sanki mümkünmüş gibi oda daha da kararmış gibiydi.

"Adara," diye seslendi ama kendimi tekrar onun içinde kaybetmeme izin vermeden önce dokunuşundan uzaklaştım.

Yumuşak ama kulakları sağır eden bir kıkırdama duydu ve karanlığın örtüsü kalkıp odam sanki ışık başından beri oradaymış gibi görüldüğünde gözümü kıptım.

Kapıya baktım ve dudaklarımdan döküldüğü anda bir sonraki sözlerimin yanlış olduğunu anladım. "Gitmelisin."

"Elbette, Yıldız Kutsanmış." Evren derin bir şekilde eğildi, sonra tekrar ayağa kalktı ve iki kara parmağını ağzına soktu. Az önce içime gömülmüş olan iki parmağını. Dilinin tenindeki benden kalan izleri yalamasını izledim ve parmaklarının her iki yanında parıldayan köpek dişlerine bakamadım.

"Kara büyü'nün bir bedeli var." Parmaklarının ağzından kaymasına izin verdiği anda daha önce olduğundan çok daha koyu olan ellerine doğru başımı salladım.

"Öyle." Ellerini ceplerine sokmadan önce başını salladı. "Görünüşe göre sadakatiniz de öyle."

"Evren, lütfen." Başımı salladım ama gerçekten ne diyeceğimi bilemiyordum. Kafam çok karışık, istediklerimle benden talep edilenler arasında kaybolmuş gibiydim.

"Artık yalvarmana gerek yok prenses." Sırttı ve gülümsemesinin ardında saklanan karanlığı görebiliyordum. "Benden ihtiyacın olanı zaten aldın."

"Bunun tehlikeli olduğunu biliyorsun," diye fısıldadım ama o çoktan yanımdan geçip kapıya doğru ilerliyordu.

"Merak etme, Yıldız Kutsanmış. Büyü lekeli parmaklarım kalçalarının arasında tek bir iz bile bırakmadı. Kardeşim, onu bir kez bile düşünmeden benim için bu kadar sert boşaldığını asla bilmeyecek."

"Bu senin için bir oyun mu?"

Sorum, eli kapımın koluna dayanmış halde durmasına neden oldu. Yüzünü bana dönmedi ve dönmemesinden nefret ettim. Sanki az önce olanların hiçbir önemi yokmuş gibi konuşuyordu. "Tabii ki bu lanet bir oyun. Şimdi kraliçeye kardeşime karşı ne kadar saf olduğunu söylemeden önce belki de iki kez düşünmelisin."

Kapıyı açtı ve ben cevap vermeye fırsat bulamadan ortadan kayboldu. Sözlerinin etkisiyle nefesimi tutmaya bile fırsat bulamadan.

BÖLÜM 9

I Evren'i son gördüğümde bu yana üç gün geçmişti. Acımasız sözlerinden sonra hızla odamdan çıktı ve o zamandan beri onu görmemiştim.

Ve her parçam onu görmek, onu hissetmek için can atıyordu.

Ama Gavril ve kraliçenin karşısında dururken Evren'i ve bana dokunduğu o günahkâr yolu düşünemiyordum.

Kraliçe, vücuduma kumaş iğneleyen terziye, "Balo iki gün sonra," diye bağırdı. Çalışırken elleri titriyordu ve ben onu suçlamıyordum. Ne yaptığımı öğrenmesinden korktuğum için kraliçenin gözlerinin içine bile bakamıyordum. "Krallığımızda önemli olan herkes burada olacak ve Yıldız Kutsanmış odadaki en arzu edilen kişi olmalı. Herkesin bize ait olanı istemesini ve krallığımızı güçlendirecek olanların ailemiz olacağını bilmesini istiyoruz."

Bakışlarım aynada Gavril'inkilerle buluştu ama o tek kelime etmedi. Sanki annesinin söylediklerinin doğru olduğunu biliyormuş gibi bana bakıyordu. Gavril'in kadın aleyhinde konuştuğundan şüpheliydim.

Elbisenin kumaş eksikliği olmasaydı ben de giymezdim. "Biraz daha kumaş ekleyemez miyiz?" Bakışlarımı Gavril'den ayırmadım. "Elbise güzel olsa da kendimi tamamen açıkta hissediyorum."

Elbise, hayal gücüne çok az şey bırakan saf beyaz ipekten vücuduma tam oturuyordu. İnce askılar her bir omzumu okşuyor ve sırtımdan aşağı kayarak arka tarafımın kıvrımının hemen üzerinde asılı duran kumaşla buluşuyordu. Küçük şeffaf taşlarla kaplı bir şifon parçası göğsümü sarıyor, kollarımın üstünden ve sırtımın üstünden sarkıyordu.

Örtmek için çok az şey yaptı ve sadece açıkta kalan vücuduma daha fazla dikkat çekiyor gibiydi.

Kraliçenin de tam olarak bunu istediğini biliyordum.

"Bu bir seçenek değil, Yıldız Kutsanmış. Herkesin senin işaretini görmesi şart." Konuşurken başını kaldırıp bana bakmadı bile. Doğrudan sırtıma bakıyordu. Bir kez başımı salladım ve yumruklarımı iki yanımda sıktım. Ne söylediğimin ya da ne yaptığının bir önemi yoktu.

Düşündüm. Sadece izlenmek ve sahip olduğumdan bile emin olmadığım bir güç için kullanılmak için buradaydım.

"Biraz konuşabilir miyiz lütfen?"

Aynada Gavril'i aradım, hâlâ bana bakıyordu.

"Bu elbise bitmiş olmalı." Kraliçe hâlâ kumaşla uğraşıyordu ama Gavril tekrar konuşunca durdu.

"Nişanım ve benim biraz yalnız kalmaya ihtiyacımız var." Sonunda annesine odaklanmak için gözlerini benden kaçırdı. "Elbisenin birkaç dakika ayırabileceğine eminim."

Yüzünde öfkenin parlamışını izledim ama çabucak sakladı.

"Elbette." Arkasında terzi ile kapıya doğru yöneldi ve kapının tıkırtısı Gavril ile yalnız olduğumuzu kanıtlayana kadar nefesimi tuttum. Ve o zaman bile nefes almak neredeyse imkânsızdı.

"Özür dilerim." Prens konuşurken hâlâ aynadan beni izliyordu. "Annemin bunaltıcı olabileceğini biliyorum."

"Sorun yok." Ondan uzaklaşıp kapıya doğru baktım. "Dürüst olmak gerekirse, bununla ilgili her şey bunaltıcı."

Ayağa kalktı ve yavaşça arkama doğru ilerledi ve bana bir kol mesafesine kadar yaklaştığında gerildim. Hareketi hemen fark etti.

"Sana zarar vermeyeceğim, Adara." Elini yavaşça kaldırıp parmaklarını çıplak omzuma bastırmadan önce omzumun üzerinden bana baktı.

İşaretim onun dokunuşuyla canlandı, ama benimkinin yanında sönük kaldı.

Evren'le yaşadıklarımı. Acaba biliyor muydu, kardeşinin ona ve sadece ona ait olması gereken tenime dokunuşunu hissedebiliyor muydu?

"Bana güveniyor musun?"

Kardeşi de birkaç gün önce aynı şeyi benden istemişti ve Evren'e ne kadar çok güvendiğim göğsümü sızlatmıştı. Koyu mavi gözleri yumuşak ve yalvarır gibiydi ve başka bir hayatta bu adama kolayca aşık olabileceğimi biliyordum. Ama kader acımasızdı ve ben bir başkasını arzuluyordum.

"Kimseye güvenmiyorum, Gavril."

Bakışları sırtıma kaydı ve eli yavaşça omzumdan omurgama doğru hareket etmeden önce uzun süre baktı. Eli tenimde aşağı doğru kayarken sanki her santimimi değerlendiriyormuş gibi hissediyordum.

"Sen gerçekten harikasin." Dokunuşu bir fısıltıydı, aramızda olacakların bir vaadiydi ve kardeşiyle ilgili düşünceler aklımdan geçerken içimi kaplayan korkuya engel olamadım.

"Ben sadece derisinde herkesin taptığı bir işaretle doğmuş bir kıyım. Muhteşem olarak adlandırılmak için hiçbir şey yapmadım."

Elini tenimden çekmeden önce aynadan bana tekrar baktı. "Katılmıyorum."

Yavaşça etrafımda dolaştı ve taçlı prens tam önümde durana kadar nefesimi tuttum. Ona baktım ve ne söylemesi gerekiyorsa onu bekledim.

"Seni bu kadar mükemmel yapan işaretin değil, Adara. Sende gözümü alamadığım bir şey var."

Sözleri üzerimde gezinirken yutkundum ve bakışları dudaklarıma kayarken midem bulandı. Karşımda duran adam, annesinin parmağı altında taç giymiş prensten o kadar farklıydı ki.

Hangi versiyonunun gerçek olduğunu bilmiyordum. İkisini de sevmek istemedim.

"Bana Yıldız Kutsanmış ile nişanlandığımı söylediklerinde seni beklemiyordum." Saçlarımdan bir tutamı parmaklarının arasına aldı ve elinin arasından kayıp gidişini izledi.

"Ne bekliyordun ki?"

"Sadece kan bağıyla bağlı olacağım biri. Seni bu şekilde isteyebileceğimi hayal bile edemezdim."

"Kanımda senin için olması gereken şeyi istiyorsun." Omuzlarımı dikleştirdim ve sözlerinin beni etkilemesine izin vermemeye çalıştım. O geleceğin kralı ve benim gelecekteki kocamdı ama sözleri midemi bulandırsa da karşımda duranın Evren olmasını diledim.

"Hayır, Adara." Gözleri benimkilerle buluşmadan önce başını hafifçe salladı. "Ben seni istiyorum. Geceleri odamda yatarken seni ve sadece seni düşünüyorum. Sana gerçekten dokunmanın, adımı tanrılara haykırmanın nasıl bir şey olacağını hayal ediyorum."

"Gavril," diye fısıldadım adını, kulağa fazla samimi geliyordu.

Ona durmasını söylemek istedim ama beni izlerken bakışlarındaki zevki gördüm. Bana bir adım daha yaklaştı, tutunmaya çalıştığım boşluğu ortadan kaldırdı ve göğsünü göğsüme bastırdı. Nefes alıp verişim hızlandı ve ciğerlerime çektiğim her derin nefesle birlikte göğüslerim ona doğru bastırdı.

"Tanrılar, vücudunun keşfedilmemiş bir santimini bile bırakmak istemiyorum. Sana tapacağım ve tapacağım Adara." Elini kaldırdı ve parmaklarını kafa derimin dibindeki saçlarıma gömdü. "Bana ait olduğunda hiçbir şey istemeyeceksin."

Burnunu çeneme dayadı ve derin bir nefes aldı. Nefesimi tutmaya çalışırken ondan uzaklaştım ve onu itmediğim için nefret ettim. Başka seçeneğim yoktu ama bir yanımda bunu yapmak istemiyordu.

Gavril'i, kardeşini arzuladığım gibi arzulamak için çaresiz hissediyordum. Eğer isteseydim, kaçma düşüncesi parmaklarımdan arasından kolayca kayıp giderdi. Ailemi yok eden insanları incitmek için duyduğum dayanılmaz özlem silinip gidecek ve yerini düşmanımı istediğim için duyduğum suçluluk duygusuna bırakacaktı.

Ama boynuma yumuşak bir öpücük kondurduğunda bunların hiçbirini hissetmedim. Teninin tenime değmesi, bunun benim için uygun bir hayat olmadığına dair kararlılığımı daha da güçlendirdi. Gavril yakışıklı ve kokusu çekici olsa bile. Şu anda bana hissettirdikleri ile göğsümün huzursuzluktan ağrması arasında dağlar kadar fark vardı.

Gavril benim etimi ve kanımı istiyor olabilirdi ama o hâlâ kraliçenin oğluydu.

Benden istediğini alırken beni burada bir hapisanede tutmaya hâlâ istekliydi. Bunu bana kendi sözleriyle söylemişti ve ben de bunu unutacak kadar aptal değildim.

"İstedğin bu mu Yıldızsız?" Eli saçlarımda sıkıştı ve bu isimden o kadar nefret ediyordum ki.

Ama Gavril'in benim gerçeklerimden hiçbirini bilmesine izin veremezdim. "Evet." Başımı salladım ve elinin saçlarımı çekiştirmesi en ufak bir acıyı bile ortaya çıkardı. "Elbette, istediğim bu."

Tenime karşı küçük, derin bir iç geçirdi ve eli daha da sıkıştı. Beni ellerinin arasında tutarken vücudundan yayılan gerginliği hissedebiliyordum ve eğer bunu durdurmazsam, ağzını bir kez daha bana bastıracağını biliyordum.

Bundan daha fazlasını yapmak istiyordu ve sadece birkaç gün önce kardeşinin bana dokunmasına o kadar isteyerek izin vermiş olmama rağmen, bunu yapan tek kişi o y d u . Gavril'in de aynı şeyi yapacağını düşünmek midemi bulandırıyor.

Kapı gürültüyle çalınca Gavril'in bakışları sese doğru fırladı ama kapı açılırken beni elinden bırakmadı.

"Evet, kardeşim?" Gavril dişlerini sıktı ve bakışlarım aynadaki Evren'le birleşince omurgam dikleşti.

Önünde olup biten her şeyi açıkça görebiliyordu. Gavril'in vücudunu benimkine bastırışını, saçlarımı tutuşunu, boynumun onun ağzına hazır görünen kıvrımını.

Ona bunun görüldüğü gibi olmadığını söylemek dilimin ucundaydı ama öyleydi. Gavril benim kocam olacaktı ve bana sarılma şekli, kardeşine bakarken onun olduğumu hatırlatmak için tam da ihtiyacım olan şeydi.

Ben onundum ve bunu değiştirmek için sahip olduğum tek seçenek de asla Evren'in olamayacağım anlamına geliyordu.

"Babam seni soruyor." Evren bakışlarımla buluşmaktan kaçındı ve o konuşurken kendi bakışlarımın yere düşmesine izin verdim.

Parmaklarında hâlâ benden izler varken odamdan çıkarken söylediği acımasız sözleri kendime hatırlatmaya çalıştım ama faydası olmadı. Vücudum onun söylediklerini umursamıyordu. O odaya girdiği anda, Gavril'in asla yapamayacağı bir şekilde canlandı.

"Ne istiyor?" Eli tekrar sıkıştı ve bu sefer acı kafa derimi ısırırken irkilmemi engelleyemedim.

Evren fark etti. Elbette fark etmişti. Karanlık bakışları sonunda aynada benimkilerle buluştu ve kesinlikle öldürücü görünüyordu.

"Kan Mahkemesi'nden gelen yeni bir tehdidin fısıltıları var. Seçeneklerimizi tartışmak için konseyini topladı."

"Peki fısıltılar doğru mu?"

Evren tekrar kardeşine baktı ve yüzündeki ifadeyi çözemedim. "Meşru kaynaklardan geliyorlar ama ben görev yerimde değilim, bu yüzden söylenenlerin doğruluğunu bilmiyorum. Ama bu Yıldız Kutsanmışların önünde tartışmamız gereken bir konu değil." Bana doğru başını salladı ama yine yüzüme bakmadı. "Biz kralla görüşürken o da balo için elbise seçmeyi bitirsin."

Gavril bana baktı, sanki hâlâ vücuduna bastırılmış olduğumu unutmuş gibiydi. S a ç l a r ı m d a k i eli gevşedi ve bir adım geri çekildi.

"Affedersin, Adara." Hafifçe eğildi. "Görev çağırıyor ama bu konuşmayı daha sonra bitireceğiz."

Yumuşak bir şekilde gülümsedi ve ben de ona karşılık vermek için elimden geleni yaptım. Ama Evren'in gözlerini üzerimde hissedebiliyordum. Ona dönüp bakmadım ama bunun bir önemi yoktu. Bakışlarını Gavril'in herhangi bir dokunuşundan daha derinden hissediyordum.

Taçlı prens yanımdan geçip kardeşine doğru ilerlerken derin bir nefes aldım.

"Ben konsey odasına gidiyorum." Artık benimle konuşmuyordu ama Evren'le konuşurken gömleğini düzeltiyordu. "Lütfen bize katılmadan önce Adara'nın odasına döndüğünden emin ol."

"Elbette." Evren başını küçük kardeşinin önünde eğdi ve bu görüntü rahatsız ediciydi. Onu izlerken göğsüm ağrıdı ve Evren'in kimsenin önünde eğilmek için doğmadığını biliyordum.

Aynadan uzaklaştım ve mücevherli şifonu yavaşça omuzlarımdan kaldırıp terzinin diğer eşyalarıyla birlikte masanın üzerine koydum.

"Üzerimi değiştirmek için biraz zamana ihtiyacım var." Odanın içine yerleştirilmiş küçük bölmenin arkasına geçtim.

odanın köşesine çekildim ve kumaşı yavaşça tenimden uzaklaştırdım. Terzinin yaptığı hiçbir işi mahvetmemeye dikkat ettim. Elbisenin uzunluğu boyunca, daha sıkı hale getirmek istediği yerlerde iğneler ve küçük kumaş tebeşir izleri vardı.

"Perdenin arkasına saklanmana pek gerek yok." Evren'in sesi sakin ve rahattı ve konuşurken çıkardığı sestən nefret ediyordum. "Görünüşe göre ikimizden de saklayacak pek bir şeyin kalmamış."

Kumaşın bir havuz halinde yere düşmesine izin verdim ve kalbimi sakinleştirmeye çalışırken kolumu göğüslerime bastırdım. "Güven bana, prens. İkinizden de saklayacak çok şeyim var."

Alay etti ve ben de aceleyle elbisemi kalçalarımın üzerinden kollarıma kadar çektim. Kumaş kollarımın üst kısmına ve göğüslerime doğru düşüyor ve vücudumun göstermeye alışık olmadığım kısımlarını vurguluyordu. Elbiseyi bir arada tutan kurdeleyi yakalamak için arkama uzandım ama ulaşamayacağım bir yerdeydi.

"Eletta'yı çağırabilir misin?" Kumaşı tutmaya çalışırken bile homurdandım.

"Hanımefendinin hizmetçisine ne için ihtiyacın olabilir ki?" Hiç istifini bozmadan kıkırdadı.

Mizah. "Kraliyet hayatına gerçekten alışmaya başladın, değil mi?"

İçimden küfrettim ve elbiseyi göğüslerime bastırdım. "Eğer bilmen gerekiyorsa, seni göt. Elbisemi bağlayamıyorum. Bu imkansız. Denedim."

Hareketini duymadan önce uzun bir süre sessiz kaldı. Derin bir nefes aldım. Onu almaya gittiği için minnettardım. Eletta buradayken, bu onun gideceği anlamına geliyordu. Gidecekti ve ben de kendimi onun düşüncelerinden uzaklaştırmak için her şeyi deneyecektim.

"Dur sana yardım edeyim." Evren ekranın etrafında belirdi ve ben hızla bir adım geri çekildim.

"Bu uygunsuz. Eletta'yı çağırmalısın."

Sırttı ve o küçük bakış, Gavril'in hayal bile edemeyeceği bir şekilde midemi altüst etti. Eliyle üst kolumu kavradı ve sırtım ona dönük olacak şekilde dönmem için beni zorladı. "Birkaç gün önce parmaklarımı içine gömdüm. Sanırım elbiseni bağlamayı becerebilirim."

Sözleri karşısında nefesim kesildi ve bana yaklaştığına yemin ettim.

"Tabii bunun yerine çıkmaya yardım etmemi tercih edersen başka. Kapı hala açık, ama tanrılar, kralın piç oğlu içinizin derinliklerine gömülürken yakalanmamaya çalışmanın telaşını hayal edebiliyor musunuz?"

Dokunuşundan irkildim ve omzumun üzerinden ona baktım. "Bana böyle şeyler söyleyemezsin."

"Neden olmasın?" Bakışlarıyla tenimi yutarken başparmağını alt dudağının üzerinde gezdirdi. "Kardeşimi geri çağırmanı ve onun yerine böyle sözler fısıldamasını mı tercih ederdin? Ben içeri girdiğimde yaptığı şey bu muydu? Sana, vücuduna dünyanın geri kalanının yok olmasını dileyeceğin şeyler yapacağına dair söz mü veriyordu?"

"Kardeşinin bana ne fısıldadığını neden umursuyorsun? Ben onun nişanlısıyım ve bunu hatırlasan iyi edersin."

Bu sadece onun daha geniş gülümsemesine neden oldu ve bu sefer bana uzandığında, işaretlerim zevkle vızıldadı ve dizlerim bükülme tehdidiyle karşı karşıya kaldı. Sırtımı ona yaslamam için zorlarken kolunu göğsüme doladı.

"Bunu hatırlıyor musun prenses?" Burnunu enseme gezdirdi ve gözlerim dalgalanarak kapandı. "Beni ne kadar çok istediğinin kokusunu alabiliyorum. Sevgili kardeşimin aynı şeyi söyleyebileceğini sanmıyorum. Citlali'nin zavallı taçlı prensi, kardeşinin sikini düşündükçe ıslanan bir kadınla evlenmeye mahkûm."

Ondan ve sert sözlerinden uzaklaşmaya çalıştım ama o beni bırakmayı reddetti. Kolu etrafımda sıkılaştı ve nefesi dudaklarından boynuma doğru sert bir ritimle düştü.

"Neden bu kadar acımasızsın?"

"Bu zalimlik değil prenses." Yumuşak bir şekilde kıkırdadı ve bu ses bir uyarı gibiydi.

"Bu, seni buradan çalmamak için elimden gelen her şeyi yapıyorum, böylece seni kendime saklayabilirim."

"Beni tutmak istiyor musun?" Sözlerim çaresiz ve özlem doluydu ama onları durduramıyordum.

"Hayır," diye homurdandı ama kolu beni kendisine daha da yaklaştırdı ve arkama yaslanmamı ne kadar çok istediğini hissedebiliyordum. "Sana duyduğum bu özlemde kurtulmak istiyorum. Seni sistemimden söküp atmak istiyorum ki krallığın geri kalanı gibi senin önünde diz çökebileyim, kalçalarının arasındaki tadın nasıl olduğunu hayal etmeden."

Bedenimi bir ürperti kapladı ama kendimi onun elinden kurtarmaya zorladım. Yapmamalıydım

söylediği sözlerden tahrik olmuştu. Bedenimi kullanmak ve sonra da beni hiç istememiş gibi kardeşine geri vermek istiyordu.

Bu düşünce onun için çok basitti, çok doğrudu ama bu düşünceyle göğsüm ağrısa da, orada oluşan derin sızıyı durdurmak için uyluklarımı birbirine bastırmak zorunda kaldım.

"Sana Eletta'yı getirmeni söylemiştim." Ondan küçük bir adım uzaklaştım.

"Yine de senden emir almıyorum." Pantolonunu düzeltti ve bakışlarım hareketlere kaydı. "Henüz bu krallığın kraliçesi değilsin."

"Peki ya ben ne zaman?" Kaşımı kaldırdım ve koyu renk gözleri sanki binlerce yıllık söylenmemiş sözleri saklıyor gibiydi.

"Ne, prenses?"

"O zaman emirleri benden mi alacaksın?" Bunu ona neden sorduğumu bilmiyordum. Gitmesini istiyordum. Odama geri dönmeme izin vermesini ve bende yarattığı hissi kendi parmaklarımla yeniden yaratmaya çalışırken kendimi banyoya daldırmamı.

"Bundan şüpheliyim."

"Bu ihanet değil mi?" Elbisemi göğsüme göre düzelttim ve bakışları göğsüme kaydı. Öne doğru uzandı, bir parmağı elbisemin dikiş yerindeki açıkta kalan tenimde geziniyordu ve ben kıpırdamaya cesaret edemedim.

"Arkayı dön prenses." Sesi alçaktı ve normalde sahip olduğu kontrolden yoksundu.

Dediğini yaptım ve parmakları izimi sıyırdığında nefesim kesildi. Kurdeleleri arkamdan sıkıca çekerek elbiseyi vücuduma yasladı ve ipleri düğümlediğini hissettiğimde ellerimi göğsümden indirdim.

"Soruma cevap vermedin."

"Nasıl cevap vereceğimden emin değilim." Parmakları kurdeleden ayrıldı ve kalçalarımın yerleşene kadar sırtımın kenarlarında gezindi. "Seninle ilgili her düşüncem haince, ellerimin sana dokunmak için ağrması aldatıcı. Rüyalarım bile beni kendi krallığımın haini yapıyor."

"O zaman dur," diye fısıldadım omuzlarımı düzeltirken. Benden bahsederken sanki her zerresine bulaşan bir zehirmişim gibi konuşuyordu.

"Mesele de bu prenses," diye fısıldadı dudakları çıplak omzuma değmeden önce. "İstemiyorum."

BÖLÜM 10

W Evren arkamdayken kapıma geldiğimde Eletta'nın gözlerindeki endişeyi görebiliyordum. Ona güvenmiyordu ve ben de onu suçlayamazdım.

Ben de ona güvenmiyordum.

Gecenin geri kalanında yanımda kaldı. Banyomu hazırladı ve rahatlamama yardımcı olmak için suya yağ döktü. Ben küçük aynaya bakıp Evren'in dokunuşunun tenimde nasıl bir his yarattığını düşünürken o saçlarımdaki karışıklıkları taradı.

Bana iyi olup olmadığımı sorduğunda, kıza çok kolay yalan söyledim.

Ama her hareketimi izlemesi bana tek bir kelimeye bile inanmadığını gösterdi.

Bir yanım, bana baktığında ona duyduğum özlemi görüp göremediğini merak ediyordu. Beni çok dikkatli izliyordu ve Eletta'nın aptal olmadığını biliyordum. Çoğu kişiden daha fazlasını görüyordu ve yanlış prenze duyduğum arzunun ne kadar derin olduğunu anlaması an meselesiydi.

O odamdan çıkar çıkmaz, bana giymemde yardımcı olduğu ipek geceliğin altına pantolonumu geçirdim. Botlarımı aramam gerekti ama sonunda Eletta onları bir daha görmek istemiyormuş gibi yatağın altına sıkıştırılmış halde buldum.

Ayaklarımı içeri kaydurdum ve çok tanıdık ve rahat hissettiren yıpranmış deriye karşı ayak parmaklarımı oynattım. Odamdaki ateş sönen ve koridordan en ufak bir ses gelmeyene kadar üzerimi değiştirmedim.

Bunu yapamazdım. Bu yaldızlı sarayda, benim için kötü o l a n bir prensle nişanırken, gizlice daha kötü olan bir başkasını arzulayamazdım.

Kararımı banyo suyunun altına batarken vermiştim ve ciğerlerim ihtiyaçtan yanana kadar orada kalmıştım. Koşacaktım.

Ne kadar ileri gidebileceğimden emin değildim ama denemezsem kendimi asla affetmeyeceğimi biliyordum. Burada oturmak ve benden istediklerini kabul etmek beni annem kadar kötü yapıyordu.

Ve ben onun gibi olmayı reddettim. Babam beni korumaya çalışırken öldü ve annem beni onu öldüren insanlara isteyerek teslim etti. Ben de aynısını yapmayı reddettim.

Körü körüne itaat ederek onun fedakârlığını boşa harcamayı reddettim.

Hızla gömleklerimden birini giydim ve yastığımın altından hançerimi çıkarıp botumun içine sokmadan önce pantolonumun içine soktum. Bacağıma değdiğini hissetmek beni rahatlatmış ve kapıyı yavaşça açıp koridora bakmadan önce derin bir nefes aldım.

Kimseyi görmedim. Tek bir muhafız ya da hizmetçi bile. Koridorlar boş ve sessizdi ve sarayın uykusunu bozmamaya dikkat ederek kapıyı yavaşça arkamdan kapattım.

Eşyalarımın daha fazlasını almaya zahmet etmedim. Aldığım her şey beni yavaşlatacak başka bir şeydi ve bunu göze alamazdım. Beni yakalarlarsa ne yapacaklarından zaten çok korkuyordum ama denemek zorundaydım.

Uzun koridordan kütüphaneye doğru ilerledim ve lamba ışığının ötesindeki taş duvarda saklı olduğunu bildiğim kapıyı aradım. Onu günler önce görmüştüm ve en kolay çıkış yolumun orası olduğunu biliyordum.

Kapı zahmetsizce açıldı ve serin gece havası tenimi hoş bir kucaklamayla öptü. Saraydan çıkmadan önce son bir kez daha salona baktım. Beni görebilecek herhangi birini arıyor olmalıydım ama içten içe sadece onu aradığımı biliyordum.

Onu arıyordum ve gitmeye ne kadar ihtiyacım olduğunu içimde hissettim.

Kimse fark etmesin diye kapıyı zar zor açarak dışarı çıktım ve kapı arkamdan usulca kapanırken kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi hissediyordum. Sarayın arka tarafı karanlıktı ama yine de kalenin her tarafını koruyan kraliyet muhafızları olacağını biliyordum. Tek yapmam gereken onların yanından gizlice geçmek ve saklanabileceğim kadar uzun süre saklanmayı başarmaktı.

Taş duvarı nasıl aşacağımızı bulmalıyız.

Hiçbir şey aşılmaz değildi. Mecbur kalırsam üzerine tırmanabilirdim ama bu ideal değildi. Mümkün olduğunca az kargaşaya neden olmalıydım.

Duvardan aşağı indim ve köşeden baktım. Orada iki gardiyan duruyordu ve biri diğerinin söylediği bir şeye gülüyordu. İkisi de beni fark etmedi. İki kraliyet muhafızı ve ikisi de varlığını hissetmedi.

Her fırsatta arkamı kollayarak küçük avluda hızla ilerledim ve ince ağaçların arasına ulaştığımda küçük bir nefes aldım.

Elimi duvarın soğuk taşına bastırana kadar ağaçların arasından ilerledim. Heybetli ve boğucuydu ve eğer taşta herhangi bir açıklık yoksa, o zaman beni içeride hapseden şeye tırmanmak için ağaçları kullanmam gerekeceğini biliyordum.

Yavaşça ilerledim, yapıda herhangi bir değişiklik olup olmadığına bakmak için duvarı takip ederken her adıma dikkat ettim.

Bir dalın kırıldığını duydum ve ağaçları tararken duvara doğru çömeldim. Zerre kadar hareket yoktu ama emin olmak için hava çok karanlıktı. Uzun bir süre öylece kaldım ve duyduklarımın bir hayvandan ya da benim korkumdan başka bir şey olmaması için dua ettim.

Parmaklarımı hançerimin üzerinde gezdirirken titriyordum. Tam kınından çıkarmak üzereydim ki sağ tarafımda bir hareket daha duydum. Tanımadığım bir adam bana saldırdı ve terli eli ağzımı kapatıp başımı taşlı toprağa bastırmadan önce bir çığlık bile atamadım.

Acı içime işledi ve bedenini tekmelemeye çalışırken görüşüm bulanıklaştı. Ama o çok ağır ve çok güçlüydü.

"Pantolonuna uzanırken bana tükürdü ve tüm vücudum korkuyla dondu. Bu adamın kim olduğu ya da ne istediği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama öyle ya da böyle bana zarar vermek istediğini biliyordum.

Altında debelenirken elini ağzımın üzerinde tuttu ve vücudunu bedenime bastırdı; küçük bir hançeri kaldırışını izlerken attığım çığlık parmaklarının altında boğuldu. Hançeri göğsüme doğru kaldırırken eli silahı karıştırdı ve ben de onu üzerimden atmak için bacaklarımı çılgınca tekmeledim.

Bu hareketi beklemiyordu ve göğsümü onunkinin altından çıkarmayı başardım. Parmakları ağzımdaki tutuşunu kaybedince avazım çıktığı kadar bağırdım.

"Kahretsin," diye küfretti ve eli sertçe üst baldırına indi. Yakıcı acı bacağıma parçalayana kadar ne olduğunu anlamamıştım.

Az önce etimde açtığı kesiğe bakarken hançeri hızla yere bıraktı ve o anda ne istediğini anladım. Sanki tanrıların bir armağanıymış gibi kanımın tenimden kaçışını izliyordu. Ben acı içinde tıslarken parmaklarını kesiğe bastırdı ve kanlı elini ay ışığına kaldırdığında bunun tek şansım olduğunu anladım.

Diğer bacağıma kaldırdım ve sahip olduğum tüm güçle göğsüne bir tekme attım. Yan tarafına düşerken derin ve yüksek sesle inledi ve ben hızla ondan geriye doğru süründüm ve kaçmama yardımcı olacak her şeyi kavradım.

"Seni kaltak!" Parmaklarını ağzına götürüp derisindeki kanımı yalarken bakışları öldürücüydü. "Bunun bedelini ödeyeceksin."

Bana tekrar saldıramadan dizlerimin üzerine çöktüm ama kaleden gelen hareket sesi dikkatimi çekti. Onun da dikkatini çekti.

Ben daha bağırmadan ayağa kalktı ve geldiği gibi hızla ağaçların arasında kayboldu. Ayağa kalkmaya çalışırken bacağımdan acı yayılıyordu ve muhafızlardan birinin beni görür görmez küfrettiğini duydum.

İçlerinden biri önümde durmadan önce, "Prensi getirin," diye emretti. "İyi misin, Yıldız Kutsanmış?"

Omzunun üzerinden diğer iki muhafızın saldırganın az önce ayrıldığı yöne doğru gittiğini izledim.

"Sanırım şoka girmiş olabilir."

"Ben iyiyim," diye homurdandım ve bacağımdaki baskıyı biraz azaltmak için elimi bir ağaca dayadım. "Sadece odama gitmem gerekiyor."

Gardiyanlar birbirlerine ileri geri baktılar. "Kanaman var."

"Farkındayım." Elim kalçamda sıkılaştı ve kendimi saraya geri döndürmek için ağacı ittim. Ne düşündüğümü bilmiyordum. Burada kaçmaya hazırdım, dünyada tamamen kendi başıma hayatta kalmaya hazırdım ve daha önce saldırıya uğramıştım.

duvardan bile kaçabilirdi.

Yüzümde ve sırtımda kim olduğumu hatırlatan bir yazı vardı ve nereye gidersem gideyim insanlar bunu bilecekti. Ne olduğumu biliyorlardı ve benden istediklerini istiyor ve alıyorlardı.

Onu geçmeye çalışırken muhafızlardan biri koluma uzandı ve yardımını reddetmek istesem de yapamadım. Attığım her adımda bacağım daha çok acıyor ve başım zonklamaya başlıyordu. Odama dönüp hasarı değerlendirene kadar daha da kötüleşeceğini biliyordum.

Hasar, şu anda kale arazisinde bulunan biri tarafından verilmişti. Bana saldıran adamı tanıyamamıştım ama bir tür soylu olduğunu biliyordum. Muhafız üniforması giymiyordu ve giydiği kumaşlar bir hizmetkârınki olamayacak kadar inceydi.

Bu da onun Gavril'in sarayının güvenilir bir üyesi olduğu anlamına geliyordu.

"Neredeyse vardık," diye yumuşak bir sesle konuştu muhafız ve yüzümdeki acıyı görebildiğini biliyordum. "Seni taşıyabilirim."

"Hayır." Başımı salladım ve çıktığım kapıya doğru ilerledim.

Gavril'in beni gördüğünde ne yapacağını ya da ne söyleyeceğini düşünmemeye çalıştım. Hava karardıktan sonra neden sarayın dışında olduğumu açıklamamın hiçbir yolu yoktu. Dudaklarımdan tek bir itiraf sözcüğü çıkmadan gerçeği öğrenecekti.

Müstakbel gelinine öfkeleneceğini biliyordum ve bu öfkenin getireceklerinden korkuyordum.

Görevli kapıyı açıp geçmeme yardım etti ve koridora geri döndüğümüzde göğsüm sıkıştı. Hissettiğim havasızlık beni hemen etkiledi ve yükselen paniğimi yatıştırmaya çalıştım.

Gardiyan beni odama götürmek yerine kütüphanenin önünden döndü ve elini taş duvara bastırdı. Duvar inlerken ve taş sanki sadece elindeki güçle hareket ediyormuş gibi hareket ederken şok olmuş bir şekilde nefesimi içime çektim.

Beni öne doğru çekmeye çalıştı ama ben topuklarımı yere gömdüm. "Bu taraftan, Yıldızsız."

"Beni nereye götürüyorsun?" Sesim kendi sesim gibi çıkmıyordu. Panik her halinden belliydi ve gardiyanın gözlerinde parlayan acıma duygusunu izledim.

"Prese. Lütfen seni oraya sürüklemek zorunda bırakma beni."

Duvarın içinden onu takip ederek bir adım öne çıktım ve duvar arkamızdan kapanıp içinde durduğumuz dar tünel görüldüğünde gözümü kıptım. Duvarların içi karanlıktı ama en azından bizi küçük koridordan aşağıya, sonuçlarıma doğru götürürken önümü görebiliyordum.

Attığımız her adımda parmaklarımın kanla kaplandığını hissedebiliyordum ve sonunda durup tekrar duvara dokunduğunda, taçlı prensle yüzleşmek ve bu işi bitirmek için çaresizdim.

Duvar açılarak taht odasını ortaya çıkardı ve ışığa doğru ilerlerken muhafızı daha sıkı tuttum. Ama diğer tarafta bekleyen taçlı prens değildi.

Daha kötüydü.

"Sana ne oldu böyle?" Evren bana doğru yürürken homurdandı ama bacağımdaki acı neredeyse umurumda olmayacak kadar fazlaydı.

"Hiçbir şey." Başımı salladım ve elimi uyluğuma bastırdım. Parmaklarımdan kan sızmıştı ve hasarı görmemesi için onları birbirine kenetledim.

"Cehennem gibi." Bana doğru uzandı ve ben de topuklarım önünde durduğumuz kürsünün kenarına çarpana kadar geri çekildim. "Bir bakayım prenses."

"Hayır." Tekrar geri adım attım, bu sefer normalde ailesini herkesten daha yüksekte tutan kürsüye çıktım. Muhafız gitmeme izin verdi ve bu kadar çabuk uzaklaşıp beni prensin ellerine bırakmasından nefret ettim. "Odama geri dönmek istiyorum."

"Kaçmaya çalıştığın bir oda mı?" Hâlâ bana doğru ilerlerken öfkesi kelimelerinden sızıyordu.

Bana büyük bir öfkeyle bakıyordu ve kara lekeli parmaklarına baktığımda bu adamın bildiğimden çok daha fazlasını yapabileceğini hatırladım. Korkum göğsümü dövüyordu ama yine de bacaklarımın arkası arkamdaki tahtaya çarptığında irkildim.

"Lütfen, Evren. Bırakın odama geri döneyim."

"Otur," dedi emir verir gibi ve ben de hemen itaat ettim.

Önümde diz çöküp dizlerimi birbirinden ayırırken etrafındaki hava çatırdadı.

gereğinden fazla güç kullandım. Kanlı elime bakarken bakışları karardı ama elimi yaramdan uzaklaştırmaya cesaret edemedim.

"Şanslısın," diye tısladı dişlerinin arasından ve barındırdıkları zehir karşısında irkildim.

"Saldırıya uğramak mı?"

"Hâlâ hayatta olmak." Bir küfür savurmadan önce titreyen parmaklarımı bacağımdan uzaklaştırdı. Kendi elini yarama bastırdıktan sonra diğer eliyle arkasına uzandı ve koyu renk gömleğini başının üzerine çekti. "Muhafızlarım kaptanlarına sadık oldukları ve kraliçe yerine bana geldikleri için şanslısın."

Göğsü açık bir şekilde önümde diz çökmüştü ve eli bacağımdaki kesige acı verirken bile kendimi ona bakmaktan alıkoyamadım.

Vücudu, ancak bu kalenin içinde yapılmayan yılların çalışmasıyla başarılabilir bir şekilde şekillendirilmişti.

"Ne yapıyorsun?" Tişörtünü kollarından aşağı indirip elimi onunkinin yerine koymak için uzattığımda gerildim.

Gömleğinin kumaşını yırttı ve bir şeridi tamamen kopardı. Elindeki iş üzerinde metodik bir şekilde çalışırken karın kasları şişti ve gerildi; kaslarına bakarken tahtta doğruldum.

Göğsünde uzun bir yara izi vardı ve şimdi oturduğum tahtı savunurken mi oldu diye merak ettim.

"Kanamayı durdurmak için bunu takmam gerekiyor. Sonra seni odama götüreceğim ve yarayı temizleyeceğiz." Kumaşı bacağımanın altından geçirdi ve sıkı bir düğümle bağlayana kadar etrafından dolaştırdı.

"Böyle bir şey olmayacak."

Omuzları sertleşti ve bana baktığında korku ve şehvet birbirine karışarak her yanıma sardı.

"Seni Gavril'e götürmemi mi tercih edersin? Kraliçeye mi? Onlara nasıl olup da fae'lerle dolu bir saraydan kaçmaya çalışacak kadar aptal olduğunu ve kanındaki gücü tacın lütfundan daha çok arzulayan biri tarafından incitilmeyi başardığını açıklamak ister misin?"

"Önemli değil." Omuzlarımı dikleştirdim.

"Fark etmez, Adara." Ayağa kalktı ve bana doğru uzanıp beni ayağa kaldırdı. Öfkeliydi ama yine de bacağımanı incitmemeye dikkat ediyordu. "Seni bulanlar onlar olsaydı bacağınla ilgilenmezlerdi. Seni çoktan kilit altına almış olurlardı ve Gavril de yarandan sızan kanı yalıyor olurdu."

"Ama yapmayacaksın değil mi?" diye sordum ve hayal kırıklığının onu yiyip bitirdiğini görebiliyordum. "Bunlardan herhangi birini yapacakmışım gibi mi görünüyor? Sen bir hain olabilirsin

ama kapana kısılmış gibi hissetmenin ne demek olduğunu bilirim. Denediğin için seni suçlamıyorum."

Göğsüm ağrırken gözlerimi ondan kaçırdım. Benden ne söylememi istediğini bilmiyordum. Bana istediği kadar hain diyebilirdi ama burada onunla birlikte olmak bana en büyük hainlikmiş gibi geliyordu.

"Sakin bir daha yapma." Başını iki yana salladı. "Zaten kardeşime ait olduğunu izlemek zorunda kalıyorum. Sana işkence etmelerini de izlemek istemiyorum."

Eğildi ve kolunu nazikçe dizlerimin altından geçirdi. Beni kolayca göğsüne doğru kaldırdı ve beni bırakmadan önce kollarımı hızla boynuna doladım. Kürsüden inmeye başladı ve ben de ona daha sıkı sarıldım.

"Yürüeyebilirim."

"Seni ben taşırsam daha kolay ve hızlı olur," diye homurdandı durmadan ve bacağıım göğsüne çarpınca irkildim.

"Hâlâ yürüeyebiliyorum."

"Siktir, Adara," diye tısladı adımı. "Seninle ilgilenmeme izin veremez misin?"

Yüzünü inceledim ve öfkesinin ardına saklanan endişesini görebildiğimi düşünmenin aptallık olduğunu biliyordum. Bu endişe kalbimin hızla çarpmasına neden oldu.

"Bana saldıran o adam kimdi?"

Sonunda konuşmadan önce alt dudağını ısırdı. "Bilmiyorum." Koridorda hızla ilerleyerek odanın aksi yönüne doğru ilerledi ve Evren'in odalarının nerede olduğuna dair hiçbir fikrim olmadığını fark ettim. "Bunu kimin yaptığını bulamadan muhafızlarımdan kaçtı ama size söz veriyorum prenses. Onu bulacağım."

Her parçam ona inanıyordu. Biri bana bunu yaptığı için çileden çıkmıştı ve bunun benim iyiliğim için mi yoksa tacın iyiliği için mi olduğunu bilmiyordum. Ama karanlık parmaklarını bana zarar vermeye çalışan her kimse onun boynuna dolayana kadar durmayacağını biliyordum.

Sarayın diğer ucundaki uzun bir koridorda yürüdük ve Evren'in parmaklarından kapısını tutan karmaşık kilidin içine siyah duman damlamasını izledim. Onun büyüğü gibi bir şeyi daha önce hiç görmemiştim.

Hiç onun gibi bir şey hissetmemiştim.

İşaretim onun dokunuşuyla ve büyüyle canlandı ve kapısı açıldığında ona daha sıkı sarıldım. Hiç tereddüt etmeden kapı aralığından içeri girdi ve kapıyı arkamızdan tekmeleyerek kapatırken odasını aradım.

Çok daha büyük olmasına rağmen benimkine benzer şekilde düzenlenmişti ve odada ne kadar az eşyası olduğunu fark ettim. Köşede duran tekli sandalyenin üzerine koyu renk bir gömlek asılmıştı ve koyu renk yatak takımı, sanki hizmetçilerin içeri girip onun için hazırlamasını yasaklamış gibi karmakarışıktı.

Beni yatağının kenarına oturttu, bacağıma yumuşak kumaşlara nasıl koyduğuna dikkat etti ve benden uzaklaşıp tuvalete girmeden önce uzun bir süre bana baktı.

Kalçama sarılmış siyah gömleğine bakarken yatağı ellerimle kavradım. Acı hâlâ içimde zonkluyordu ama Evren'in odasında yalnız olmak o kadar gergin hissettiriyordu ki bu beni rahatsızlıktan uzaklaştırıyordu.

Elinde içindeki sudan buhar çıkan bakır bir kâse ve bir yığın beyaz kumaşla bana doğru yürüdü. Şu anda yatağında oturduğumu ya da nefesimin boğazımda düğümlendiğini fark etmemiş gibiydi, acıdan değil ama önümde diz çökerken vücudumdaki ellerinin anısından.

Gömleğini yavaşça bacağımdan çözmeden önce küçük leğeni ayaklarımın dibine bıraktı. Çalışırken bana tek kelime etmedi ama ne kadar kızgın olduğunu anlamak için sözlerine ihtiyacım yoktu. Normalde kontrollü olan parmakları, kirli kumaşı tenimden çekerken öfkeyle titriyordu.

Botuma uzandı, hançerimi yuvasından hızla çekip çıkardığında beni şaşırttı ve onu ulaşamayacağım bir yere taşıırken hiç şansım yoktu.

"O benim." Bana hâlâ evim gibi gelen tek şeye doğru hareket etmeye çalışırken yüzümü buruşturdum.

"Sakin ol prenses." Elini göğsüme bastırdı ve hançerimi kınından çıkarıp bacağıma doğru götürmeden önce beni yatağına geri itti.

Parmaklarını pantolonumdaki yırtığa daldırıp tenimden çekerken nefesimi tuttum. Sonra hançerim onu takip etti. Metal, kesiğimin hemen altındaki derimi sıyrdı ve Evren babamın hançerini pantolonumu bacağımdan kesmek için kullanırken ona bakmadım.

"Bu gece yaptığın şey pervasızcaydı, Adara."

"Biliyorum," diye tısladım hançer kalçamdaki kumaşı yırtarken, pantolonum artık sol bacağımda tek bir iplikle bir arada durmuyordu.

Evren başını salladıktan sonra hançerimi yanıma, yatağın üzerine koydu ve botlarımı ayağımdan kaydırıldı. "Ayağa kalk." Sesi talepkâr ve kabaydı ve bir an için ona meydan okumak istedim. Sonunda bana, kardeşinden kaçmaya çalışan kutsal bir kandan daha fazlasıymışım gibi bakmasını istedim.

Onun yerine önünde titreyen bacaklarımın üzerinde durdum. Dosdoğru kalçalarımın tepe noktasına baktı ve bacağıma hâlâ acı içinde kıvrılırken yüzündeki o ifadeyi fark etmemem gerekse de fark etmemem imkânsızdı.

"Omuzlarıma tutun." Kalçalarımın arkasını kavradı ve ben de dediğini yaptım. Parçalanmış pantolonumdan geriye kalanları yavaşça bacaklarımdan aşağı çekti ve pantolondan çıkmama yardım etti.

Pantolonumu arkasına attıktan sonra tekrar yatağın önüne oturdum ve karanlık parmaklarını sessizce buharlı suya daldırmasını izledim. Bana bakmadan önce bir bezi sıktı ve bu sefer tüm öfkesinin ardında saklanan acıyı görebiliyordum.

Ondan uzağa bakarken sertçe yutkundum. Öfkesiyle başa çıkabilirdim. Sıcak bezi kesiğime bastırırken "Lanet olsun," diye küfredtim. Bacağıma acı içinde çığlık atarken kalçalarım yataktan fırladı ama Evren sanki hiçbir şey değilmişim gibi beni tekrar aşağı itti.

"Temizlemem lazım," diye homurdandı ve kirli bezi çekip sudan başka bir bez aldı.

"Kendim yapabilirim. Odama dönmek istiyorum."

Evren bezi sıkmadan önce güldü. "Onu da kendin mi diyeceksin? Yarın bunu gördüğünde Eletta'ya ya da bir sonraki provanda sana eşlik ettiğinde kraliçeye ne diyeceksin?"

"Aklıma gelen ilk şeyi söyledim ve Evren'in bakışları karardı.

"Kraliçe aptal değil prenses. Eğer bir an için kaçmaya çalıştığınızı düşünse, size şimdiye kadar yaptığından çok daha kötüsünü yapardı..."

"Babam mı?" O bitirmeden ben bitirdim.

Gözlerinde yine aynı acıma duygusuyla bana baktı. "Baban ya da ona ihanet etmeye cüret eden herhangi biri. Sen onun uğruna çalıştığı her şeysin ve parmaklarının arasından kayıp gitmene izin vermeyecektir."

Bir sonraki bezi kesiğime bastırdı ve bu sefer ağlamamak için alt dudağımı ısırardım.

"Burada olmak istemiyorum." Ellerimi yumruk haline getirdim ve ona uzanmak için kaşınırken bile yanlarımdaki yatağına bastırdım.

"Başka seçeneğiniz yok prenses." Evren gözlerime bakmadı. Onun yerine, bezi yarama sürüp kararmış derimi temizlerken yarama bakıyordu. "Bunu iyileştirmek için büyü kullanmam gerekecek."

"Ne?" Sesim titriyordu ve sesimden damlayan korkuyu duyabildiğini biliyordum.

"Büyüm bunu çabucak iyileştirebilir." Parmağını uyluğumun iç kısmında, kalçamın hemen altında gezdirdi.

kesti ve ben titredim. "Ya da bir iğne ve iplik kullanabilirim ama riske girersin..."

"Sadece yap." Parmakları bacaklarımı birbirinden uzaklaştırırken gözlerimi kapattım.

"Acımayacak, Adara." Sesi yumuşak ve rahatlatıcıydı ama işaretimin nabız düzenli bir şekilde atmaya başladığında gözlerimi açmaya cesaret edemedim. Gözlerim kapalıydı ama yine de etrafımdaki karanlığı hissedebiliyordum, alışılmadık ama nefes kesici bir karanlık.

Gölgeler bir okşayış gibi etrafımı sarmıştı ve neyin Evren, neyin onun büyüü olduğunu ayırt edemiyordum. Ama bunun bitmesini istemediğimi biliyordum.

Acı, sanki o nu içine çekiyormuş gibi bacağımdan sızdı ve sonuncusu da bedenimi terk ederken iç çektim.

Büyüsü benden yavaşça uzaklaştı, sanki dokunuşunu kaybetmek konusunda benim hissettiğim gibi o da beni terk etmeye direniyordu. Ama son kucak tenimden uzaklaştığında gözlerimi kırpıştırarak açtım ve beni iyileştiren siyah dumanın Evren'in parmaklarına geri sızışını yüzünü buruşturarak izledim.

"İyi misin?" Ellerimi iki yanımda birleştirdim ve yatağının yumuşak kumaşına bastırdım.

"Benim için endişelenme prenses." Kalçama doğru başını salladı. "Bu daha önce hiç oldu mu?"

"Hayır." Başımı salladım. "Daha önce hiç kimse üzerimde büyü kullanmadı."

"Demek istediğim bu değil." Elini kaldırdı ve az önce kesiğin olduğu yerde gezdirdi, işte o zaman gördüm. "Daha önce hiç böyle bir yaran oldu mu?"

Kusurlu tenimi gizlemeye çalışıyormuş gibi kalçama vuran yıldız ışığına baktım.

"Hayır." Parmaklarım onunkilerle uyluğumda buluştuğunda sertçe yutkundum. "Asla."

Tenimi işaretleyen yıldız ışığı doğduğumdan beri oradaydı. Daha önce tenimde hiç yeni bir iz oluşmamıştı, onca yaralanmadan sonra bile.

Ve hiçbir zaman yıldız izlerim, kalçama mürekkep dökülmüş gibi karanlığa gömülmemişti.

"Yalan söylemen gerekiyor." Evren'in parmakları yeni izimi takip ederken parmaklarının üzerinde dolaştı ve sanki başından beri benim bir parçamış gibi onun dokunuşuyla canlandığını hissettim. "Eğer Gavril ya da kraliçe bunu görürse, yalan söylemelisin."

"Ne diyebilirim ki?" Yüzüne baktım ve yüzündeki panik ifadesini görebiliyordum. "Ne gerekiyorsa yap." Parmakları bacağımda kasıldı ve bacağıma daha yukarı kaldırdı.

Vücudu tamamen kalçalarımın arasına girene kadar dizlerinin üzerinde durdu.

O anda yatağında, önünde iç çamaşırım ve tişörtümden başka bir şey giymeden oturduğumu fark ettim ve parmakları bir kez daha tenimi sıktığında, kraliçe ya da taç giymiş prens için endişelenmeyi kendime yediremedim.

"Sihrimi senin üzerinde kullandığımı asla öğrenmemeliler." "Öğrenirlerse ne yapacaklar?"

"Korkarım ki ikimiz de bunun cevabını gerçekten bilmek istemiyoruz." Parmakları kalçalarımıza yerleşene kadar yanlarımda gezindi.

Düşünmeden bacaklarımı onun için açtım ve Evren bu fırsatı değerlendirerek beni yatağın kenarına ve kendisine doğru çekti.

"Peki ya bana dokunmana nasıl izin verdiğimi öğrenirlerse?"

Sorum Evren'in yüzüne bir sırıtış getirdi ve elini yavaşça kaldırıp saçlarımı omzumun üzerinden geçirdikten sonra parmaklarının boynuma düşmesine izin verdi. "Gidiyor musun

"Sana tekrar dokunmama izin verecek misin?"

"Hayır," dedim otoritesiz bir şekilde ve Evren bunu biliyordu.

Eli boynuma bastırırken ve parmakları kalçamın yumuşak etine girerken daha sert sırtıttı.

"Bir şey söylüyorsun ama vücudun başka bir şey söylüyor." Öne doğru eğildi ve ağzını çene çizgime bastırdı. Tam olarak bir öpücük değildi ama sanki dudakları çenemin kıvrımından kim olduğumu keşfetmeye çalışıyordu. "Beni istediğin için utanmana gerek yok."

Sözlerini anladığımda sertçe yutkundum. "Bir dakika önce beni öldürmeye hazırdın."

"Hâlâ seni öldürmeye hazırım prenses. Bu gece kendini gerçekten tehlikeye attın, ve sen öle bilirdin." Elleri sanki kendini kontrol etmeye çalışıyormuş gibi daha da sıkılaştı. "Ama sana olan kızgınlığım arzumu söndürmeye yetmiyor. Aksine, şimdi seni daha da çok istiyorum. Güzel tenini dokunuşlarımın kanıtıyla işaretlemek istiyorum ki herkes bana ait olduğunu bilsin."

"Ben ait değilim-" Dişleri boynumun hassas derisini sıyrıp geçerken sözlerim kesildi. Uzanıp destek için kollarını kavradığımda derin bir nefes aldım. Göğsüm onunkine çarpıyordu ve kalbinin hızla çarptığını hissedebiliyordum.

"Bu gece bana böyle şeyler söyleme," diye hırladı. "Seni o tahtın üzerine yatırıp, benim olduğun konusunda kimsenin kafası karışmayana kadar sıkmemek için her şeyimi verdim zaten. Ne sana zarar vermeye çalışan kişi, ne kraliçe, ne de lanet olası kardeşim."

Ona kardeşinin tam olarak kime ait olduğumu hatırlatmak dilimin ucundaydı, ama bana ne kadar sahiplenici bir şekilde baktığına baktığımda, tek yapabildiğim, orada nem toplanırken uyluklarımı birbirine bastırmaya çalışmaktı.

"Peki ya şimdi?" Tereddütle sordum.

"Ve şimdi senin ve benim büyülerimin karışımıyla işaretlenmiş kalçalarının arasında diz çökmüş durumdayım ve seni parmaklarımla aynı sertlikte işaretlemek için hâlâ çaresizim. Ama zaten saklayacak yeterince şeyin var prenses." Yavaşça önümde durmadan önce parmakları bir kez daha sıkılaştı.

Başımı kaldırdım, bir sonraki adımda ne yapacağımı görmek için yüzüne baktım. "Uyuman gerek."

Önümüzde duran çıplak kalçalarıma baktım. "Odama bu şekilde mi döneceğim yoksa kraliyet pantolonlarından birkaçını ödünç almama izin verecek misin?"

Aşağı uzanıp kolunu ortama dolamadan önce alçak sesle ve yumuşak bir şekilde kıkırdadı. Kavrayışı sıkılaşımdan önce dizini kalçalarımın arasından yatağa bastırdı ve beni hızla kaldırıp kendisiyle birlikte yatağının üstüne sürükledi.

Başım yastığına çarptı ve onun kokusu sanki ilk kez kokluyormuşum gibi beni sardı. Evren başını elinin üzerine koyarak yanıma uzandı ve yatağını bedenlerimizin üzerine çekmeden önce uzun bir süre bana baktı.

"Bu gece burada uyuyacaksın. Muhafızlarım üzerini değiştirmen için sana kıyafet getirecek ve güneş doğmadan seni odana geri götüreceğiz." Yanımda yere çöktü ve nefesini yanağımda hissettim.

"Bu gece odama dönmeliyim."

"Hayır." Parmaklarını kaldırmadan önce başını bana doğru salladı ve ışık yavaşça odadan süzüldü. "Bu gece benimle kalacaksın."

Evren kolunu ortama doladı ve sırtım göğsüne bastırılana kadar beni kendine çekti.

Çıplak göğsünün sıcaklığı içime sızdı ve yapmamam gerektiğini bilmeme rağmen, ona yerleşirken göğsümden derin bir nefesin düşmesine izin verdim.

Dizini kalçalarımın arasına doğru itti ve burnunu sanki beni içine çekiyormuş gibi enseme gezdirdi.

"Uyu prenses. Diğer her şey sabaha kadar bekleyebilir."

İsteği imkânsız gibi geldi ama sıcaklığı beni sardığında gözlerim kapandı ve bu krallığa geldiğimden beri uyumadığım kadar derin uyudum.

BÖLÜM 11

"Y Daha böreğine bile dokunmadın," dedi Gavril yanımdan, saç örgümü yavaşça omzumun üzerinden itmeden önce. "İstediğin bu değil mi?"

Tabii ki istediğim bu değildi. Gardiyanlar kapıyı çalıp içine düştüğüm illüzyonu bozmadan önce Evren'in odasına geri dönmek, onun kollarına sarılmak istiyordum. Bir şekilde bana nerede olduğumu unutturmıştu. Görevle ilgili tüm düşüncelerimi yok etmişti.

Hissettiğim tek sorumluluk duygusu kendi isteklerimdi. Yanımda oturan prense karşı hiçbir yükümlülük hissetmiyordum. Bunun yerine, sanki acı çekiyormuş gibi beni odama geri bırakan kişiyi özlüyordum.

"Sorun değil." Sıcak çay bardağını dudaklarıma götürmeden önce Gavril'e gülümsedim. "Sadece çok aç değilim."

"Sorun değil." Parmakları omzumda gezindikten sonra sırtıma dolandı. Gavril sandalyemi kendi sandalyesine yaklaştırdı ve tenimdeki kardeşinin izlerini koklayabileceğinden korktum. "Harika kokuyorsun."

"Teşekkür ederim." Tam benim y a ş l a r ı m d a iki kadın odaya girdiğinde gözümü ondan kaçırdım. İkisi de sanki ben orada yokmuşum gibi Gavril'e bakıyordu ve onları suçlamıyordum. Güçlü olduğu kadar yakışıklıydı da ve onu istemeliydim.

"Adara, Quinn ve Lydia Etkin'le tanıştın mı?" Gavril onlara doğru başını salladı ve iki kadın da hemen mükemmel reveranslar yaptı.

"O zevki tatmadım." Bu kadınlarla tanışmaya hiç niyetim olmamasına rağmen gülümsedim.

Uzun kahverengi saçlı olan yanıma oturdu ve bana gülümsedi. "Seninle tanışmak bir onur, Yıldız Kutsanmış. Senin hakkında çok şey duyduk."

"Evet." Bal rengi saçlı olan Gavril'in yanında oturuyordu ama şimdi gözleri sadece benim üzerimdeydi. "Krallığımıza ve müstakbel kralımıza neler sunduğunuza dair pek çok hikâye duyduk."

"Quinn." Gavril kızın adını öfkeyle söyledi ve eli omuzlarımda sıkılaştı. "Quinn ve Lydia, Asilzade Etkin'in kızlarıdır. Hepimiz sarayda birlikte büyüdük."

Quinn beni incelemekten önce gülümseyerek başını salladı. "Veliaht prensi herkesten daha iyi tanıyoruz, bu yüzden aklınıza takılan bir şey olursa lütfen nişanınızda size yardımcı olmam için beni kullanmaktan çekinmeyin."

Kadının sözleri karşısında irkildim ama Gavril hiç de rahatsız olmuş gibi görünmüyordu. Parmakları hâlâ omzumun üzerinde geziniyordu, sanki karşımdaki kadın müstakbel kocamı çoktan elde ettiğini bana belli etmiyormuş gibi.

"Bunu aklımda tutacağım." Ellerimi kucağımda yumruk haline getirdim. Benden önce onunla birlikte olması beni üzmemişti ama bunu bana en ufak bir rahatsızlık duymadan söyleme c ü r e t i n i g ö s t e r m e s i b e n i ç i l e d e n ç ı k a r m ı ş t ı .

"Ya Evren?" diye sordu rahatça.

"Ne olmuş ona?"

Sorum üzerine bakışları tekrar benimkilere çarptı. "Ben de prense onu görüp görmediğini soruyordum. Bir kez daha ayrılmadan önce onunla biraz zaman geçirebilmeyi çok isterim."

Kalbim hızla çarpmaya başlarken ve başım ağrırken dişlerimi sıktım. Bu kadın sadece taç giymiş prensi ellemekle kalmamıştı, şimdi de onun benim prensime dokunduğunu hayal ediyordum. Ve ikinci düşünce beni ilkinden çok daha fazla çileden çıkardı.

"Yani her iki prensi de iyi tanıyorsunuz?"

"Seviyorum." Gülümsemesi genişlerken başını salladı. "Eğer sen olmasaydın, Gavril'le nişanlanmak için sırada bekliyor olacaktım."

Sözlerindeki zehri neredeyse tadabiliyordum. "Eminim benden nefret ediyorsundur."

Gavril yanımda güldü ve Quinn'in yüzü düştü. Belki de benim omurgalı olmamı beklemiyordu.

"Krallığımızda senden hoşlanan çok fazla kişi olduğunu sanmıyorum, Yıldız Kutsanmış."

"Quinn." Gavril onu sözleri için azarlarken dik oturuyordu ama ben duymak istiyordum Onlar.

"Hayır. Sorun değil. Aslında söyleyeceklerini duymak isterim." Öne doğru eğildim ve dirseklerimi masaya bastırdım. "Beni istemeyen bir krallık için neden tüm hayatımdan vazgeçtiğimi bilmek isterim."

Sözlerim odada çınlarken herkes sustu ve Gavril'in eli omzumda hareketsiz kaldı.

"Lütfen, Quinn." Elimle ona doğru işaret ettim. "Şimdi dilini tutma."

Tek kelime etmeden öylece bana baktı. Aşık olmam gereken bir adam hakkındaki samimi bilgileriyle beni korkutabileceğini sandı ama tek yaptığı nefretimi körüklemek oldu.

"Bölüyor muyum?" Herkes Evren'in durduğunu bildiğim kapı aralığına doğru baktı ama ben bakışlarımı Quinn'den ayırmadım ve ona bakarken saçlarını nasıl düzelttiğini izledim.

"Prens Evren." O ve kız kardeşi hızla ayağa kalktı ve Gavril'e yaptıkları kadar alçalmayan bir selam verdiler ama yine de ona saygılarını gösteriyorlardı. "Gitmeden önce sizi görmeyi umuyordum."

"Balo bitene kadar dışarı çıkmayacağım." Evren masaya doğru ilerledi ve tam karşımda durup bir çileği ağzına götürdükten sonra bana doğru başını salladığında nihayet ona bakabildim. "Starblessed."

"Evren." Meyveyi ısırmasını izledim ve diliyle dudaklarından akan suyu takip ederken gözlerimi kaçıramadım.

Nasıl olur da bu tek hareket beni kardeşinin parmaklarıyla tenimi okşamasından çok daha fazla tahrik edebilirdi?

"Prens Evren, baloya yalnız mı katılıyorsunuz, yoksa yanınızda birini mi getireceksiniz?"

Soruyu duyduğumda Gavril'e karşı gerildim. Evren'in baloya başka birini getireceği aklıma bile gelmemişti. Beni izlemek zorunda bırakıldığı gibi onu bir başkasıyla izlemenin nasıl bir şey olacağını düşünmemiştim.

"Sadece ben ve kılıcım olacağız." Evren ona gülümsedi ve göğsüm kıskançlıktan sızladı. "Ben muhafızların bir üyesiyim, unutmaz."

"Ve mahkemenin bir üyesi." Quinn ona şakacı bir şekilde gülümsedi. "Muhafızlık görevinle hiçbir ilgisi olmayan birkaç şey yaptığını hatırlıyorum."

"Duyduk duymadık demeyin." Gavril şarap kadehini kaldırırken kıkırdadı ve Evren'in şimdi ona nasıl baktığını görmemek için ona döndüm.

Gavril bana baktı, dudaklarında bir gülümseme vardı ve bakışları üzerimde gezinirken parmaklarını tekrar örgümün üzerinde gezdirdi. "Görev ve zevk."

"Sen ve Yıldızsızlar buna böyle mi diyorsunuz?" Evren lanet gibi gelen bir kahkahayla sordu. "İkiniz orada çok samimi görünüyorsunuz."

"Güzel bir çift olduk, değil mi?" Gavril kardeşine baktı ama ben reddettim.

"Aynen öyle. Adara şimdiye kadar gördüğümüz en güzel kraliçe olacak. Sence de öyle değil mi Quinn?"

Sonra ona dönüp baktım ve Quinn'in hızla ikimizin arasında gidip gelmesini izledim.

"Öyle olacak. Kesinlikle çok hoş."

Gavril'in eli saçlarımdan kaydı ve sırtımın alt kısmına düştü. Elini oraya bastırarak dikkatimi tekrar ona çekti, onu hissetmek işaretimi titretti ve diğer elini çenemde gezdirmek için kaldırdı.

"Ve o tamamen benim." Bana gülümsedi ama sahiplenme duygusunun bana baktığını görebiliyordum. Gavril bana karşı nazik davranıyordu ama onunla ilgili her şey bana bir oyun gibi geliyordu.

"Şey, bir de krallığın." Evren masaya otururken kıkırdadı. "Ne de olsa bizi kurtarmak için burada."

"Doğru." Gavril başını salladı ama bakışlarını benden ayırmadı. "Ama diğer herkes sadece ona bakabilir. Onun izinin parmaklarının altında nasıl hissedeceğini ve damarlarında nasıl akacağını hayal edebilirler. Benim dışımda hiçbiri bunu gerçekten deneyimleyemeyecek."

Çenesinin gerildiğini görmek için tam zamanında Evren'e baktım. Bu tam da Gavril'in istediği şeydi. Kardeş olsun ya da olmasın, Gavril her şeyi açıkça ortaya koyuyordu.

"Gözlerindeki kıskançlığı hayal edebiliyor musun?" Gavril elini yavaşça kolumda gezdirmeden önce kıkırdadı.

Tenimde tüylerim diken diken oldu ama bu onun yaptıklarından hoşlandığım için değildi.

Bana dokunmayı bırakmasını istedim. Özellikle de Evren'in önünde.

Ama o böyle bir şey yapmadı. Eli ön kolumda sıkılaştı ve kolumu kaldırdı. Kolumu nazikçe çevirip bileğimi ona göstermeden önce parmakları benimkilere dolandı. Sonra tekrar kardeşine baktı, tam ağzını tenime yaklaştırdı.

"Onun tadına bakamasaydım kıskançlıktan çılgına dönerdim."

Ona karşı kaskatı kesildim ama o fark etmedi. Bir tepki vermek için kardeşini izlemekle meşguldü.

Evren'in ona vermeyi reddettiği bir tepki.

"Senin için iyi bir görünüm, kardeşim. Yine de seni tek bir kadına bağlı düşünmüyorum. Bu senin için bir değişiklik olacak, değil mi?"

Gavril güldü ama bu gülüşte mizahtan eser yoktu. "Hepsini sana devretmeye çok istekliyim. Spot ışıklarından adil bir pay almanı sağlayacağım."

Quinn ve Lydia kıs kıs güldüler ve ben de durmalarını talep etmek istedim. Bunun yerine sandalyemi dizlerimle geriye iterek ayağa kalktım ve Gavril sonunda bana baktı.

"Kütüphaneye gidiyorum." Ondan izin istemiyor ya da onayını beklemiyordum. Onun nişanlısı olabilirdim ama burada oturup bunu dinlemeyi reddediyordum. Özellikle de içimden kardeşine bakmak ve asla kafamı çevirmemek için ölüyorken.

"İyi misin?" diye sordu, sanki neden gitmek istediğimi anlayamıyormuş gibi.

"Elbette." Başımı salladım. "Sadece yorgunum ve biraz kitap okumak istiyorum."

"Tamam." Ayağa kalktı ve alnıma yumuşak bir öpücük kondurdu. Gavril'in dudakları tenime değdiği anda bakışlarım Evren'inkilerle buluştu ve sanki masaya gelmeye hazır olmuş gibi baktı. "Bu akşam yemekte bana katılır mısın?"

Başımı salladım çünkü sesime güvenmiyordum. Evren bana öyle bakarken olmazdı.

Gavril ben uzaklaşana kadar parmaklarımı tuttu ve onu parmaklarımı bırakmaya zorladı. Odadan çıkarken arkama bile bakmadım. Söyleyeceğim milyonlarca şeyden tek bir tanesini bile söylemedim.

kafamdan geçen şeyler.

Ve odadan çıkarken Quinn'in fısıltılı sesinin kafamda tekrar tekrar dolaşmasına izin vermedim. O kızdan hoşlanmamıştım. İçerideki davranışları ya da nişanlımla birlikte olduğunu açıkça belli etmesi yüzünden değil ama kütüphanede oturup elime bir kitap alırken Evren'e nasıl dokunmuş olabileceğini düşünmeden edemiyordum.

Hayal kırıklığı içinde kitabımı kapattım ve başka bir tane almak için rafa geri döndüm. Elim deri sırtların üzerinde gezinirken ne aradığımı bilmiyordum.

Sadece aklımı ondan uzaklaştıracak bir şeye ihtiyacım vardı.

Elim, sırtında hiçbir yazı olmayan simsiyah bir kitabın yanında durdu. Onu kitap rafından çektim ve ön yüzü de aynı görünüyordu. Derinin hiçbir yerinde ne bir başlık ne de bir işaret vardı.

Elimde kitapla koltuğuma geri döndüm ve oturmadan önce kapı aralığını yokladım. Kapağı yavaşça açmadan önce parmaklarım siyah derinin üzerinde geziniyor, benden çok daha eski olması gereken esnek kumaşı hissediyordu.

Siyah el yazısı mürekkepli sararmış sayfalar beni karşıladı. Bu sıradan bir kitap değildi; bu bir günlüktü. Yazıları gözden geçirirken sayfaları çevirdim. Sarayla ilgili notlar ve arazinin elle çizilmiş bir haritası vardı.

Bunları hızla geçtim ve ancak bana bakan *yıldızların lanetini* fark ettiğimde tekrar durdum. Kelimeler o kadar hızlı karalanmış gibiydi ki zorlukla okuyabildim, ancak altlarında göğsüne yayılmış ve ortasından aşağı doğru uzanan noktalar olan bir kadın çizimi vardı.

Bir ok işaretleri gösteriyordu ve yanında *yıldız işareti* yazıyordu.

Bakışlarım sayfanın üzerinde gezinerek daha fazla bilgi aradı ama bunlar temel şeylerdi. Zaten bildiğim şeyler. Hızlıca bir sonraki sayfaya geçtim, bilgileri yuttum ve daha fazlasını aradım.

Kitabın son sayfasına gelene kadar aradığım şeyi bulamadım.

Yıldız Kutsanmışlar dünyam için hem bir lütf hem de bir lanettir. Güçleri hem olağanüstü hem de kötü olabilir. Çiftleşmiş bir Yıldız eşittir tehdit.

Kelimeleri tekrar tekrar okudum ama kafam karışmıştı. Daha önce hiç çiftleşmiş bir Yıldız Kutsanmış duymamıştım. Sadece fae'ler çiftleşirdi ve o bile nadirdi. Bu da sadece köyümdekilerin ağzından bana aktarılan hikâyelerde duyduğum başka bir şeydi.

Ama hiç kimse çiftleşmiş bir Yıldız Kutsanmış'tan bahsetmemişti. "Okumaya doyamadın mı daha?"

Kucağımdaki kitabı kapattım ve başımı kaldırıp Evren'e baktım. Beni kütüphanede ilk bulduğunda durduğu yerde duruyordu ama onda farklı bir şeyler vardı.

Neredeyse tehlikeli.

"Size yardımcı olabileceğim bir konu var mı?"

"Bilmiyorum prenses. Var mı?" Beni izlerken elini çenesinde gezdirdi ve sadece bakışlarıyla bile beni canlı canlı yiyormuş gibi hissettim.

"Bilmiyorum." Ona bakarken kitabı göğsüme bastırdım ve yaptığı her hareketi izledim.

"Üzgün görünüyorsun."

Duvardan uzaklaştı ve bana doğru iki küçük adım attı. "Hayal kırıklığına uğradım."

"Neye göre?"

Bakışları her santimimde g e z i n d i ve bir anını bile saklamadı. "Kardeşimin sana dokunabilmesi, senin hakkında onunmuşsun gibi konuşabilmesi."

"Ben onunum Evren. Yakında evleneceğiz."

Yaklaştığında bakışları karardı ve orada saklı olan, zar zor dizginlenen öfkeyi görebiliyordum. "Asla onun olmayacaksın prenses. Elinde onun yüzüğü olsa da, kafanda onun tacı olsa da umurumda değil. Yine de ona ait olmayacaksın."

Ona bakarken ve yaklaşmasını izlerken sertçe yutkundum. İçimdeki her şeyle onun sözlerinin doğru olmasını diledim ama bunların bir fanteziden başka bir şey olmadığını biliyordum. Bir adamla evli olup başka bir adama ait olamazdım.

Kalbim buna izin vermedi.

Ve Gavril bunun için beni öldürecekti. Nişanlısı olmak için onu sevmeme ihtiyacı yoktu ama müstakbel kralın kendisine ait olması gereken kadının bir başkasının kollarına düşmesine asla izin vermeyeceğini biliyordum. Özellikle de onun kanını paylaşan bir başkasının.

"Bu kitap." Tam önümde durduğu sırada kitabı havaya kaldırdım. "Yıldız Kutsanmışların çiftleşebileceğini söylüyor. Bu doğru mu?"

Kaşları şaşkınlıkla çatıldı ve ben daha o konuşmadan cevabımı almıştım. "Buna hiç tanık olmadım ama bu doğru olmadığı anlamına gelmez. Başka ne diyor?"

Ona göstermekte tereddüt ettim ama yine de kitabı vermeden önce arka sayfalarını çevirdim.

"Olağanüstü ama kötü." Kelimeleri yüksek sesle okurken usulca kıkırdadı. "Tıpkı senin gibi."

Beni nasıl kötüleştirdiğini düşündükçe yanaklarımda bir kızarıklık oluştu.

O ve başka kimse.

"Ben kötü değilim."

"Öyle değil mi?" Beni izlerken başını yana eğdi. Kitabı kapatırken parmakları kitabın etrafında sıkılaştı. "Sen tanıdığım en kötü küçük şeysin."

Göğsüm sıkışırken bile başımı salladım.

"Sadece kötü biri onun önünde diz çökmemi ve dilimle ona sadakat yemini etmemi sağlayabilir. Ailemin canı cehenneme."

"Senden sadakat istemedim Evren."

"Hayır mı?" Bana daha da yaklaştı ve parmak eklemlerini elimin üzerinde gezdirdi. "Aldığın her nefeste benden bunu talep ediyorsun. İstememiş olabilirsin prenses, ama tanrılar, ne olursa olsun buna sahiptir."

"Peki ya istemezsem?" Çenemi kaldırdım ve karnım döndü. Tanrım, bunu istiyordum. Bana vermek istediği her şeyi istiyordum.

"İkimiz de bunun yalan olduğunu biliyoruz." Elindeki kitabı kaldırdı ve esnek omurgasını bileğimde gezdirdikten sonra yavaşça kolumda gezdirdi. Dokunduğu her yerde tüylerim diken diken oluyordu ve tenine bile dokunmadan beni kıpır kıpır edebilmesi imkânsız gibi geliyordu. "İkimiz de istememen gereken şeyler için öldüğünü biliyoruz."

Kitabın kenarını köprücük kemiğime bastırdı ve sonra yavaşça o hassas deri boyunca sürükleyerek boynumla buluşturdu. Orada durmadı. Bakışları kitabın önündeki izi takip etti.

Kitap yavaşça göğsümden aşağı, göğüslerimin arasından ve göbek deliğimin üzerinden geçti. Karnım onun dokunuşuyla gerildi ve o da yavaşladı.

Bakışları kalçalarımın arasında gezinirken zar zor hareket ediyordu. "Bence şu anda bunu istiyorsun. Bence bunun için neredeyse her şeyini verirsin."

Kitabı acı verici bir hızla aşağı indirdi ve indirmemem gerektiğini bildiğim halde bacaklarımı neredeyse fark ettirmeden açtım.

Ama tabii ki fark etti.

Dudaklarında bir gülümseme belirdi ama bakışlarını kalçalarımın ayırmadı. "İşte iyi bir kız, prenses." Omurgayı karnımın alt kısmına bastırdı ve ben nefes nefese kaldım. "Benim için aç."

"Evren," diye adını fısıldadım ve bakışları benimkilerle buluşmak için havalandı. "Evet, prenses?"

"Bunu yapamayız." Başımı salladım ama bacaklarım hâlâ daha geniştir. Zihnim ve bedenim birbiriyle anlaşıyor.

"Neden olmasın?" Kitap gittikçe alçaldı, ta ki ben onun baskısından başka bir şey hissetmeye kadar ve o omurga ona en çok ihtiyaç duyduğum noktaya bastırılana kadar.

"Kardeşinin daha önce ne dediğini duydun."

"Ne dedi o?" Dudaklarımın iç çekerek açılmasını izlerken başını yana eğdi. "Başka kimsenin sana dokunamayacağını." Kitabı bana doğru daha sert bastırdı ve sırtımı sandalyeye yasladım. "Teknik olarak, sana tek bir parmağımı bile sürmüyorum prenses."

Omurganın köşesini, sanki ne demek istediğini kanıtlamaya çalışıyormuş gibi küçük daireler çizerek seksime doğru hareket ettirdi. Dudaklarımdan bir inilti d ö k ü l d ü , bana verdiği şeyin daha fazlası için çaresizdim.

Ama o sadece beni izlerken alaycı temposunu sürdürdü. Teninin bir santimi bile benimkine değmiyordu ama onu her yerimde hissedebiliyordum.

"Bir kitap onu tehdit edemez, değil mi?" Evren bana karşı kitapla yaptığı işi izlerken dudaklarını yaladı. Parmaklarımı sandalyenin kollarına doladım ve ona seslenmemek için kendimi zor tutarken parmak eklemlerim bembeyaz oldu. "Sana söylemiştim prenses. Sen küçük, kötü bir şeysin."

Kalçalarımın arasında nem birikti ve kalçalarımı ileri d o ğ r u iterek bana verdiği hissin peşine düştüm.

"İşte bu," diye beni cesaretlendirdi ve kalçalarımı en küçük dairelerde hareket ettirmeye başlarken alt dudağımı ısırdım. "Onun sana asla veremeyeceğini bildiğin şeyi benden al."

Ona doğru uzandım, ama başını sallamadan önce dokunuşumdan hafifçe geri çekildi. "Dokunmak yok prenses. Bu kuralları çiğnemek olur."

"Bence onları çoktan kırdık, sence de öyle değil mi?" Gözlerimi kapatıp başımı sandalyeye yaslamadan önce ona nefes nefese cevap verdim. İçimdeki zevk arttıkça midem kasıldı. İçime bir sıcaklık doldu ve izlerim alev aldı. Bana dokunmuyordu bile ama yine de işaretlerim onu tanıyordu.

Bedenim onu tek bir kelime ya da görüntü olmadan tanırdı. Onda herkesten çok farklı bir his vardı.

"Gözlerini benden ayırma prenses," diye emretti ve bakışlarım bir anda açılarak onunkilerle buluştu. "Altımda parçalanırken seni izlemek istiyorum. Bırak beni. Her şeyini görmeme izin ver."

Kelimeleri söyler söylemez dağıldım. Kalçalarımı kitabın etrafında kenetlerken kitabı bana daha sert bastırdı. Adını yumuşakça inledim, dilimin üzerinde tadını almak için çaresizce.

"Aferin kızıma. Tam burada, kütüphanede, herkesin bizi yakalayabileceği bir yerde benim için ayrıl." "Lütfen, Evren." Başımı sandalyeye yasladım, dalga dalga gelen İçimden zevk fişkırdı.

Evren'in eli nihayet bana dokundu, başparmağı kabaca alt dudağımı okşadı ve gözlerimi tekrar açtığımda bana o kadar şehvetle bakıyordu ki boğulabiliyordum.

"Aç." Başparmağını dudaklarıma bastırdı ve ben de dediğini yaptım. Başparmağını ağzımın içine kaydırды, kitapla hareketi yavaşlatırken parmağının ucuyla dilimin üzerinde gezindi. "Benim için em, prenses. Daha sonra kendimle ilgilenirken seni ağzın açık ve sikim mükemmel dudaklarında kayarken hayal etmek istiyorum."

Dudaklarımı onun etrafında kapattım ve başparmağını emerken yanaklarımı çukurlaştırdım. Dilimi dibinde gezdirdim ve yavaşça geri çekip tekrar sokmadan önce inledi. Bunu tekrar tekrar yaptı, başparmağıyla ağzımı sikti ve ben

ileri uzandım çünkü başka bir şey olması için çaresizdim.

Onu görmek, ona dokunmak, izin verdiği her parçasını tatmak istiyordum.

Ellerim kalçalarına değince alçak sesle ve derinden hırladı ama gözlerini ağzımdan ayırmadı. "O kadar mükemmelsin ki."

Başparmağını bir patlamayla çekti ve tükürüğü dudağıma düştü.

"Sana dokunmak istiyorum." Ellerim pantolonunun içine girdi ve elini çenemde gezdirdi.

Elleri yüzüme sert ve çılgınca vuruyordu ve prensin hâlâ sahip olduğu tüm kontrolü kaybetmeye çok yakın olduğunu biliyordum.

"Bu gece olmaz." Bana bakarken başını hafifçe salladı ama onu dinlemek istemedim. Bana iki kez zevk vermişti ve henüz parmaklarımın altındaki tenine dokunmamıştım.

"Lütfen Evren," diye yalvardım. Aslında karşımda yürüyüp gitmem gereken bu adama yalvardım.

"Bu gece bana istediğimden çok daha fazlasını verdin prenses. Size odanıza kadar eşlik edeyim."

Elini bana doğru uzattı ama elini tutmak yerine önünde diz çöktüm.

"Siktir." Beni izlerken elini ağzına götürdü ve hızla kütüphane kapısına doğru döndü.

Gücüne ya da üzerimdeki etkisine hazırlıklı değildim ve parmaklarından bir kara büyü sürüsü düşüp etrafımızdaki odayı doldururken kalçasına tutundum. Bulunduğumuz yer hariç kütüphanenin her santimini kaplamıştı.

Büyüsü tenimle buluştuğunda omurgam dikleşti ve onun şokunu iliklerime kadar hissettim. Titreyen parmaklarımı pantolonunun üst kısmına doğru kaldırdım ve ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim olmamasına rağmen, yine de denemek için çaresizdim.

Bana verdiği gibi ona da zevk vermek istiyordum. Benden önce gelen herkesi aklından silmek istiyordum.

"Yapabilir miyim?" Ellerim pantolonunun düğmelerinde tereddüt etti ve başımı kaldırdığımda Evren bana öyle bir arzuya bakiyordu ki ihtiyaçtan kalçalarımı birbirine bastırdım.

"Benimle ne istersen yapabilirsin prenses. Ben seninim." Elini neredeyse sevgiyle saçlarımın üzerinde gezdirdi ve ben de dikkatimi beceriksiz parmaklarımla düğmelerini açmaya verdim.

Evren beni acele ettirmedi. Pantolonunu nihayet onu görebileceğim kadar indirdiğimde sözsüz bir şekilde üzerimde durdu. Uzunluğunu ilk gördüğümde sertçe yutkundum. Aleti serbest kalana kadar pantolonunu indirdim, sonra aynı titreyen parmaklarımı teniyle buluşturdum.

Yumuşaktı, hayal ettiğimden çok daha yumuşaktı. Ne bekleyeceğimi bilmiyordum ama onun her parçasını anlamak için çaresiz hissediyordum. Elimi onun genişliğine doladım, bir parmağıma başparmağıma bastırmaya çalışırken sıkıca siktim ve tısladı.

Avucumdaki hissini test etmek için yumruğumu uzunluğunda yukarı ve aşağı ittim ve eli saçlarımda sıkıldı.

"Seni tadabilir miyim?" Ona bakarken sordum ve Evren gözlerini kapattı, sonra hızla açıp bana baktı.

"Tanrılar lütfen, prenses." Parmaklarını kafa derime gömdü. "Senin o ağzının neler yapabileceğini hayal ediyordum."

Aletine tekrar baktım ve büyüklüğü beni çok korkutmuştu. Ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yoktu ama az önce başparmağını hissettiğim gibi onu ağzımda hissetmek istediğimi biliyordum. Aynı tepkiyi onda da yaratmak istiyordum.

Dudaklarımı yalayıp ona yaklaştım ve dilimi ucunda gezdirirken ona baktım.

"Siktir," diye homurdandı ve eli saçlarımda daha da sıkılaştı. Orada bir acı vardı ama sanki doğrudan kalçalarımın arasına bağlıymış gibi hissediyordum.

Dilimi sikiğin alt tarafında gezdirdim, tüm uzunluğunun tadına baktım ve kalçası elimin altında titredi.

"Bunu doğru yapıyor muyum?"

Evren sert bir nefes verirken kıkırdadı. "Yapabileceğiniz yanlış bir şey yok prenses. Bana nasıl dokunmak isterseniz isteyin, tanrılara yalvarabileceğimden çok daha fazlasını yaparsınız."

Sözlerini cesaretlendirici buldum ve dudaklarımı onun ucuna doladım. Benim

Onu yavaşça içime kaydırıp dilimi alt tarafına bastırırken ağzım o kadar doluydu ki. Tıpkı başparmağıyla yaptığım gibi yaptım ve onu daha uzağa götürürken yanaklarımı çukurlaştırdım.

Boğazımın arkasına gelene kadar onu içime çektim ve ucunun etrafında öğürdüm.

"Lanet ol s u n ." Evren saçlarımdan tutarak başımı geriye çekti ve yavaşça tekrar içeri kayd. Kontrolünü kaybetmiş gibi görünene kadar bunu tekrar tekrar yaptı.

O zaman gerçekten hareket etmeye başladı, neredeyse ağzımdan tamamen çekmeden önce horozu boğazımın arkasına çarptı. Bunu yaparken ona baktım ve hayatım boyunca hiç bu kadar tahrik olmamıştım.

Evren her zaman güzeldi, ama akli dengesi yerinde değildi.

Elimi sikinden ayırdım ve ağzıma tekrar tekrar sokarken kalçasına tutundum. Ona bakarken ve beni nasıl izlediğini görürken vücudum zevkten titriyordu.

Sanki Evren'in bir başkasının onu görmesine izin verdiği en savunmasız an buymuş gibi, onu parçalanırken izlemek neredeyse iffetsiz hissettiriyordu ama gözümü alamıyordum. Elbisemin eteğini kaldırıp parmaklarımı altından geçirirken bile onu izlemeye devam ettim.

Parmaklarım tam da birkaç dakika önce kitabı bana karşı kullandığı noktayla buluştu ve bacaklarım anında titredi. Zaten uçurumdan düşmeye çok yakındım, Evren'in ağzımdaki hissi başa çıkabileceğimden daha fazlaydı.

Parmaklarımı içime daldırdım, orada biriken nemi topladıktan sonra tekrar sinir kümeme götürdüm ve küçük daireler çizerek ovdum. Evren'in ayarladığı tempoya ayak uydurmaya çalıştım ama elimin ne yaptığını görünce neredeyse acımasızlaştı.

Diğer eli çeneme bastırdı, onu almaya devam ederken başparmağı tenimi okşadı ve itişlerinin acımasızlaşmasıyla uçurumdan düşmeye yakın olduğunu biliyordum.

"Boşalacağım prenses," diye beni uyardı ve kendimi sadece onun bana verebileceği o yüksekliğin peşinde hissederken onun etrafında inledim.

Büyüsü etrafımızda dalgalanıp dönerken onu ağzımın içine daha sert çektim. İşaretlerim tenimde alev alev yanıyordu. Her santimime dokunduğunu hissediyordum ve kalçalarımın arasına gömülü olan el bile bana aitmiş gibi gelm i y o r d u .

Zevkinin ilk salınımının boğazımın arkasına çarptığını hissettim ve parmaklarım hızımı zorlukla koruyabilirken onun etrafında inledim. Daha önce olduğundan daha sert bir şekilde parçalanıyordum ve kendi zevkimi kovaladığım kadar hevesle onun zevkini de içiyordum.

Zevkle kükredi ve ben de onu izlerken dişlerini gösterdi ve köpek dişlerinin sivri uçları öncekinden daha baskın görünüyordu. Korkmuş olmalıydım ama yine de vücudumda zevk dalgaları dolaşıyordu.

Evren hareketlerini yavaşlattı ve elleri bana karşı tutuşunu gevşetti. Başparmağını şiş dudaklarımda nazikçe gezdirmeden önce ağzımdan çekildi. "İyi misin prenses?"

Başımı salladım çünkü konuşabilecek durumda olduğumdan emin değildim. Evren'in büyüü hâlâ etrafımızda dönüyordu ve bunun kendi seçimi mi olduğunu yoksa kontrolünü mü kaybettiğini bilmiyordum.

Ama ellerini kollarımın altına bastırıp beni titreyen bacaklarımdan üzerine kaldırdığında her iki şekilde de bunu memnuniyetle karşıladım.

"Dediğim gibi. Küçük, kötü bir şey." Öne doğru eğildi ve dudaklarını dudaklarıma bastırdı ve ben onun pelerininin ya da büyüünden asla ayrılmak istemedim.

BÖLÜM 12

T Kapım sert ve gürültülü bir şekilde çalındı ve ona doğru ilerlemeden önce derin bir nefes aldım. Yürürken elbisem etrafımda parıltı gibi dönüyordu ve biliyordum ki bu tam da kraliçenin istediği şeydi.

Dikkat.

Ve ona sahip olduğundan emindi.

Kapıyı açtım ve diğer tarafta muhafızlardan biri yerine Evren'in durduğunu görünce şaşırdım.

Bakışları, elbisenin örtmesi gereken vücudumu gösteren dar kumaşın her santimini dolaşırken yüzündeki gülümseme kayboldu ve kalçama doğru ilerleyen uzun yırtığı fark ettiğinde elinin yumruk haline gelişini izledim.

"Prenses." Bakışlarını tekrar benimkilerle buluşturmadan önce boğazını kabaca temizledi. "İlk balonuzda size eşlik etmeye geldim."

"Bunu Gavril'in yapması gerekmiyor mu?" Kardeşi yerine Evren olduğu için çok mutlu olmama rağmen sordum.

"Taç giyen prens baloya çoktan katıldı. Ekselansları kral ve kraliçeyle birlikte takdim edildi."

"Ama sen değil?"

"Ben değil." Tekrar gülümsedi, bu sefer kara gözleriyle bana bakarken bu hareketi samimi görünüyordu.

Kendine özgü siyah kıyafetini giymişti ama koyu renk pantolonu ince bir şekilde ütülenmiş ve deri botlarının içine mükemmel bir şekilde sokulmuştu ve gömleği sanki başkası için yapılmamış gibi tenine yapışmıştı. Prense ilk tanıştığımdan beri ilk kez göğsünde babasının kraliyet armasını taşıyan bir rozet takıyordu.

"Görünüyorsun..." Bir an duraksadı ve bakışları beyaz satenle zar zor örtülmüş bedenime ve omuzlarım boyunca uzanan şeffaf mücevherli kumaşa kaydı. "İnanılmaz." Başını iki yana salladı.

Gözlerimi ondan kaçırırken göğsümde yükselen sıcaklığı hissedebiliyordum. Tek düşünebildiğim bir gece önce onun önünde diz çökmüş olduğum andı. "Sen de yakışıklı görünüyorsun."

"Kıyaslamıyorum prenses." Elini pantolonunun önünde gezdirdi. "Ne olursam olayım, seninle kıyaslanamaz."

Sözlerinin beni ne kadar etkilediğini görmesine izin vermemeye çalıştım ama bu imkansızdı. Onun sözleriyle tamamen ve geri dönülmez bir şekilde değişmişim.

"Teşekkür ederim, Evren."

Elini benimkine doğru uzattı ve ben de tereddüt etmeden elini uzattım. Teninin tenime ilk dokunuşuyla yıldız izlerim canlandı ve onu sırtım ve yanaklarımla birlikte uyluğumda hissetmek tuhaftı.

Bir gece önce farkına bile varmamıştım çünkü onu her yerde hissediyordum.

Kapımı yavaşça a r k a m ı z d a n kapatıp bizi koridordan baloya doğru götürürken elimi kolunun kıvrımına sıkıştırdı. Katılmakla hiç ilgilenmediğim halde benim onuruma düzenlenen bir baloydu bu.

"Bunu yapmak istemiyorum." Parmaklarımı Evren'in pazusuna geçirdim ve Evren olduğu yerde durdu.

Koridor sessiz ve boştu ve sarayın beni görmek için bekleyen başkalarıyla dolu olduğunu bilsem de, ona baktığımda yalnız olduğumuzu hissettim.

"Ben hep orada olacağım prenses. Kimse sana zarar vermeyecek." Koyu renk gözleri her santimetrekareme baktı. "Benim gözetimim altında bir kez incindin ve bunun tekrar olmasına izin vermeyi reddettim."

Ama en çok korktuğum şey fiziksel olarak incinmek değildi. Geçit töreni yapılmasını istemiyordum.

Kesilmeden önce bir ganimetten başka bir şey olmayan değerli bir sığır gibi balo salonlarında dolaşıyordum. Onların gözlerini ya da ellerini üzerimde hissetmek istemiyordum.

Saklanmak için çaresiz hissettim. Kaçmak için.

Ama Evren bana bakarken, bunun bir seçenek olmadığını biliyordum. Kimsenin bana zarar vermeyeceğine yemin etmişti ama en büyük acıyı ailesinin elinden çekecektim.

Başparmağını çenemde ve alt dudağımda belli belirsiz gezdirmeden önce elini kaldırdı. Tenindeki deri izlerinin kokusunu alabiliyordum ve yapmamam gerektiğini bilmeme rağmen, o çekmeden önce dilimi başparmağının ucuna bastırdım.

Bakışları karardı ve yumruğu çenemi ona bakacak şekilde eğerken başparmağı bana daha sert bastırdı. "Tehlikeli bir oyun oynuyorsun prenses."

"Peki bu ne oyunu?" Ona yem attım. Bir tartışma istiyordum, beni önümde duran kaderden uzaklaştıracak herhangi bir şey.

"Seni odana geri götürdüğüm ve bu saçma baloya gitmek yerine seni becerdiğim oyun." Bana yaklaştı ve ben geri çekilmeye cesaret edemedim. Beni ne kadar çok istediğini hissetmek için çaresizdim. "Yarattıkları Yıldız Kutsanmış'ın bu mükemmel versiyonu yerine, onlara ahlaksız ve doymuş bir şekilde varacaksın." Öne doğru eğildi ve ağzını başparmağıyla dudaklarıma bastırdı. "Kardeşim sana bakacak ve senin arzuların hakkında duyduğu tüm şüpheler ciğerlerindeki nefesi kesecek. Bana ne kadar ihtiyacın olduğunu, seni ilk gördüğümünden beri hayalini kurduğum şeyleri sana ne kadar kolay öğrettiğimi görmekten başka çaresi kalmayacak."

Karnım gerildi ve bacaklarımla arasında nem birikti. "Peki ya istediğim bu değilse?"

Yumuşak ve alçak sesle güldü. "İkimiz de öyle olduğunu biliyoruz prenses. Şu anda beni ne kadar çok istediğinin kokusunu alabiliyorum. Önümde diz çökmüş olduğun düşüncesini aklımdan çıkaramıyorum. Parmaklarımdan aldığın tadın nasıl olduğunu hâlâ hatırlayabiliyorum. Başım kalçalarının arasına gömüldüğünde ve sen bir zevk çılgılığıyla sadakat yemini ettiğinde farklı olup olmadığını görmek için can atıyorum."

"Evren," diye fısıldadım adını uyarırcasına ama sanki söz verdiği şeyi yapması için ona valvariymuşum gibi geldi.

Bir elini etrafımda gezdirdi ve sert parmaklarını açıkta kalan sırtıma bastırdı. "Tanrım, Adara." Burnunu çenemde gezdirdi ve göğsüm onunkine doğru hızla inip kalktı. "Adım dudaklarından her döküldüğünde beni mahvediyorsun."

Onun gücü içimde titreşirken sırtım kamburlaştı ve kalçalarımla arasında derin bir sızı başladı. Onunla tanıştığım beri kurtulamadığım bir ağrı.

"Baloda olmamız gerekiyordu."

"Öyleyiz." Boynuma doğru başını salladı ve beni derin derin içine çekti. "Pek çok insan Cıtlali'nin müstakbel kraliçesini görmeyi bekliyor."

Kelimeleri söyledi ama benden uzaklaşmadı. Aksine beni kendine daha sıkı çekti, ta ki elbisemin onun dokunuşuyla kırıyacağını anlayana kadar.

"Ama tanrım, onlar doymadan önce ben senin tadına bakmalıyım." Evren beni de yanına çekerek geriye doğru yürüdü ve ellerini taş duvarda gezdirirken neredeyse elbisemin eteklerine takılıp düşecektim.

Bir an için ne yaptığını merak ettim ama sonra taş tıpkı muhafız için olduğu gibi hareket etti ve Evren beni bu gece duvardan sarkan birkaç fenerle aydınlatılan karanlık koridora çekti. Elini boynuma dolayıp beni kendine doğru çekmeden önce taş neredeyse kapanmıştı.

"Burası neresi?" İkimiz yan yana durduğumuzda yakın olmak zorunda kalacağımız kadar küçüktü ama koridor görebildiğim kadar uzanıyordu.

"Burası muhafızların geçidi." Beni duvara yasladı ve dudaklarını boynumda gezdirdi. "Sarayda olmamız gereken yere hızlıca ulaşmak için kullanıyoruz."

"Peki kraliçenin bundan haberi var mı?"

Dışleri köprücük kemiğimi sıyırdı ve bu hisle gözlerim kapandı. "Kraliçenin bilmediği çok az şey var prenses. Ama o çok meşgul"

Bu gece kalesinin koridorlarında neler olup bittiğini merak etmek için." Sonra ağzını benimkiyle buluşturdu ve sanki beni tüketmemek için tüm kontrolünü kullanıyormuş gibi beni kabaca öptü.

Ben de onu aynı dikkatsizlikle öptüm.

Dilim onunkiyile buluştuğunda inledi ve dilindeki biranın tadını alabiliyordum. "Ellerini duvara koy, prenses." Beni öne doğru itti, ta ki

Evren kalçalarını tutarken ben de ellerimi başımın hemen üzerindeki taş a bastırdım. "Kahretsin, çok güzelsin." Elini kalçamın üst kısmında gezdirdi.

omuzlarımdan aşağıya indi ve arkamda dizlerinin üzerine çöktüğünü hissettiğimde keskin bir nefes aldım.

Eteğimi yana çekti, kalçamdaki yırtmaç ona erişim sağladı ve parmakları fısıltıyla dokunarak iç çamaşırlarımın üzerinde gezindi. Seksime daha sıkı bastırduğunda sarsıldım ve arkamdan yumuşak kahkahasını duydum.

"Benim için çok hazırsın. Değil mi?" Kumaşı yana kaydırdı ve parmaklarını etimle buluşana kadar altına daldırdı. "Çok ıslaksın."

Yavaşça içime sokmadan önce parmaklarıyla nemimi toplarken gözlerimi kapattım. Vücuduma daha iyi erişebilmesi için bacaklarımı açtım ve o da kalçamın arkasına nazik bir öpücük kondurdu.

"Ağzımı üzerinde ister misin prenses? Mükemmel kalçalarının arasında yatan şeyi tatmamı ister misin?"

Başımı salladım ve arkamda diz çöktüğü yere baktım. Beni o kadar dikkatle izliyordu ki, bunu bir daha asla yaşayamayacağımı biliyordum. Hayatımda ne olursa olsun, Evren kadar sahiplenici bir sevgiliyi asla deneyimleyemeyecektim.

"Daha önce kimse seni tattı mı, yoksa bu onur bana mı ait?" Kalçamı ısırdı ve dizlerim bükülme tehlikesi geçirdi.

"Sadece sen," diye fısıldadım ve ona dokunmak için arkama uzandım. Parmaklarımı ensesinde gezdirdim ve saçlarının parmaklarımın arasından nasıl döküldüğünü hissettim.

Sonra eteğimi kaldırdı ve dili arka tarafımın alt kıvrımını okşadı. Kalçalarım geri fırladı, ağzını arıyor, dilinin tam ihtiyacım olan yerde olması için çaresizce çırpınıyordum.

Evren'in eli seksimden kaydı ve iç çamaşırlarımın narin dantellerini sökmeden önce kabaca kalçalarımı kavradı.

"Kahretsin, hayal ettiğimden bile daha tatlısın."

"Aman Tanrım." Kalçalarımı geriye doğru sarsıp popomu neredeyse rahatsız edici bir şekilde eğilmeye zorladığında alnımı koluma bastırdım.

Yaptığı şeye hazırlıklı değildim ve dilinin ilk darbesi seksimle buluştuğunda, koluma karşı haykırdım.

"İşte bu prenses," diye konuştu Evren tenime karşı. "Sana tam olarak ne yaptığımı duymama izin ver."

Diliyle hafifçe yalamadan önce etimi ağzına aldı ve ben prensin etimi aklıktan ölmek üzere olan bir adam gibi yemesinden utanmayı düşünemeyecek kadar tahrik olmuşum.

Dili daha hızlı hareket etmeden önce beni yumuşakça okşadı, beni çıldırtan sürekli bir tempo değişikliği ve tam hayal kırıklığı içinde çığlık atmak üzereyken, Evren beni yüzüne doğru döndürdü ve sırtımı taşa çarptı.

Kalçamı ellerinin arasına aldı, şimdi bir şekilde benim ve onun eşit olduğu bir izi taşıyan kalçamı ve kalçamı omzuna asarken dili yıldız ışığı ve gölgeler üzerinde gezindi.

Hareket, seksime doğrudan bir hat gibi geldi ve sihrim boyunca beni kızdırırken bu hissi kovalamak için elimi hızla aşağı indirdim.

"Böyle bir şey olmayacak prenses." Evren parmaklarımı hızla göbeğimden çekip ağzına götürdü ve az önce yaptığım şeyin kanıtlarını yaladı. "Senin zevkin sadece ve sadece bana ait."

Bundan sonra başka alay yoktu. Bacaklarımı araladı ve tek hamlede hassas mememi ağzına aldı, ben de kendimi düşmekten korumak için parmaklarımı hızla saçlarına doladım. Zevk patlayıcı ve müstehcendi ve vücudumda akmaya başladığında onun adını haykırdım.

İçimdeki her şey gerilmiş gibi hissediyordum ve durduramadan kopacağımı biliyordum. "Evren, lütfen."

Beklenmedik bir şekilde iki parmağını içime soktu ve yumrumu daha sert emerken parmaklarını kendine doğru kıvrıdı.

"Sen benimsin, Adara. Bu gece kiminle dans edersen et ya da kim olarak gösterilersen gösteril. Sen bana aitsin. Bundan sonra sana sahip olan herkesin teninde piç prensin izleri kalacak."

Kalçamdaki parmakları sıkılaştı ve her damla zevk vücudumdan akana kadar yüzünü sürerken bir çığlıkla ayrı düştüm.

"İşte böyle prenses. Onlar hevesle seni beklerken adımı haykır. Sen onların kurtarıcısın ama benim sonum olacaksın. Her parçamı mahvedeceksin."

Uyluklarımın arasına nazik bir öpücük kondurdu, sonra da yeni izimin üzerine bir öpücük daha kondurdu.

bacağımı yavaşça indirdi ve ayaklarımın üzerinde sabit durduğumdan emin oldu. Hala önümde dizlerinin üzerindeydi ve ona baktığımda dudaklarını kaplayan nemimi hala görebiliyordum.

Önümde durmadan önce eteğimi indirdi ve ait olduğu yere doğru düzeltti. Ona bakarken hâlâ sırtımı duvara yaslıyordum ve o da sanki biliyormuş gibi sırttı.

"Bilmek ister misiniz, prenses?"

"Neyi bilmek?"

"Dudaklarımdan aldığın tat nasıl bir şey? Ben senin dudaklarından kendi tadımı aldım ama sen benim dudaklarımda ne kadar tatlı olduğunu bilme zevkine erişemedin." Ben cevap veremeden öne doğru eğildi ve ağzını ağzıma bastırdı. Ben itiraz edemeden dilini zorla içeri soktu ve ben ikimizin birbirine karışan tadını kendi tadımla kovalarken inledi.

"Seni bu lanet baloya götürmek istemiyorum," diye homurdandı ve benden bir adım uzaklaştı.

"Ama?"

Elini tekrar duvara bastırdı ve bu kez duvar bir öncekinden çok daha kolay açıldı. "Ama yapmalıyım prenses."

Bana doğru uzandı ve ben de elimi tutmasına izin verdim. Beni her şeyin başladığı koridora geri çekti ve artık iç çamaşırı giymediğim gerçeği tüm gücümle yüzüme çarptığında bacaklarımı birbirine bastırdım.

"Ne yazık ki gelmediğinizde herkes bunu fark edecektir."

Elimi tekrar kolunun kıvrımına yerleştirdikten sonra diğer elini saçlarının arasında gezdirdi ve sanki beni tamamen silahsız bırakmamış gibi ilerlemeye başladı. Eğer daha önce balodaki herkesle yüzleşmek için hazırlıksızsam, şimdi tamamen savunmasızdım.

Balo salonuna yaklaştıkça müziğin sesi daha da yükseldi, ta ki kreşendo göğsümdeki kalp atışlarımla dalga geçiyormuş gibi hissedene kadar.

Evren başımın tepesine belli belirsiz bir öpücük kondurmadan önce, "Ben hep burada olacağım," diye fısıldadı.

Balo salonunun köşesini döndük ve Evren'in muhafızlarından birkaçı kapının hemen dışında nöbet tutuyordu. Biz yaklaşırken üçü de eğildi, ben de elbisemle oynayarak bir santim bile yerinin kalmadığından emin oldum.

Konuklar, Evren'in ellerinin kumaşı nereye sıkıştırdığını ve etime dalarken onu nereden uzaklaştırdığını görebilecekler miydi, yoksa beni tam da kraliçenin umduğu gibi mi göreceklerdi?

"Starblessed. Kaptan." Yaşlı muhafızlardan biri bize doğru ilerledi. "Kraliçe sizi bekliyor."

Evren beni kapıya doğru götürmeden önce bir kez başını salladı ve ben de önümdeki gecenin gerçekliğiyle yüzleşmek zorunda kalmadan önce derin bir nefes alıp gözlerimi kapattım. "Nefes al." Evren'in sesi bir yalvarış gibiydi ve gözlerimi tekrar açtığımda tanımadığım yüzlerce insanla çevrili balo salonuna adım attım.

Aralarından geçerken her biri yaptığı işi bırakıp beni izledi. Yanlarından geçerken sessiz fısıltılarını ve şaşkınlıklarını duyabiliyordum. İşaretim. Her biri sırtımdaki işarete bakmak için başlarını çevirdi.

Evren'le birlikteyken bunu neredeyse unutmuştum. Sanki onunla birlikteyken izimin bir önemi yokmuş gibiydi. Ama bu çok saçmaydı.

İşaretim kendi hayatımdan daha önemliydi. O benim her şeyimdi ve bu krallığın benden istediği her şeydi. Ve bu gece, onu göstermek için buradaydım.

Biz yürürken kalabalık hareketlendi, piç prensin eşlik ettiği Yıldızsızlar için bir yol açılar ve hepsinin bizi böyle gördüğünü biliyordum. İkimiz de onların bizi etiketlediğinden daha fazlası değildik ve Gavril görüş alanına girdiğinde bakışları beni aradı ve yanımdaki kardeşini fark etmedi bile.

Bu onun adına bir hataydı.

Çünkü görebildiğim tek şey kardeşiydi.

Yüzünde bir sırıtışla bize doğru ilerledi ve önümde durduğunda derin bir şekilde eğildi. "Adara," diye iç geçirdikten sonra elini bana doğru uzattı. "Nefes kesici görünüyorsun."

"Teşekkür ederim." Elim Evren'e kenetlendi, sonra da ona sarılmaktan vazgeçip kardeşinin beni çekmesine izin verecek cesareti topladım.

Gavril kardeşine selam vermeden beni yanına çekti ve kral ile kraliçenin beklediği kürsüye doğru götürdü. "Tanrım, çok güzelsin." Gavril koştu

Parmaklarını omurgamda gezdirdi ve ardından tüylerim diken diken oldu.

Kardeşinden dolayı hala çok hamdım, çok gergindim.

Kraliçenin önünde eğilme dürtüsü çok fazlaydı ama bir şekilde başımı dik tutmayı başardım, sanki az önce krallıklarının diğer prensinin etimden yemesine izin vermemişim gibi.

"Farklı görünüyorsun, Yıldızsız." Söylediği ilk kelimeler bunlardı ve korku beni tüketirken nefesim kesildi.

"Ne?" Bunu bilmesinin hiçbir yolu yoktu. Evren'in dokunuşuyla ruhumu nasıl işaretlediğini görmesi mümkün değildi.

"Kalçan." Başıyla elbisemdeki yırtığı işaret etti. "O yıldız izi her zaman orada değildi." Onu incelerken gözlerini kıstı. "Diğerlerinden farklı."

"Ah." Parmaklarımı Evren'in bana verdiği yeni işarete bastırdım ve kalbim hızla çarparken yara izine baktım. "Hayır, Majesteleri. Bu yeni."

Gülümsedi, ancak bu hareketinde hiçbir zevk izi yoktu ve oğluyla benim aramda gidip geldi. "Görünüşe göre bu nişan ikinizin de en iyi yönlerini ortaya çıkaracak." Bakışları tekrar kalçama kayınca uzun bir süre durakladı. "Lütfen dans edin. Bırakın konuklarımız teninize işleyen büyüü seyretsin."

Bana yavaşça dönmeden önce sert bakışlarının Evren'e yönelmesini izledim ve değerlendirmesiyle midem bulandı. Gözleri tekrar kalçama düşmeden önce bana dikildi ve ellerim iki yanımda titredi. Gördüğü her neyse yanılttı. Buna inandığından emin olmalıydım.

Gavril'e doğru döndüm ve elimden geldiğince sevinçle gülümsedim. "O zaman dans edelim."

Beni diğerlerinin dans ettiği pistin ortasına doğru çekti ve odaya girdiğimden beri ilk kez ne kadar yakışıklı görüldüğünü fark ettim. Kahverengi saçları mükemmel bir şekilde yüzünden geriye doğru itilmişti ve kıyafetleri insanı içine çekecek şekilde vücuduna yakın duruyordu.

"Buraya geleceğini hiç düşünmemiştim." Ellerimi kaldırıp omuzlarına koyarken güldü. Parmaklarını yavaşça kollarımda gezdirdi ve ben onun dokunuşu altında gerilmemeye çalıştım.

"Bu elbiseyi giymek uzun zaman aldı."

Hafifçe güldü ve bakışları göğsüme kaydı. "Eminim öyledir. Sana bunun içinde ne kadar güzel görüldüğünü söylemiş miydim?"

"Sen yaptın." Gülümsedim ve bakışlarımı ondan kaçırdım ve ne kadar teşhirci olduğumuzu hatırladım.

Odadaki herkes bizi izliyor, gelecekteki krallarını ve beni değerlendiriyordu ve bir hata yapmamı beklediklerini görebiliyordum.

"Bu gece dans etmek için seni isteyen birkaç asilzade olacak." Bakışlarım tekrar

Gavril'inkilerle buluştu.

"Kraliçe kabul etmenizi rica etti."

"İstendi mi, talep mi edildi?" Başka biriyle dans etmek zorunda kalma düşüncesi kalbimi yerinden oynattı. Ellerinin üzerimde olması.

Gavril bana sıkı bir gülümseme verdi. "Sanırım ikisi de aynı şey."

Başımı salladım çünkü bunun ne anlama geldiğini çok iyi biliyordum. Başka seçeneğim yoktu.

"Ama güven bana, Adara. Bu düşünce beni deli ediyor." Bizi dans pistinin etrafında döndürürken elleri belimde sıkılaştı. "Benim olana başka bir erkeğin el sürmesini istemiyorum."

Sözleri tüylerimi diken diken etti çünkü kardeşinin bana nasıl dokunduğunu öğrenirse ne yapacağından korkuyordum. Onun hakkı olanı burnunun dibinden alma şeklini.

"Ne yapmam gerekiyorsa yapacağım."

Birkaç adamla konuşmakta olan kraliçeye doğru baktım ama gözleri doğrudan benim üzerimdeydi. Her hareketimi izliyordu.

Kendi kanından olmayan oğlundan ve benden şüphelenmemesi için ne gerekiyorsa yapacaktım. İnsan denizinin içinde onu aradım ve sonunda birkaç muhafızıyla birlikte kapının yanında dururken buldum. Birbirleriyle konuşuyorlardı, üçünün de yüzleri asıktı ama Evren'in gözleri beni takip ediyordu.

Son notalar odanın içinde süzülmeden önce müzik yavaşladı ve ayak seslerimiz sesle birlikte dururken Gavril beni kendisine daha sıkı tuttu.

"Hadi ama." Bana şakacı bir şekilde gülümsedi ve göğsüm gerildi. "Sana biraz şarap getirelim, sonra da senin kadar iyi olmayan bir adamla dans etmek zorunda kalırsın."

benim gibi dansçı."

"İyi bir dansçı olduğunu mu düşünüyorsun?" Alay ettim ve göğsümde hissettiğim ağırlıktan nefret ettim. Gavril bana karşı nazik davranıyordu ve ben, gözlerini kaçırđıđı her an ona ihanet etmekten başka bir şey yapmıyordum.

"Bunu bana bir ya da iki kez söylediler." Kıkırdadı ve elini benimkine doladı. "Sence daha fazla eğitime ihtiyacım var mı?"

"Belki." O surat asarken ben güldüm. "Ama eminim ki bu gece ikimiz de payımıza düşenden daha fazla eğitim alacağız."

"Öyle yapacağız." Alkol ve yiyeceklerle dolu uzun masadan bir kadeh şarap alacak kadar elimi bıraktı ve kendi kadehini almadan önce bana uzattı. "Bu da yardımcı olur."

Şaraptan uzun bir yudum aldım ve sinirlerimi yatıştırmasına izin vermeye çalıştım. Tek bir kadehten çok daha fazlasına ihtiyacım olacaktı ama bu küçük erteleme için minnettardım.

Bardağı çabucak bitirdim ve Gavril boş bardağı elimden alıp bana bir tane daha verirken tek kelime etmedi. Sanki bu gecenin benden ne kadar çok şey götüreceğini biliyormuş gibi sadece gülümsedi. Sanki beni zorla evlendirmeye çalışan bir prens değilmiş de beni ben olduğum için değil, hedefim için istiyormuş gibi gülümsedi.

Ve bir an için Evren'in de muhtemelen aynı şeyi istediğini düşündüm. Piç prensin beni tarif edilemez bir şekilde arzuladığına dair aklımda hiçbir şüphe yoktu. O benim bedenimi istiyordu, ben de onu aynı derecede i s t i y o r d u m ama kaderindeki kız olmasaydım beni böyle arzular mıydı?

Onu tekrar aradım, bakışlarım onu tam olarak nerede bulacağımı biliyordu ve sanki onun kanının değil de düşmanın yanında duruyormuşum gibi dikkatle ikimizi de izliyordu.

"Affedersiniz, Majesteleri." Yaşlı bir adam Gavril'in önünde eğilerek selam verince hazırlıksız yakalandım ve dikkatimi tekrar ona yönelttim. "Yıldız Kutsanmış'ın elini bir dans için isteyebilir miyim?"

Boyunun uzunluğuna geri döndü ve nefes alamadığımı hissettim. Bu adamda tanıdık bir şeyler vardı, tam olarak çıkaramadığım bir şey, ama onu tanıdığımı biliyordum.

"Elbette." Gavril gülümseyerek bana dönmeden önce onun omzunu sıvazladı. "Adara, bu Asilzade Etkin."

"Seninle tanışmak bir zevk, Yıldız Kutsanmış." Bana nazikçe gülümsedi ama sırtım dikti ve bacaklarımdaki kaslar gergin ve kaçmaya hazırıldı.

"Aynı şekilde." Söyleyebildiğim tek kelime buydu.

Yaşlılıktan yıpranmış elini bana uzattı ve tereddüt ederken Gavril'e baktım. Ama o, dans etmem için daha iyi birinin olabileceğini hayal bile edemiyormuş gibi adama gülümsüyordu.

Gözlerimle ona ne kadar yalvarırsam yalvarayım bunu durdurmayacaktı.

Elimi asilzadenin elinin içine soktum ve beni Gavril'den uzaklaştırıp dans pistine geri götürmesine izin verdim.

Bir elimi kendi elinde tuttu, ben de diğer elimi omzuna koymak için kaldırdım. Beni yerde gezdirmeye başladığında ona değil başka bir yere baktım ama sırtım Evren'e dönüktü. Ona sadece bir kez bakmam gerekiyordu.

"Şimdiye kadar Cıtlalı krallığının tadını nasıl çıkardınız, Yıldız Kutsanmış?"

O zaman başımı kaldırıp ona bakmak zorunda kaldım ve cevap verirken hızla gözlerini inceledim. "Çok güzeldi."

"Güzel." Bir kez başını salladı, kır saçları yerinden oynamıyordu. "Ve herkes sana karşı nazik mi davrandı?"

Sözlerini dinlerken midem bulandı. Bu adamı tanıyordum. Onu tanıyordum ama nereden tanıdığımı bilmiyordum. Şato boyunca onunla karşılaştığımı hatırlamıyordum ama yanılıyor olmalıydım.

"Daha önce tanıştık mı?" Gözlerini inceledim ve sorum üzerine gözlerinde bir korku titreşiminin belirmesini izledim.

"Hayır, Starblessed. Başkente birkaç gün önce geldim."

O anda onun kim olduğunu anladım ve beni yerde döndürmeye çalışırken tüm vücudum kaskatı kesildi.

"İyi misin, Yıldız Kutsanmış?"

Kalbim hızla çarparken bile başımı salladım ve omzunun üzerinden bakarak Evren'in onu en son aradığımda hâlâ olduğu yerde olması için dua ettim.

Gözleri anında benimkilerle buluştu ve rahatlatarak iç çektim. Burada, daha birkaç gece önce bana saldıran adamın kollarında dans ediyordum ve tek ihtiyacım olan Evren'i görmektir.

Yüzümdeki ifadeyi görür görmez değişti. Basit bir bakış ve kararlılıkla bize doğru yürümeye başladı.

"Kızlarım dün sizinle tanışma şerefine nail olduklarını söylediler. Her ikisi de Yıldız Kutsanmış ile vakit geçirmekten onur duymuşlar."

Sözleri dikkatimi hızla tekrar ona çekti. "Quinn ve Lydia senin kızların mı?"

"Öyleler." Hiç pişmanlık duymadan bacağıma bıçak saplayan adam gibi değil de gururlu bir baba gibi gülümsedi. "Gavril'le birlikte bu sarayda büyüdüler. Burası onlara evleri gibi g e l i y o r . "

"Affedersiniz, Asilzade Etkin." Evren yanımda durdu, dansımızı durdurarmaktan başka seçeneğimiz kalmayacak kadar yakındı. "Araya gire b i l i r s e m Yıldız Kutsanmış ile dans etmeyi çok isterim. Bana bir tane ayıracağına söz vermişti."

Yüzü kızgınlıkla buruşmuş olsa da, "Elbette," dedi hemen. "Daha sonra tekrar konuşuruz." Bana doğru başını salladı, ben de hemen karşılık verdim.

Evren hiç tereddüt etmeden elimi adamın elinden aldı ve bedenimi kendi bedenine çekti. Beni Gavril'den bile daha yakın tuttu ve ben aramıza biraz mesafe koymaya çalıştım ama o bunu reddetti. Bizi yerde zahmetsizce döndürdü, diğerlerinin arasında kaybolmamızı sağladı ve ancak o zaman ağzını açtı.

"Neyin var?" Yüzümü hızla aradı, her santimetrekaremi taradı.

"Ben..." Başımı salladım çünkü gerçek olduğuna inandığım şeyi nasıl kelimelere dökeceğimi bilmiyordum.

"Sorun nedir prenses?" Kelimeleri dişlerinin arasından, her birini telaffuz ederek söyledi.

"Kimdi o adam?" Başımla az önce dans ettiğim yeri işaret ettim.

"Sana bir şey mi söyledi?" Bakışları ölümcül bir hal aldı ve ben hızla başımı salladım.

"Hayır. Senin için kim o?"

"O Quinn'in babası." Kızın başka biriyle dans ettiği yere doğru başıyla işaret etti. "Kendimi bildim bileli babamın sarayının bir parçasıydı."

"Ama sarayda yaşamıyor mu?"

"Artık değil." Elleri sırtımın alt kısmına doğru sıkılaştı. "Neden soruyorsun?"

Başımı salladım çünkü ona söylemek istemiyordum. Ya yanılıyorsam? Ya o gece gördüğüm adam o değilse?

"Söyle bana prenses." Bana hırladı ve kalbim daha da hızlı çarpmaya başladı.

"Sadece..." Adamı aradım ama hiçbir yerde bulamadım. "Sanırım bana saldıran adam oydu."

Evren'in vücudu ellerimin altında kaskatı kesildi ve hiçbir şey söylememem gerektiğini biliyordum.

"Özür dilerim. Yanılmış olmalıyım. Bunu söylememeliydim."

Bana baktı ve bakışlarında yanan öfkeyi görebiliyordum. Ellerim ona karşı gevşedi ve Evren'le tanıştığımdan beri ilk kez karşımda duran adamdan gerçekten korktum.

"Özür dilerim."

"Özür dileme." Az önce bana yönelttiği aynı şiddetle omzumun üzerinden bakmadan önce başını salladı. "Sakin o korkak için özür dilemeye kalkma."

"Ama ya yanılıyorsam?" Başımı salladım ve ondan uzaklaşmaya çalıştım ama beni kendine daha sıkı tuttu. "O babanın sarayının bir parçası."

"Babamın kendisi bile olsa umurumda değil prenses. Kimse sana zarar veremeyecek ve kılıcımın ucunu göremeyecek."

Sözleri karşısında şok olmuştum ama başımı kaldırıp ona baktığımda, bakışlarında gerçekten başka bir şey olmadığını gördüm. Evren'i umutsuzca istiyordum ama o hâlâ benim düşmanımdı. Damarlarında dolaşan kan beni buraya hapseden kanın ta kendisiydi ama o aynı zamanda daha fazlasıydı.

Bana zarar veren herkesi yok ederdi, ama söz konusu kardeşi olduğunda aynı şeyi yapar mıydı?

"Seni rahatsız eden gerçeği bana söylemekten asla korkmamalısın." Elini kaldırıp saçımın bir tutamını yüzümden uzaklaştırdı ve öne doğru eğilip onu öpme dürtüsü beni ele geçirdi. Az önce başını bacaklarımın arasına gömmüştü ama bu yeterli değildi.

Aksine, onu daha çok arzulamama neden oldu.

"Evren," diye fısıldadım yüzümü eline çevirirken ve işte o zaman nerede olduğumuzu hatırladım. Tanımadığım yüzler bana bakıyordu ama piç prensleri ve benim aramda gidip gelirken bana attıkları bakışları kolayca tanıyabiliyordum.

Saklamaya çalıştığım her şeyi görebiliyorlardı.

"Kraliçe bizi izliyor." Evren elini yüzümden çekip aramıza en ufak bir mesafe koymadan önce. Başkaları için hiçbir şeymiş gibi görünebilirdi ama bana sanki binlerce kilometre uzaktaymış gibi geliyordu. "Seni sonra bulacağım."

Şarkının son notaları salonda çınlarken yavaşça eğilerek selam verdi ve benden uzaklaşmadan önce ayağa kalkarken gözümü ondan alamadım. Beni dans pistinin ortasında tek başıma bıraktı ama herkes hâlâ beni izliyordu.

Tekrar kraliçeye döndüğümde Evren haklıydı. Bana soğuk, kurnaz bir bakışla bakıyordu ve ben gözümü ondan zorlukla ayırabiliyordum. Ne Gavril yüzünde büyüleyici bir gülümsemeyle tekrar görüş alanıma girdiğinde ne de kollarını belime dolayıp beni tekrar dansa çektiğinde.

Kraliçe her şey boyunca beni izledi ve Evren'e karşı Gavril'e tutunma şeklini incelediğini biliyordum. Ama bilsem bile onu ikna edemezdin.

"Sana bir şey göstermek istiyorum."

Kraliçeden başımı kaldırıp nişanlıma bakacak kadar uzun süre baktım ve beni izlerken gülümsemesi sıkıydı.

"Tamam." Odamdan başka bir yere gitmek istemediğim halde başımı salladım. Evren'i bulmak ve onun karanlığında birkaç dakika daha kaybolmak istiyordum.

Ama böyle bir şey olmayacaktı.

Gavril elimi tuttu ve beni kendine doğru çekmeden önce parmak eklemlerime nazik bir öpücük kondurdu. Balo salonundan çıkarken onu takip ettim ve bütün gözler üzerimizdeydi. Görmelerini istediğim şey buydu. Taç giymiş prenslerine ne kadar aşık olduğumu hissetmelerini istiyordum.

Asla gerçek olmayacak bir şeye inanmalarına ihtiyacım vardı.

Gavril beni koridora çekti ve sonunda ona ayak uydurmak için yürürken derin bir nefes aldım. Beni Evren'in odasının olduğunu bildiğim koridora götürdü ve kapısını geçtikten sonra bile devam etti.

Yürürken tek kelime etmedi, sadece beni peşinden sürükledi ve balo salonundan uzaklaştıkça kalbim göğsümde daha da hızlı atmaya başladı.

"Nereye gidiyoruz, Gavril?" Sesimdeki korkuyu ben de duyabiliyordum, o da. Sanki kaçacağımından korkuyormuş gibi eli beni sıkıca kavradı.

"Odama." Sadece bir anlığına bana baktı, ama korku göğsümden yukarı tırmanıp çığlığa dönüşme tehdidinde bulunurken bile durmadı.

Gavril'in odasında benim için hiçbir şey yoktu. Korkmadığım hiçbir şey.

Büyük bir çift kapının önünde durdu ve ben de kapıların dışında duran iki muhafıza baktım. Onlara gözlerimle bir şey yapmaları için yalvardım, herhangi bir şey, ama ikisi de bakışlarını uzun süre tutmadı.

Kapıdan içeri girip beni arkasından çekerken müstakbel krallarına başlarını sallamakla yetindiler.

Odası çok büyüktü ve her yer düzinelerce mum ve fenerle aydınlatılmıştı. Uzak köşede bir ateş kükrüyordu ve odaya girdikten birkaç saniye sonra açıkta kalan sırtımdan aşağı bir boncuk ter damladı.

Odada Gavril'in yatağının yanında iki muhafız daha duruyordu ve onları fark ettiğimde duraksadım ve elimi Gavril'inkinden çektim.

"Ne yapıyoruz biz?" Sırtım gürültüyle kapılara çarpana kadar geri geri gittim ve Gavril gözlerinde büyük bir güvensizlikle bana döndü.

"Bu yeni işareti nasıl aldın, Adara?" Bakışları bacağıma kaydı ve hızla elbisemin kenarlarıyla kapatmaya çalıştım.

"Bilmiyorum. Annene söyledim."

"Kraliçe sana güvenmiyor," diye sözümü bitiremeden sözümü kesti. "Dudaklarından dökülen tek bir kelimeye bile inanmıyor."

"Ya sen?"

Başını salladı ve Gavril'in kendi düşüncelerini oluşturma fırsatına sahip olmadığını biliyordum. Benim hakkımda her ne düşünüyorsa annesi tarafından besleniyordu.

"İnanıyorum ki bu birliktelik krallığımızı kurtaracak. Sen ve ben, halkımızın yalvardığı ve dua ettiği şey olacağız. Bunu nereden aldığınız önemli değil.

Bu sarayın şimdiye kadar gördüğü en güçlü kral ve kraliçe olmamızı sağladığı sürece yeni bir işaret."

Ona kardeşinin bana yaptıklarını umursayıp umursamadığını sormak dilimin ucundaydı. Onunla nişanlı olmama rağmen, sarayındaki en sadık kişi olması gereken biri için çaresiz kalmam umurunda mıydı?

"Burada ne işimiz var, Gavril?"

Kapı arkamdan itilerek açıldı ve tamamen açılabilmesi için hızla yolumdan çekildim. Hiçbiri beni durduramadan kaçmak istedim ama kraliçe odaya girip kapı arkasından sessizce kapandığında hiçbir şey yapamadım.

"Güzel. Henüz başlamadınız."

"Neye başladın?" Uzaklaşmak için çaresiz hissettiğim ateşe doğru bir adım daha attım ve aralarına baktım. Ama cevabı zaten biliyordum. Bu saraya girdiğim anda benden ne istediklerini biliyordum ama bunu almalarına hazır değildim.

Benden öylece alamazlardı.

"Gavril, onu yatağa götür." Kraliçe odanın ortasındaki devasa yatağına doğru başıyla işaret etti ve Gavril bana doğru uzandığında yerimden sıçradım.

"Lütfen bunu yapma. Bunu yapmana hazır değilim."

Bileğimi avucunun içine alıp beni kendine doğru çekerken yüzünde hiç acıma ifadesi yoktu. Geri çekilmeye, tutuşuna karşı koymaya çalıştım ama faydası olmadı.

Beni göğsüne çekti ve bir kolunu sırtıma doladı. Sanki hiç ağırlığım yokmuş gibi beni kendisine doğru kaldırdı, ayaklarım yerden kesilmişti ve bizi yatağa doğru götürürken yanağımdan bir damla yaş süzüldü.

"Lütfen, Gavril."

"Sus, Adara," diye emretti bana. "Bu ikimiz için de zevkli olacak."

Beni yatağa götürürken göğsünü ittim ve bakışlarım omzunun üzerinden kraliçeninkiyle birleşince kaçmak için tekmelemeye başladım. Biri kolumu tuttu ve arkama baktığımda muhafızlardan birinin beni sabit tutmaya çalıştığını görünce haykırdım.

Gavril ona, "Onu sandalyeye oturt," diye emretti ve yatağına doğru ilerlerken beni muhafızın kollarına itti.

Başımı gardiyanın suratına çarparak geriye attım ve diğer gardiyan da beni tutarken ona katılmadan önce bir küfür savurdu. Elleri derime battı, acının ısırgı korkumu körükledi ve bir santim bile kılmıdamasam da, beni sandalyeye zorla oturttuklarında ve beni sandalyeye yasladıklarında onlarla savaşmayı bırakmadım.

Gavril'in eline bir hançer alıp kınından çıkarmasını izledim. O hançeri benim üzerimde kullanacaktı. Benim isteğim dışında derimi delecek ve benden alacaktı.

Ve burada öylece oturup bunun olmasına izin veremezdim.

"Biz evlenene kadar bunun olmayacağını söylemiştin." Tekmeler atıp muhafızın elinden kurtulmak için elimden geleni yaparken kraliçeye baktım. "Bana söz vermişsiniz."

"Seni hafife almışım, Yıldız Kutsanmış." Kraliçe bana bir adım daha yaklaştı ve bana yaklaştığı her santimde hareketsiz kaldım. "Bacağındaki o iz öylece ortaya çıkmadı. Bu bir büyü'nün sonucu. Ben aptal değilim."

Ona bakarken ağzımı kapattım. Ona olanlarla ilgili gerçeği anlatmamın hiçbir yolu yoktu. Tenimdeki o güzel yaranın sebebinin Evren olduğunu ona asla söyleyemezdim.

"Eğer bize o işaretin nereden geldiğini söylemezsen, Gavril onu senin kanında tadacak. Dilinde yalandan başka bir şey olmayan bir kıza sonsuza dek bağlanmadan önce oğlumu ne kadar güçlü kılacağını göreceğiz."

Gavril önünde tuttuğu hançer ve bakışlarındaki kararlılıkla tekrar görüş alanıma girdi. Söylediğim hiçbir şey onu durduramayacaktı.

"Gavril, lütfen," diye yalvardım beni gerçekten umursamadığını bildiğim bir adama, ama gözlerimle buluşmayı reddetti.

"Bu sadece bir an için acıtacak, Adara." Önümde dizlerinin üzerine çöktü ve ona doğru tekme attığımda, gövdesini bacaklarıma bastırarak dizlerimi önünde sabitledi. "Onu sabit tut."

Her iki gardiyan da kollarımı tutarak sandalyeye sabitlemişti ve onlardan kurtulma şansım yoktu. Tekrar kurtulmaya çalıştığımda inledim ve bir milim bile kıpırdamadım. Gavril ve kraliçenin önünde bu kadar zayıflık göstermekten nefret ediyordum ama derimi kaplayan paniğe engel olamıyordum. Hatta

İşaretim sanki olacakları haber verircesine beni yaktı. Bunun doğru olmadığını biliyordu. İstedikimiz bu değildi ama başka seçeneğim yoktu. Arzularıma rağmen kanım benden çekilecekti.

Gavril hançerini kaldırdı, bir kez bile bakışlarımla karşılaşmadı, ama metali bileğimin iç kısmına bastırduğunda ve acı derimi kesip geçtiğinde gözümü ondan ayırmadım.

Kanım oraya çekildi, kolumdaki kesikten sızarak bileğimin yanından aşağıya ve tertemiz elbiseme damladı.

"Özür dilerim, Yıldız Kutsanmış." Gavril öne doğru eğilip ağzını bileğimin üzerinde gezdirmeden önce hançeri yanına bıraktı. Ne bekleyeceğimi bilmiyordum ama bana hiç göstermediği bir hayranlıkla kanıma bakarken kendimi çok ihlal edilmiş hissettim.

"Lütfen, Gavril," diye yalvardım ona, sözlerimi korku kaplamıştı. "Lütfen bunu yapma. Bu gece olmaz."

Ama hâlâ beni dinlemiyordu. Öne doğru eğildi, ağzıyla kanım arasındaki boşluğu kapattı ve dili ağzından çıkıp tenimdeki kanı yaladığında çığlık attım.

Birinin beni duyması, birinin beni kurtarmak için kraliçeye karşı gelmeye cesaret etmesi için dua ederek haykırırken gözlerimi kapattım ve dudaklarımda sadece bir isim olmasından nefret ettim. Fısıldamaya cesaret edemediğim bir isim.

Evren.

Gavril ağzını kesikğin üzerine kapatıp damarlarımdaki kanı emmeye başladığında onun için çığlık attım. Çığlığım, hissin beni alt etmesiyle kesildi ve gözlerimi açıp nişanlımı izledim; sıcaklık vücudumu sarmış ve işaret tenimi yakmıştı.

İşaretim sadece Evren bana dokunduğunda bu kadar gerçek hissettirmişti ama bu farklıydı.

Bu, öyle hissettirdi ki... dudaklarımdan yumuşak bir inilti döküldü.

Benden beslenmesini izledim ve kolumu çekmek istesem de tam olarak beni istediği yerde donup kaldım. Daha derin emdikçe içime bir zevk dalgası yayıldı ve neler olduğunu anlamaya çalışırken gözlerim geri yuvarlandı.

Bunu istemiyordum ama vücudum arzuyla dolup taşıyordu.

"Lütfen." Kelime dudaklarımdan özlemle kaplanmış bir şekilde döküldü ve ben bile ne istediğimi bilmiyordum. Midem anlamadığım bir ihtiyaçla kasıldı ama hazzın içinde bile bir parçamı ona kaptırdığımı hissedebiliyordum.

İçimden yavaşça sızdı, tembelce damarlarımdan geçerek Gavril'in bekleyen ağzına doğru ilerledi.

"Bu gecelik bu kadar yeter," diye bağırdı kraliçe ama sözlerini zar zor duyabiliyordum.

Boğuk ve ulaşamayacak kadar uzak hissettiler.

Muhafızların üzerimdeki baskısını da neredeyse hiç hissedemiyordum. Her şey Gavril'e ve onun benden aldıklarına odaklanmış gibiydi.

"Gavril!"

Sonra başını kaldırdı, bana bakarken dili dudaklarının üzerinde geziniyordu ve ben de kendimi kapana kısılmış hissettiğim büyüden kurtarmak için gözlerimi kırıştıtarak açıp kapattım.

"Nasıl hissediyorsun?"

Sorunun dudaklarından çıktığını duyduğumda kraliçeye doğru baktım ama benimle konuşmuyordu. Bakışları, benden önce ayağa kalkan oğlunun üzerindeydi.

Ama ikisine de odaklanamıyordum.

Onun yerine, çarpıtılmış bakışlarım Evren'e çarptı. Sırtını kapıya dayamış odada duruyordu ve bakışlarını düşmanlık dolduruyordu. Ona uzanmak için elimi kaldırmaya çalıştım ama kendimi çok halsiz hissettim ve kolum sandalyeye yaslandı.

Tekrar kolumdaki kesiğe baktım, parlak kırmızı kan bileğimi kaplamıştı ve kesikten damlıyordu. Gavril'in az önce isteğim dışında benden aldığı kesik. Tekrar Evren'e doğru baktım ve onun da aynı noktaya baktığını gördüm.

Onu izlemiş miydi? Beni dans pistinde değiştirirken ve başkalarının bana zarar vereceğine dair açıklamalar yaparken kardeşinin bu gece için ne planladığını biliyor muydu?

Tabii ki vardı. Evren bana ait değildi. O bu saraya aitti. Onlar onun ailesiydi, hizmet ettiği saraydı ve sadakati sadece ve sadece onlara bağlıydı.

O koridorda bana daha önce hiç kimsenin yapmasına izin vermediğim şeyleri yapmasına izin vermiştim ve tüm bunlar olurken kardeşinin gecenin sonunda benim için ne planladığını biliyordu.

Kardeşine kanımdan beslenmemesi için yalvarmamdan dakikalar önce beni kalçalarımdan arasından beslenmesi için yalvartmıştı. Bunu düşündü mü?

Bana zevk mi veriyordu? Gecenin sonunda ondan nefret edeceğimi biliyor muydu?

Çünkü bana dönüp baktığında düşünebildiğim tek şey buydu. Ona güvenmişim ve buna izin verdiğim için kendimden nefret ediyordum. O bir düşmandı ve ben onun olduğunu düşündüğüm kişiye çok fazla umut bağlamıştım.

Ama o da diğerlerinden farklı değildi. O muhafızlarının kaptanıydı, kralın oğluydu ve ben bir aptaldım.

"Tanrım, onun damarlarımda dolaştığını hissedebiliyorum."

O konuşurken Gavril'e baktım ve ellerini yumruk haline getirdikten sonra yavaşça gevşetmesini izledim.

"Daha önce hiç böyle hissetmemiştim."

Daha önce. Diğer Yıldız Kutsanmışlardan beslendiği zaman. Bunu onların iradesi dışında mı yapmıştı, yoksa onlar gelecekteki krallarına hizmet etmeye fazlasıyla istekli miydiler?

Kraliçe yanına geldiğinde Gavril bana baktı ve yaptığı şeyin üzerindeki sisin yavaşça kalktığını hissedebiliyordum. Kanım hâlâ dudaklarını kaplıyordu ama bana bakarken gözleri parlıyordu.

"İyi misin, Adara?"

Ona cevap vermedim ve bana tekrar dokunacakmış gibi yaklaştığında, sandalyeye geri çekildim.

"Sanırım bu gecelik bu kadar yeter," diye homurdandı Evren kardeşine, ama ona dönüp bakmaya cesaret edemedim.

Gavril yaptı a m a . Bakışları kardeşine çarptı ve gözlerindeki zehri gördüğümde gerildim. "Bu gece bir daha ondan beslenmeyeceğim." Gavril bileğimi avucunun içine aldı ve acıyla irkildim.

Arkamdan uzandı ve muhafızlardan biri ona bir rulo bez uzattı. Elimi Gavril'den çekmek istedim ama bedenimde o gücü bulamadım. Zihnim temizleniyormuş gibi hissetsem de bedenim güneşin altında saatlerce çalışmış gibi hissediyordu.

Gavril gazlı bezi yavaşça bileğimin etrafına sardı, alttan ve üstten, kesiğimin üzerine titizlikle sardıktan sonra bağladı.

"Ama Adara benim nişanım, Evren." Bana doğru bakmadan önce bileğimi eliyle hafifçe sıktı. "Ondan uygun gördüğüm şekilde besleneceğim."

Ona baktım ve gözlerimdeki korku ve nefreti görebilmesini umdum. Son birkaç gün içinde prene karşı yumuşamıştım ama artık bu duygu çoktan yok olmuştu. Evleneceğim, hayatımın geri kalanını birlikte geçireceğim adamın o olduğunu bilerek ona baktığımda kendimi hasta hissettim.

Gavril bileğimi ağzına doğru kaldırdı ve ben bir kez daha onu tutmak için mücadele ettim. Ama dudaklarını nazikçe gazlı beze bastırdı ve gözleri yumuşadı. "Özür dilerim Adara," diye fısıldadı bileğimi bırakmadan önce ve ben onu göğsüme doğru çektim.

"Onu odasına geri götürüyorum." Evren bana doğru ilerledi ama göğsüne darbe almış gibi aniden durdu. Ama kimse ona ulaşamıyordu.

"Yerine dikkat et kardeşim." Gavril bu sözleri söylerken öfkelenmişti ve Evren'in yakışıklı yüzünde acı belirirken eli öne doğru kalktı. "Söz verdiğim kişiyi gece için odasına götürebilecek durumdayım."

Elini bıraktı ve Evren öne doğru sarsıldı. "Yapabileceğinden de fazlası." Gavril eline baktı ve az önce yaptığı şeye hayret ederken ileri geri çevirdi.

"Ben Muhafızların Kaptanım kardeşim ve bu nedenle Yıldız Kutsanmışları korumak benim görevim."

"Benden mi?" Gavril güldü ama Evren bir kez daha bana doğru ilerlemeye başlamıştı bile.

"Herhangi birinden." Gavril ve kraliçe arasında bir ileri bir geri baktı. "Ben babamıza hizmet ediyorum ve babamız onun korunmasını istiyor."

Sözleri yüzüme inen bir tokat gibiydi ve kalbimin göğsümde hızla çarpmasına engel olamıyordum. Kardeşine söylediği sözler ile daha önce bana fısıldadığı sözler birbirinden çok farklıydı.

"Gel, Yıldızsız." Elini bana doğru uzattı ama ben t u t m a y ı reddettim. Bunun yerine, az önce tutulduğum sandalyenin kollarını kavradım ve titrek bacaklarımın üzerinde durdum.

Evren'in ne kadar hoşnutsuz olduğunu görebiliyordum ama benimle tartışmak için bir saniye bile ağzını açmadı. Söyleyecek neyi vardı ki?

"Odama geri dönmek istiyorum." Sesim de hissettiğim kadar zayıftı. "Yalnız kalmak istiyorum."

Yine de kimse bana cevap vermedi. Tanımadığım bir gardiyan içeri girmeden önce Gavril'in çift kapısı gürültüyle çalındı. Bakışları odadaki insanların üzerinde geziniyor, çalınca bir ileri bir geri bakıyordu.

Gardiyanın konuşmasını beklerken herkes gergin görünüyordu.

"Yüzbaşı." Evren'e doğru başını salladı ve ben olduğum yerde kaskatı kesildim. "Sizinle konuşmam gerekiyor."

"Ne oluyor?" Gavril, Evren ona doğru bir adım atmadan sordu.

Muhafız Evren'e dönüp izin istedi ve Gavril hayal kırıklığı içinde ofladı. "Ben senin gelecekteki kralınım. Bana neler olduğunu anlatın."

Kraliçe muhafıza doğru bir adım attı ama Evren sadece başını salladı. Basit bir hareketle muhafız ağzını açtı.

"Fısıltılar var, Majesteleri." "Ne fısıltıları?" diye sordu kraliçe. "Başkentteki Vampirler."

Sözleri odanın içinde yuvarlanırken midem altüst oldu ve etrafımızda büyüün kıpırdadığını hissettim. Nereden geldiğini bilmiyordum ama işaretime değiştiğini hissettiğimde bakışlarım Evren'e çarptı.

"Bu imkânsız." Kraliçe başını salladı ve muhafızlara daha da yaklaşırken eliyle elbisesinin alt kısmını kavradı. "Yüzyıllardır saldırı altında değiliz."

Muhafız, Evren ile kraliçe arasında gidip geliyordu ve kraliçeye ne söyleyeceğini bilemediğini görebiliyordum.

"Hangi rakamlardan bahsediyoruz?" Evren kraliçeyi tamamen görmezden gelerek sordu. "Başkentin içinde, istihbaratımız elliye yakın olduğunu tahmin ediyor. Bizi neyin beklediğinden emin değiliz.

bizi başkent sınırlarının dışına çıkaracak."

Kraliçe Evren'e doğru döndü ve onunla tanıştığımдан beri ilk kez yüzündeki paniği görebiliyordum. "Sınırlarımızın korunduğunu söylediğinizi sanıyordum."

"Onları bıraktığımda öyleydiler." Evren hiç korkmadan kraliçeye baktı. "Ama uzun z a m a n d ır sınıra gitmedim. Başkentte olduğumdan beri neler olduğunu bilmiyorum."

"Ne yapacağız?" Gavril sordu ve kral olmak için ne kadar hazırlıksız olduğunu anladım. Kraliçenin istediği kişi o olabilirdi ama Evren yönetmek için çok daha uygundu.

Evren kraliçe ve kardeşi arasında bir ileri bir geri baktı ve muhtemelen onun da benimle aynı şeyi düşündüğünü biliyordum. "Biz başkenti koruyoruz. Halkımızı korumak için saraydan ayırabileceğimiz muhafızları gönderin."

Kraliçe hemen, "Hayır," diye cevap verdi. "Sarayı ve Yıldız Kutsanmışları korumalıyız." "Vampirler saraya ulaşırsa, Yıldız Kutsanmışlar sizi ilgilendirmez. Onlar kavrayamayacağınız bir intikamla her birimizi yok edecektir."

"Götürün onu." Gavril bana bakmadan kardeşine doğru ilerledi. "Yıldız Kutsanmış'a ihtiyacımız var ve o korunmalı. Artık ondan beslendiğime göre, götürün onu. Tehdidin sona erdiğini anlayana kadar onu Nabál'a götürün."

Evren kardeşine bakarken başını salladı. "Bu kötü bir fikir. Onun burada olduğunu biliyorlar ve onu arıyor olacaklar. Kan Mahkemesi'nin elinde böylesine güçlü bir Yıldız Kutsanmış varken neler yapabileceğini biliyor musun? Onu koruyacak kadar yetenekli muhafızlarımız yok."

"Sen git." Gavril ona doğru başını salladı. "Ve en iyi adamlarını al. Onun kanı içime aktığı için artık neler yapabileceğimden emin değilim ama sarayın icabına bakabilirim."

"Ya halkımız?" Evren homurdandı.

"Bunlar endişelerimizin en küçüğü. Adara'yı ve evimizi korumalıyız."

Gavril bana kim olduğunu tekrar tekrar gösterirken acı göğsümü delip geçti. "Bu insanlar bize güveniyor." Evren, şehrin hemen dışında uzanan duvarı işaret etti.

Taş. "Onları Kan Mahkemesi'ne karşı savunmasız bırakamazsınız. Bu bir katliam olur."

"Bu sizin vereceğiniz bir karar değil Kaptan." Gavril gözlerini Evren'e dikti ve odada büyü hissi alevlendi. "Sana verilen emirler var ve onlara uyacaksın."

"Elbette." Evren küçük bir eğilme hareketi yaptı ama bunu yaparken çenesi gerildi.

"Sabahın erken saatlerinde, herkesin hiç beklemediği bir anda yola çıkacağız."

Evren sonunda bana doğru baktı ve bakışlarındaki tereddütü görebiliyordum. Bu plan onun da benim kadar hoşuna gitmemiştir. Sarayda kalmaya hiç niyetim yoktu ama onların değerli tutsağı olarak kalacağım başka bir yere götürülmek de istemiyordum.

Ve az önce kardeşinin yapmasına izin verdiği şeyden sonra onun tarafından oraya götürülmek istemedim.

"Gel, Adara. Biz ayrılmaya hazır olana kadar seni odana götüreceğim." Elini uzattı ama ben elini tutmadan geçtim. Bu odada kimsenin bana dokunmasını istemiyordum. Zaten hepsi yeterince dokunmuştu.

Kapıya doğru ilerleyip çekerek açtım ve Gavril'in odasından dışarı adımımı atarken derin bir nefes aldım. Bu gece bu saraydan ayrılıyordum ve geri dönmeye hiç niyetim yoktu.

BÖLÜM 13

I Elimi taş koridora bastırıp yavaşça odama doğru ilerlerken Evren'le konuşmadım. Bana yardım etmek için elini uzatmış olması ya da defalarca benimle konuşmaya çalıştı.

Söyleyeceği tek bir kelimeyi bile duymak istemiyordum.

Odama geri döndüğümde, Gavril'in benden çektiği gücün yavaş yavaş içime sızdığını hissedebiliyordum. Eletta'nın şaşkın bakışları arasında kapıyı Evren'in suratına kapattım ve evden getirdiğim eşyaları küçük sandığımdan hızla toplamaya başladım.

Eletta'ya öğrendiklerimi anlattığımda korkudan afalladı ama hemen kendini toparladı ve yıkanmama ve yanımda getirdiğim kıyafetleri giymeme yardım etti.

Citlali'ye geldiğimden beri kendimi en rahat hissettiğim andı ve botlarım ve hançerimle birlikte tamamen giyinmiş olarak yatağıma uzandım. Biraz dinlenmeye çalışmam gerektiğini biliyordum ama zihnim buna izin vermiyordu.

Parmaklarımı bileğimde Eletta'nın yeniden yaptığı sargının üzerinde gezdirirken tavana baktım. Bileğimdeki derin kesiği gördüğünde tek kelime etmemiştii ama ikimiz de nereden geldiğini biliyorduk. Az önce beni benden alan insanlara sadıktı ve onlara karşı tek kelime etmeye cesaret edemiyordu.

Kapım açıldığında ayağa fırladım, hançerimi yuvasından hızla aldım ama gelen sadece Eletta'ydı ve elinde sıcak bir pelerinle, yiyecek ve suyla dolu küçük bir çantayla dönüyordu. Kalbim hızla çarparak tekrar uzanmadan önce ona teşekkür ettim. Hiç sakinleşeceğini sanmıyordum ama sonunda gözlerim ağırlaştı ve uykunun çekiciliğine dayanmak benim için çok zor oldu.

Ne kadar uyuduğumu bilmiyordum ama yumuşak bir elin omzumu hafifçe sarsmasıyla uyandığımda, tehdidin korkusu rüyalarımdaya kaybolup gitmişti.

"Evren," diye fısıldadım karanlığa doğru, başımda dikildiğini gördüğümde, ama yüzündeki acımasız ifadeyi gördüğümde, bu gecenin gerçekliği hızla aklıma geldi.

"Gitmeliyiz prenses." Evren kapıya doğru baktı. "Tehdit korktuğumdan daha büyük."

Bana doğru uzandı ama ayağa kalkıp hançerimin hâlâ yerinde olup olmadığını kontrol ederken elini ittim. Hiç vakit kaybetmeden pelerini omuzlarıma doladım ve çantayı başıma geçirdim. Evren kapıya doğru ilerleyip benim için açık tutmadan önce sözsüz bir şekilde beni izledi.

Kaçmaya çalıştığım yöne doğru koridorlarda onu takip ettim ve dışarı adım attığımız anda serin gece havası beni çarptı.

Jorah tamamen siyah giyinmiş gri bir kısırağa binmişti ve sarayın etrafında gördüğüm diğer iki muhafız da onun yanındaydı. Dizginleri Jorah'ın elinde olan siyah bir at da onun yanında duruyordu.

Evren hızla hayvana bindi ve benim de ona katılmam için aşağıya uzandı.

"Atım nerede?" Bir adım geri attım ve Evren'in yüzünde saklamaya çalışsa da acımasız bir gülümseme oluştu.

"Benimle geliyorsun prenses. Seni tek başına riske atamayız."

"Kendi atıma binmekten daha fazlasını yapabilirim."

"Olmadığını söylemedim ama saldırıya uğrarsak yanımda olman gerek. Sen yanımda olmazsan onlardan kaçamayız."

Onunla at arasına baktım ve beni korumaya çalıştığını bilsem de ona güvenmedim.

"Jorah ile gitmek istiyorum."

Muhafızlardan biri alay etti ama Evren'den başka bir yere bakmaya cesaret edemedim.

"Böyle bir şey olmayacak prenses. Şimdi aşağı gelip seni almak zorunda kalmadan önce ata bin. Gitmemiz gerek."

Hayal kırıklığı içinde homurdandım çünkü doğru söylediğini biliyordum.

Eyerin kulpuna uzandım ve kendimi yukarı çekmeye çalıştım ama Evren bana doğru uzandı ve beni yukarı çekmeden önce ellerini kollarımın altına koydu. Beni önüne oturttu, sırtımı göğsüne dayadı ve eyerde ona karşı sertleştirdi.

"Hadi gidelim." Topuklarını ata vurdu ve hayvan karanlık gecede hızla uzaklaştı.

Biz geldiğimizde zaten açık olan kapıya doğru ilerlerken saray arazisini çiğniyorduk. Omzumun üzerinden son bir kez arkamızdaki karanlık saraya baktım ve ben baktıkça at daha da hızlı koşmaya başladı.

Ancak kapıdan geçerken saray duvarlarının hemen dışında dikenlere asılı duran şeyi fark ettim. Her biri kesin bir bıçakla vücutlarından ayrılmış üç baş. Yanlarından hızla geçtik, ama cansız bir şekilde asılı duran üç adamın yüzlerini tanımadan önce değil.

İsimlerini bilmediğim iki muhafız yan yana asılı duruyordu. Gavril benden beslenirken beni tutan iki muhafız. Daha saatler önce elleri bana dokunuyordu ama burada, ellerinden geriye kalanlardan hâlâ kan damlarken asılı duruyorlardı.

Üçüncüsünü tanımak benim için daha zordu, ama yüzünde hâlâ izleri olan soğuk ve nasırlı ifadeyi gördüğümde, adamın kraliyet sarayından olduğunu anladım.

Asilzade Etkin önümden geçerken bana bakıyordu ve ben de olabildiğince hızlı bir şekilde gözlerimi kaçırdım.

O çivilerde üç adam asılıydı. Üç adamın da bana zarar vermede parmağı vardı ve içten içe bunun sorumlusunun arkamdan gelen adam olduğunu biliyordum. Ama biz geçerken tek kelime etmedi.

Onları ve sarayı geride bırakırken atın yan tarafına tekme atarak onu daha sert itti ama yine de onun olduğunu biliyordum.

Yaptığı şeyi, neleri riske attığını düşündükçe midem sıkışıyordu ama onun yanında gardımı indirmeyi reddediyordum.

Jorah bizi başkent sokaklarında hızla dolaştırdı, tek başıma asla başaramayacağım keskin dönüşler yaptı ve ben daha ne olduğunu anlamadan başkent dışına çıkmış, onu çevreleyen topraklarda son sürat koşuyorduk.

Kalçalarım beni Evren'den olabildiğince uzak tutmak için atın yanlarını kavradı ama yolculuğumuza daha yeni başlamış olmamıza rağmen şimdiden ağrımaya başlamışlardı.

Sonunda Onyx Ormanı'nın kenarına gelene kadar uzun bir süre sert ve hızlı sürdük. Karanlık ağaçlara yaklaşırken sanki atlar da biniciler kadar ürkmüş gibi yavaşladık.

"Oraya mı giriyoruz?"

"Öyleyiz." Evren arkamdan başıyla onayladı. "İnsan topraklarından geçmediğimiz sürece başka seçeneğimiz yok."

"O zaman öyle yapalım." Ormanın etrafına baktım ve her şeyin ne kadar mükemmel bir şekilde hareketsiz görüldüğünü fark ettim.

"Yolculuğumuza günler ekleyecek ve bunu göze alamayız. Sizi mümkün olduğunca çabuk güvene almamız gerekiyor."

"Vampirlerin beni yakalamaya çalışacağını gerçekten düşünüyor musun?"

Evren arkamdan inledi ve göğsü sırtıma daha sert bastırdı. Ona doğru sarkmamak ve vücudunun benim ağırlığımı almasına izin vermemek için içimde her şey vardı. "Sen geleceğin kralının Yıldız Kutsanmışısın. Sen Citlali'nin gelecekteki kraliçesisin. Kan Sarayı için sen her şeydin."

Sözlerinin beni ele geçirmesine izin verirken kalbim hızla çarpıyordu. Uygun gördükleri şekilde kullanılacak bir satranç taşından başka bir şey değildim.

"Onyx Ormanı tehlikeli ama onlar için de tehlikeli. Hepimiz bu ağaçlarda karşılaşmak istemeyeceğimiz şeylerle karşılaşacağız ve bunu kendi avantajımıza kullanmayı umuyoruz. Muhafızlarımız ve ben bu ormanda sayamayacağımız kadar çok seyahat ettik."

Bunun beni daha güvende hissettirdiğinden emin değildim ama sarayda olan her şeye rağmen Evren'e hâlâ diğerlerinden daha çok güveniyordum. Beni Oniks Ormanı'ndan canlı çıkarabileceğine inandığım biri varsa, o da oydu.

Ama o kadarını söylemedim. Bunun yerine, ormanın kenarından geçerken ağzımı kapalı tuttum ve daha önce hiç hissetmediğim bir sihir üzerime aktı. Benim

İşaretler donuk bir zonklamayla uğulduyordu ama bileğimdeki yeni kesik ateş gibi yanıyordu. Elimi bandajın üzerine bastırdım ve Evren aşağıya doğru baktı.

"İyi misin?"

"Ben iyiyim." Havada soğuk rüzgarlar eserken pelerinimi etrafıma daha sıkı sardım. Ağaçların sağladığı karanlık örtünün altına henüz girmiş olmamıza rağmen hava bir şekilde daha soğuk geliyordu.

Hiç konuşmadan ormanda ilerlemeye devam ettik. Tetikteydik, bakışlarım ağaçlarda gördüğümü sandığım her olası harekete takılıyordu ama bir süre sonra atın hareketleri göz kapaklarıma uykusuzluğun ağırlığını hissettirdi.

Tekrar açmadan önce çırpınarak kapanıyorlardı ve ben önümüzde Jorah'ya bakıyordum. Etrafımızda hiçbir tehdit yokmuş gibi ilerledi ve gözlerim bir kez daha kapandı.

Sonunda tekrar açıldıklarında, atımız neredeyse duracak kadar yavaşlamıştı ve başım hafifçe yana yuvarlandı. Uyku sersemliğiyle tekrar kapanmalarına izin verdim ve burnumu boynuna dayayarak Evren'in kokusunu içime çektim.

Eli karnıma bastırıp beni kendisine doğru tuttuğunda usulca inledim ve ona doğru geri itildim. Vücudu benimkine karşı kalıplanmıştı, beni atın üzerinde tutuyordu ve onun sıcaklığından uzaklaşmak istemiyordum.

"Prenses."

"Hmm?" Onu tekrar içime çektim. Nasıl oluyordu da her zaman bu kadar güzel kokuyordu?

"Prenses, uyanman gerek. Kamp kuracağız." Elini karnıma daha sert bastırdı ve kalçalarım atın etrafında sıkıştı.

Boynuna karşı yumuşakça inledim. Elinin birkaç santim aşağı inmesine ve kalçalarımın arasında zonklayan ağrıyla ilgilenmesine ihtiyacım vardı.

"Prenses, tanrılara yemin ederim." Evren başını bana doğru çevirdi ve kulağıma doğru yumuşak bir sesle konuştu. "Eğer o lanet sesleri çıkarmayı kesmezsen seni bu attan indirir ve burada adamlarımın önünde sikerim."

Gözlerimi kırpıştırarak açtım ve başımı omzundan kaldırdım. Evren haklıydı. Adamları atlarını ağaçlara bağlıyordu ama üçü de bize doğru bakmaya devam ediyordu. Aramıza olabildiğince mesafe koyarak Evren'den uzaklaştım ve elini karnımdan sırtımın alt kısmına doğru hafifçe gezdirmekten önce arkamdan güldü.

Sonra Evren attan indi, ellerini bana doğru uzatmadan önce hiçbir şey olmamış gibi attan indi. Onu reddetmek, bunu kendi başıma yapmak istedim ama kalçalarım ona olan ihtiyacımdan daha fazla ağrıyordu. Ata binmekten ağrımıştı ve sağ bacağımı döndürmek için kaldırdığımda yapamadım.

"İşte." Evren beni eyerden kaldırıp vücuduna yaslamadan önce ellerini yanlarıma koydu. Ayaklarım onun önünde yere değene kadar beni yavaşça indirdi ve pantolonunun içinden onu hissedebildim. Benim onu istediğim kadar o da beni istiyordu.

Ve keşke yapmasaydım dedim.

Onu hiç istememiş olsaydım her şey çok daha kolay olurdu. Ama orada durup ona bakarken, kendimi bir adım uzaklaşmaya zorlayabildim.

"Kamp kurmalı ve yola devam etmeden önce biraz dinlenmeliyiz."

Başımı kaldırıp ağaçların arasından görünmeye çalışan güneşe baktım. "Ama gün ışığı var." "Onyx Ormanı'nda uyumak için tek zaman bu. Tamamen uyanık olmalıyız. gece karanlığında alarm."

"Tamam." Başımı salladım ve Evren elini uzatıp yüzümdeki saçların bir kısmını

aldı. "Benimle kamp yapacaksın."

Sözleri beni çok kızdırdı. Her şeyden sonra, sanki hiçbir şey değişmemiş gibi hâlâ bana patronluk taslıyordu.

"O adamları sen mi öldürdün?"

"Ne?" Yüzüme baktı ama sorum karşısında yaşadığı şokun zerresi bile yoktu.

"Kapının dışındaki adamlar. Beni ve Asilzade Etkin'i tutan adamlar. Onları sen mi öldürdün?" Bilmem gerekiyordu. İçten içe gerçeği zaten biliyor olsam bile, onun söylediğini duymalıydım.

"Kimsenin sana zarar veremeyeceğini ve kılıcımın ucunu göremeyeceğini söylemiştim."

"Kardeşin hariç mi?" Sargılı bileğimi aramızda tuttum ve onu bileğime bakmaya zorladım. Onu izin verdiği şeyle yüzleşmeye zorladım. "Bana zarar vermesine izin verilen tek kişi o mu?"

Evren bileğimi elleriyle hafifçe kavrarken çenesi gerildi. Çekmeye çalıştım.

ama zorla ağzına götürdü ve dudaklarını nazikçe bandaja bastırdı. Bana bakarken ağzını orada tuttu ve çenesi söylenmemiş kelimelerle sıkıştı. Bana söylemesine izin vermeyeceği kelimeler.

"Bunu iyileştirebilirim."

"Hayır." Başımı salladım ve elimi göğsüme doğru çektim. Bu sefer gitmeme izin verdi. "Bana yaptıklarının hatırasını kaybetmek istemiyorum. Senin izin verdiğin şeyi."

Bakışları karardı ve bana inanılmaz derecede yaklaştı. "Buna izin vermedim." "Sen verdin." Bir adım geri attım ve neredeyse atıma çarpıyordum. "Sen de en az kardeşin."

Cevabını beklemedim. Bakışlarımı onunkilerden ayırdım ve atları için saman sağlayan muhafızların durduğu yere doğru ilerledim.

"Jorah, biraz yalnız kalabileceğim bir yer var mı?"

Bana baktı ve ona gelmemi beklemediğini anladım.

"Bu ağaçların hemen arkasına gidebilirsin, ama biz nöbet tutmak zorundayız, Yıldız Kutsanmış. Bu çok tehlikeli."

"Peki," diye homurdandım ve o yöne doğru ilerledim. "Ama bunu yapacak kişinin sen olmasını istiyorum."

Bana dönmeden önce Evren'e doğru baktı. "Tamam."

Yanından geçip ağaçların arasına girdim ve tam arkamda ayak seslerini hissedebiliyordum. "Ayrıca Jorah. Lütfen bana Yıldız Kutsanmış demeyi kes. Benim adım Adara."

"Üzgünüm, Adara."

Parmağımı havada döndürmeden önce diğerlerinden yeterince uzakta olan bir ağacın yanında durdum. Jorah bana sırtını dönmeden önce sırtıttı.

Ben rahatlarırken ikimiz de konuşmadık ve Jorah ben tekrar yanına gelene kadar bir heykel gibi kaskatı kesilmişti.

"Bu işe girdiğin için üzgünüm." Pelerinimi düzelttim ve Jorah sonunda bana baktı.

"Olma." Başını iki yana salladı. "Ben her zaman Evren'in yanında olacağım."

"Nedenmiş o?" Evren heybelerden bir şeyler çıkarmadan önce atımızı beslerken önümüze baktım. "Neden ona bu kadar sadıksın?"

Jorah sonunda konuşmadan önce uzun bir süre bana baktı. "Evren sadakatimi defalarca kazandı. Ben sadece ve sadece ona sadığım."

"Ama taca değil mi?"

"Sadece Evren'in sadakatimi istediği yer orasıysa."

Verdiği cevap karşısında şok olmuşum ve dönüp ona tamamen baktım. Yüzü genellikle çatık kaşlı olsa da Jorah çok yakışıklıydı. "Citlali'de mi doğdun?"

Sırtını dikleştirdi ve uzun bir süre bana cevap vermeyeceğini düşündüm. "Hayır. Değildim."

"Nerede doğdun?"

"Jorah," diye seslendi Evren ona, dönüp baktığımda beni izlediğini gördüm. "Bir dakikalığına sana ihtiyacım var."

Jorah tereddüt etmeden yanımdan ayrıldı ve kaptanına doğru ilerledi. Birbirlerine yakın, kısık sesle konuşuyorlardı ve ben ne konuştuklarını merak ediyordum. Diğer muhafızların hiçbiri sert zemine yatak örtülerini sererken onları umursamıyor gibiydi.

Yanlarına oturdum ve üçü de bana doğru baktı. "Ateş yok mu?"

"Hayır." Açık sarı saçlı olan başını salladı. "Çok fazla dikkat çekiyor."

Omurgamdan aşağı bir ürperti geçti ve kendimi omzumun üzerinden bakmaktan alıkoyamadım. Ağaçların arasında gizlenen bir şey görmedim ama bunun bir şey ifade etmediğini biliyordum. Karanlıkta gizlenen şeyler nasıl bulunmayacaklarını bilirlerdi.

Onlara bakarken pelerinimi etrafıma daha sıkı sardım. Ormanın içine doğru ilerledikçe hava daha da soğuyor gibiydi ama ben de diğerleri gibi idare edecektim.

"İsimleriniz nedir?"

Sanki onlarla konuşmamı hiç beklemiyorlarmış gibi merakla bana baktılar. "Bu Landry." Evren muhafızı işaret ederken yanıma bir yatak örtüsü bıraktı.

benimle konuşmuştu. "Bu Achar." Omuz hizasındaki saçlarını deri bir iple geriye atmış olan yakışıklı muhafızı işaret etti. "Şuradaki de Caelum." Sakalı yüzünün büyük bir kısmını kaplayacak kadar büyük olan grubun son adamını işaret etti. Kocaman ve içten gülümsedi ve o anda karar verdim ki

onu sevdim.

"Hepinizle tanıştığımıza memnun oldum." Onlara doğru başımı salladım. "Ben Adara."

Evren kıkırdadı ve az önce yere bıraktığının yanına bir yatak örtüsü daha bıraktı. "Kim olduğunu biliyorlar prenses."

"Bana öyle deme."

Evren cevap vermedi. Muhafızlarına bakmadan önce yatağın üzerine oturdu. "Biraz uyuyun. İlk nöbeti Jorah tutacak."

Üçü de ona hemen itaat etti ama onları suçlamadım. Bütün sabah at sürmekten bitkin düşmüş olmaları gerektiğini biliyordum. Jorah da muhtemelen öyleydi.

"Jorah uyuyabilsin diye ilk nöbeti ben alabilirim."

"Böyle bir şey olmayacak prenses." Evren yanındaki yatağı okşadı. "Biraz dinlenmen gerek. Önümüzde uzun bir gece var."

"Senin yanında uyumayacağım."

"Öylesin." Uzandı ve başını koluna yasladı. "Ya kendi isteğinle yanımda uyursun ya da seni bir ağaca bağlayıp orada yanında uyurum. Seçim senin."

"Ne harika seçimler," diye hayıflandım ve Jorah'nın bizi izlediğini görmek için başımı kaldırdım.

"Hemen yatağına gir prenses. Yanımda olmadığın sürece dinlenmem mümkün değil."

Tartışmak, onun dinlenmesini ne kadar az önemseydiğimi söylemek istedim ama gerçek şu ki beni gideceğimiz yere sağ salım götürmekten sorumlu olan oydu. Oniks Ormanı'ndan canlı çıkmak istiyorsam ona ihtiyacım vardı. Hepsine ihtiyacım vardı.

Ayağa kalkmadan önce pelerinimi omuzlarımdan çözdüm ve Evren'in benim için hazırladığı yatağa doğru ilerledim. Sırtımı ona dönerek uzandığımda ve pelerinimi üzerime örttüğümde her hareketimi izledi.

"Nabál'a varmamıza ne kadar var?"

"En iyi ihtimalle birkaç gün." Evren arkamdan yuvarlandığını duymadan önce usulca konuştu.

Bana dokunmuyordu, tenimin tek bir santimi bile yanımda değildi ama yine de onu vücudumun her yerinde hissedebiliyordum. Bana çok yakındı. Eğer bir santim bile geri çekilseydim, bedenim onunla buluşacaktı.

Ve bunu yapmak için çaresiz

hissediyordum. "Peki ya en

kötüsü?"

"Bilmiyorum." Arkamdan iç geçirdi. "En kötü ihtimalle bunu düşünmek istemiyorum."

"Peki tehdit sona erdiğinde ne olacak?" En büyük korkumu fısıldadım. Kan Mahkemesi'nden ve dünyamız için ne anlama gelebileceklerinden ölesiye korkuyordum ama o saraya geri dönmekten daha çok korkuyordum.

Gavril'in nişanlısı olmak istemedim. Kardeşi izlerken onun benden beslenmesini istemedim.

"Bilmiyorum, Adara." Parmakları sırtımda gezindi ve temasla öne doğru sarsıldım. "Bize ne olacağı hakkında hiçbir fikrim yok."

Biz derken krallığını, ailesini kastediyordu ama bu kelime sanki sadece ikimizden bahsediyormuş gibi içime işledi.

"Geri dönmeyeceğim," diye sadece benim duyabileceğim kadar yüksek sesle fısıldadım ama Evren'in eli sırtımda sabit kaldı.

"Biraz dinlen prenses."

Pelerinimi omzuma çekerken gözlerimin kapanmasına izin verdim ve düşmanım arkamdayken huzurlu bir uykuya daldım.

BÖLÜM 14

[Konuşan adamların sesiyle uyandım ve inledim. Yeterince uyumamıştım. Yatağıma daha sıkı sarıldım ve sıcaklığın tadını çıkardım. Üstünde uyumaktan vücudum ağrıyordu. ama yüzümü sığağı gömdüğümde iç çektim.

"İyi akşamlar prenses." Evren'in sert sesi başımın altından gürledi ve geri çekildim. Ama Evren kolunu etrafımda sıkı ve beni tekrar kendisine doğru itti. "Henüz değil."

"Bırak beni," diye homurdandım, bedenim umutsuzca onun içine gömülmek ve gerçekliğimizi unutana kadar bana sarılmasına izin vermek istese de.

"Bana sokulan sensin prenses ve ben de birkaç dakika daha bunun tadını çıkaracağım."

"Bırakın gideyim dedim."

Evren kolunu yanıma indirmeden önce kıkırdadı. Kendimi yukarı ittim ve tekrar ona bakmadan önce kampın etrafına göz gezdirdim.

"Diğer herkes çoktan toparlandı ve hazır."

"Biliyorum." Dirseğine yaslanmadan önce başını salladı. "Ama dün gece olanlardan sonra dinlenmeye ihtiyacın vardı."

Anılar hızla üzerime çöktü ve bileğim bir hatırlatma olarak yanarken bile onları zihnimden uzaklaştırmaya çalıştım.

"Beni uyandırmalıydın."

Pelerinine uzanmadan önce yataktan kalktım. Evren yüzünde yumuşak bir gülümsemeyle pelerini bana uzattı ve ben bundan nefret ettim. Aramızdaki her şey normalmiş gibi bu kadar kolay davranabilmesinden nefret ediyordum.

Ama o ayağı kalkıp eşyalarımızı heybeye geri yüklerken, bu bana fae diyarına geldiğimden beri yaptığım her şeyden daha normal geldi. Evren'le kaçmak, yüzlerce kez dilediğim bir rüya gibiydi.

"Hazır mısın?" Evren atına tırmandı ve elini bana uzatmadan önce eyerine yerleşti. Sadece bir an tereddüt ettim ama o fark etti. Bakışları karardı ve yüzündeki yumuşak gülümseme kayboldu. "Prenses?"

"Evet." Başımı salladım ve elimi onun elinin içine koydum. Beni yukarı çekti ve bacağını atın etrafına doladığım anda göğsünü sırtıma bastırdı.

"Yakında orada olacağız," diye mırıldandı enseme doğru, ona karşı kararsızlığımı zorlu yolculuk için tereddüt ettiğim sanarak.

"Ben iyiyim Evren." Elini karnıma bastırıp beni eyerde daha geriye iterken bile ona karşı sertleştim.

İkimiz de tekrar konuşmadan önce uzun bir süre bu şekilde yol aldık. Gökyüzü üstümüzde kararmıştı ve yanından geçip gittiğimiz tek ışık aydı.

Jorah birkaç dakika önce önümüzden at sürmüştü ve onun dönüşünü beklerken ağaçları araştırdım.

"O iyi olacak prenses. Jorah tanıdığım en becerikli askerdir."

"Endişelenmiyorum." Aradığım ağaç çizgisinden başka bir yere baktım ve Evren'in kalçaları benimkilerin etrafında sıkıştı.

"Beni kandırabilirdin." Burnunu mırıldandı enseme gezdirdi ve ben kaskatı kesildim. "Nefret ettiğini iddia ettiğin şeyler hakkında çok endişeli görünüyorsun."

Sözlerini kafamda evirip çevirirken çenemi sıkıttım. "Senden nefret ettiğimi hiç iddia etmedim."

"Öyle değil mi?" diye mırıldandı tenime karşı. "Saraydan ayrıldığımızdan beri gözlerinde nefret olmadan bana zar zor bakabiliyorsun."

O haklıydı. Aynı anda nasıl bu kadar düşmanlık ve istek hissedebildiğim konusunda kafam çok karıştı, ama içimde savaşıyorlardı, tıpkı şu anda bize saldıran düşmanlar gibi

Kapının eşiğinde.

Jorah ağaçların arasından geldi ve bize doğru at sürerken dikkatimi dağıttığı için minnettardım.

"Her şey açık."

"Tamam." Evren başını salladı ve dizginleri çekti. "Burada birkaç saat dinleneceğiz."

"Ne? Neden? O kadar uzun süredir at sürmüyoruz."

Evren bizi durdurdu ve bacaklarım hareket etmekten ağrımaya

başladı. "Senin dinlenmeye ihtiyacın var, adamlarımın da öyle."

Jorah atından indi ve gözlerindeki yorgunluğu görebiliyordum.

"Jorah'nın dinlenmeye ihtiyacı var." Evren sadece benim duyabileceğim kadar yüksek sesle konuştu.

Onu daha fazla sorgulamadan attan indim ve ayaklarım yere basar basmaz kollarımı kendime doladım. Evren'i beklemedim. Sadece ondan uzaklaştım ve ormana baktım. Bu kadar uğursuz olduğu söylenen bir şey için, huzurlu hissettiriyordu.

Parmaklarımı ağaçlardan birinin koyu renkli kabuğunda gezdirdim ve rahatlık iliklerime kadar işledi. Sanki beni çağırıyor, daha uzağa gitmem için yalvarıyor gibiydi.

Elimi ağaçtan çektim ve bir sonrakine geçtim. Ağaç kabuğu parmak uçlarımı çiziyordu ama his aynıydı. Sanki beni karşılıyorlardı.

Omzumun üzerinden geriye baktığımda ne Evren ne de Jorah bana dikkat ediyordu. Her iki adam da sessizce konuşurken atlarını bağlıyorlardı ve diğer üç muhafız hâlâ atlarından iniyordu.

Ormana doğru bir adım daha attım.

Kardeşinin sarayına geri dönmeyeceğimi söylediğimde Evren bana inanmamıştı ya da belki de inanmıştı. Belki de ne istediğimi kardeşi kadar önemsemiyordu.

Ama onun iznini beklemiyordum.

Ona gerçeği söylemeyi borçlu olduğumu hissettim ama nasıl hissederse hissetsin geri d ö n e m e z d i m .

Ve babasının tacına olan sadakati beni buna zorlayacaktı.

Karanlık ormana bir adım daha attım ve ağaçlar adımlarımı gölgelemeye başladı. Havada beni ilerlemeye çağıran hafif bir esinti vardı ve ben de buna izin verdim.

Adımlarım çalıların arasında bile sessizdi ve daha büyük bir ağacın arkasına kayarak Evren'in görüş alanından çıktığımda hızlı bir nefes aldım.

"Prenses!" diye seslendi bana hemen ve işaretlerim canlandı. Ona dönmem, ağaçları dinlemeyi bırakmam ve güvenemeyeceğimi bildiğim adama dönmem için bana yalvardılar.

Ama ben reddettim.

Bir adım daha attım, beni ondan uzaklaştırmak için botlarım yumuşak toprağa battı ve beni tekrar çağırdığını duydum.

Ama Evren'den kaçmayı ne kadar istemesem de, içimdeki her şey kardeşinden kaçmam gerektiğini biliyordu. Kaçmalı ve asla arkama bakmamalıydım ve başka bir fırsatım olup olmayacağını bilmiyordum.

"Adara, hangi c e h e n n e m d e s i n ?" Evren'in sesi ağaçların arasında yankılandı ve kalbim göğsümde çarpmaya başladı.

Adımlarımı hafif tutmaya dikkat ederek daha hızlı ve daha hızlı ilerledim ve ağaçlar sanki korunmaya ihtiyacı olduğunu biliyorlarmış gibi beni daha da çekiyorlardı. Arkama bakmaya cesaret ettim ama tek görebildiğim etrafımı saran karanlıktı.

Panik damarlarımda dolaştı ama onu bastırdım. Gücüme ihtiyacım varken korkuyla başa çıkamazdım. İkisi bir arada olmalıydı ama seçimi ben yapmalıydım. Ve düşmanımdan kaçarken bir ormandan korkamazdım.

"Tanrılara yemin ederim prenses." Artık Evren'in sesini zar zor seçebiliyordum ama beni takip ediyordu. Beni arıyordu ve durmayacağı gerçeği kemiklerimi sızlatıyordu.

Ama sarayla arama ne kadar mesafe koyarsam o kadar iyiydi. Gavril'in benim için bir planı vardı ve bunu bozmam gerekiyordu.

Küçük bir dereye rastladım ve içinden akan su bile gece gökyüzü kadar karanlık görünüyordu. Çömelip siyah derinliklere baktım ama bana geri bakan tek şey yansımadı.

Yanaklarımdaki yıldız ışığı görülebilecek tek ışık parıltısıydı.

Parmaklarımı suya bastırmak için elimi indirdim ama içimden bir ses beni buna karşı uyardı. Ayağa kalkmadan önce elimi yumruk haline getirdim,

Suyun üzerinden atladım ve ortadaki büyük kayanın üzerine çıktım. Bir sıçrama daha yaptım ve karşıya geçtim.

Yola çıkarken bir daha arkama bakmadım. Ayaklarım beni ormanın içinde hızla götürüyordu ve nereye gittiğime dair hiçbir fikrim olmaması önemli değildi. O anda içimdeki her şeyin Evren'e dönmem için bana yalvarması ve bunu yapmamak için bulduğum irade dışında hiçbir şeyin önemi yoktu.

İstesem de istemesem de o benim düşmanımdı ve ayaklarımı beni ondan daha uzağa taşımaya zorlarken kafamın içinde defalarca tekrarladığım kelimeler bunlardı.

BÖLÜM 15

I Koşmayalı saatler olmuştu. Ayaklarımın beni ileriye taşıdığı saatler ve başlayan ağrı bana bu gerçeği tekrar tekrar hatırlattı.

Gün ışığı şimdiye kadar yüzünü göstermiş olmalıydı. Ağaçların arasından süzülüp beni eski bir dost gibi karşılamalıydı ama geriye kalan tek şey karanlıktı.

Durdum ve küçük bir daire çizerek döndüm. Önünden geçtiğim her ağaç az önce ayrıldığı ağaca ürkütücü bir şekilde benziyordu ve nereye gittiğime bir anlam veremiyordum. Ağaçlar beni içlerine buyur ederken Evren'in sesi hızla kaybolmuştu ve duyabildiğim tek şey yaprakların hışırtısıydı.

Evren'in beni yakalayacağından korksam da yakalayamayacağı düşüncesinin yarattığı panik göğsümü sıkıyordu. Çünkü tamamen ve bütünüyle kaybolmuşum.

Yükselen paniğimi bastırmaya çalışırken karanlık ağaçlardan birine yaslandım. İşaretlerim tenimi yakıyordu, dikkate almam gereken bir uyarıydı bu.

Midemi sertleştiren ve olası her gürültüde sıçramama neden olan bir uyarı.

Arkama baktım ve geldiğim yöne geri dönmeyi düşündüm ama kendimi çok şaşırmış hissettim. Az önce yürüdüğüm yerde hiç iz yoktu; orman sanki oraya hiç gitmemişim gibi izleri yok etmişti.

Bu gerçek benim hem kurtarıcım hem de düşmanım olabilirdi. Orman kaçmama yardım etmişti ama şimdi ne düşündüğümü bilmiyordum.

Elim bileğimdeki bandaja kenetlendi ve kararlılığımı pekiştirmek için derin bir nefes aldım. Orman korkutucuydu ama hiçbir şey beni Gavril'in kontrolüne geri dönmekten daha fazla korkutamazdı.

Ağaçtan uzaklaşırken kafamın içinde tekrar tekrar yürümeye devam ettim. Vücudum yorulmuştu ama dinlenmeyi göze alamazdım. Evren bu ormanda olanlardan korkuyordu, bu da benim de korkmam gerektiği anlamına geliyordu.

Vücudum bir anlığına uzanmam için yalvarsa da gardımı indiremedim.

Üç adım atmıştım ki önümde bir fısıltı duydum. Ormanı ararken bacaklarım titredi ve yalnız olduğum için tanrılara dua ettim. Derin ve sert bir ses ağaçların arasında yankılanırken hançerime uzandım.

"Burada buna ihtiyacın olmayacak, büyücü kadın." Ses sanki hayalet bir rüzgârla taşınyormuş gibi etrafımda dolanıyordu.

Hâlâ kimseyi göremiyordum ve bıçağımı tutuşumu ayarlarken yavaşça döndüm. "Kimsin sen?"

"Osiris. Gerçi uzun zamandır kimse bana adımla hitap etmemişti." Sesi omurgamın dikleşmesine neden oldu ve işaretlerim derimde kabararak beni uyardı.

Bu Osiris'i göremiyordum bile ama o bir tehditti.

"Neden seni göremiyorum?"

Büyük ağaçlardan birinin yanında bir hareket yakalamadan önce kahkahalar bir şarkı gibi etrafıma yayıldı. İşte oradaydılar, gölgelerin arkasından çıkıyorlardı ve ayaklarım titrerken nefesim kesildi ve neredeyse nemli zemine düşüyordum.

Sanki ağaçlara aitmiş gibi görünüyordu, ya da belki de ağaçlar ona aitti. Yosun ve ağaç kabukları sanki derisinin bir parçasıymış gibi gövdesi boyunca uzanıyordu ve uzun, tül gibi bir etek bacaklarına doğru düşüp yerde sürükleniyordu.

Ama dikkatimi çeken bunların hiçbiri değildi. Nefesimi ciğerlerime hapseden ve beni olduğum yerde kalmaya zorlayan onun simsiyah gözleriydi.

"Yaranı iyileştirebilirim." Başını yana eğdi ve o tuhaf gözleri bileğimdeki bandajı inceledi.

Onu kendime doğru çektim ve pelerinin altına sıkıştırdım. Yavaş ve sinsi gülümsedi

Bakışları benimkilerle buluşmak için geri kaymadan önce.

"Sen kaderinde Yıldız Kutsanmışsın, ama ne için?"

Beni böyle doğal olmayan bir durgunlukla incelerken korku omurgamdan yukarı tırmandı. "Kaderinde onların düşündüğünden çok daha fazlası var."

"Anlamıyorum." Başımı salladım ve ona bir adım daha yaklaştım. "Benim kaderim ne?"

"Ruhun." Beni incelerken yavaşça konuştu. "Geri dönülmez bir şekilde bir başkasına bağlı." Bakışları tekrar bileğime kaydı ve kalbim sözlerinin yanlış olması için yalvarırken bile onun bakışları altında titredim.

"Ya olmasını istemezsem?" Tanrım, Gavril'e sonsuza dek bağlı kalmayı reddediyordum. Benden beslendiği için miydi?

"Seçme şansın yok, büyücü kadın." Bunu kuşkuya yer bırakmayacak şekilde söylemişti ama ben ona inanmayı reddettim.

"Bana öyle demeyi kes." Sesim bocaladığımı fark ettiğim bir cesaretle titriyordu. "Ben cadı değilim."

"Sen değil misin?" Gözleri kısıldı ve işaretlerim daha da parladı. "Buradan senin büyü hissedebiliyorum ama onunkini de hissedebiliyorum."

Soğukluk, sanki bardaktan boşanırcasına yağan bir yağmurun altında duruyormuşum gibi tenime damlıyordu. Bu kadınla ilgili her şey beni uyarıyordu ama bilmem gerekiyordu, bildiklerini duymam gerekiyordu.

"Peki ya krallığı kurtarmam hakkında ne diyorlar?"

Tekrar konuşmadan önce uzun bir süre beni inceledi. "Kurtarmak istediğin krallık hangisi?"

Bilmece gibi konuşuyordu ve öfkem korkumun önüne geçmeye başladı.

"Anlamıyorum."

"Kan ve büyü yüzyıllardır topraklarımızda birlikte örüldü, ama sen onu kesecekleri bıçaksın."

"Hiç mantıklı konuşmuyorsun." Tekrar ona doğru adım attım ve gülümsemesi genişledi.

"Yıldızların gölgelerde daha parlak yanıyor, cadı. Ama hangisini seçeceğine sen karar vermelisin."

T u t u n d u ğ u n karanlık." Geri adım attı ve vücudunun bir kısmı ağaçlar tarafından örtüldü.

Gitmesini istemiyordum. Kalması için umutsuzca ileri atıldım ve gözleri her hareketimi takip etti.

"Bana hiçbir şey söylemiyorsun," diye homurdandım hayal kırıklığı içinde. "Ne karanlığı? Bu ne anlama geliyor?"

Geriye doğru bir adım daha attı ve ben ona ulaşmaya çalışırken işaretlerim tenime karşı hayal kırıklığı içinde çılgılık attı. "Lütfen," diye kükredim ve elimi uzattığımda parmaklarımdan güç fışkırdı.

"Cadı," diye küfretti büyüm onun üzerine düşerken.

Daha önce hiç bilmediğim bir dehşet ve öfke pençelerini içime geçirdi. Parmak uçlarımdan az önce büyü'nün düştüğü yere bakarken ellerim titriyordu. Kimin gücüne sahip olduğumu bilmiyordum, benim mi yoksa prensin mi, ama tanımamam gereken bir aşinalık ellerimi sardı ve kollarımı okşadı.

"Özür dilerim. I..."

Ondan korkan ben olmam gerekirken o geri çekiliyor, benden kaçıyordu.

"Prenses!"

Büyüm içime çekildi, beni geri itti, Evren'in sesine dönmem için yalvardı.

"Karanlığını sen seç." Kadın bana bir kez daha baktıktan sonra bakışları omzumun üzerinden Evren'in arkamdan geldiğini bildiğim yere kaydı. "Akıllıca seç."

Bunun beni bulan prense mi yoksa benden çalan prense mi karşı bir uyarı olduğunu bilmiyordum ama ne olursa olsun, büyüm hâlâ onu çağırıyordu. Kadından uzaklaşıp yüzümü tamamen ona dönene kadar beni adım adım geri çekmeye devam etti.

Gözleri iri, öfke ve dehşetle doluydu ve durduğum yerden bile derisinde boncuk boncuk ter olduğunu görebiliyordum.

"Ne yapıyorsun lan sen?" Bana doğru uzandı, beni kendisine doğru çekmeden önce eliyle kolumu kavradı. Başımın üstünü aradı ve kimi gördüğünü anladım. Parmaklarından siyah dumanlar çıkıyordu ve benim büyü'mün onunkine ne kadar benzediğini fark ettim.

Beni arkasından çekiştirirken "Ona zarar verme," diye bağırdım.

"Ne?" Bana baktı ve her yerinden öfke fışkırdı.

"Lütfen ona zarar vermeyin."

"Ona zarar vermeyeceğim prenses, ama sana zarar vermediği için şanslısın." Parmakları içime bastırdı ve zorlukla kontrol ettiği gücüyle titrediler. "Seni çılgık atana kadar cezalandırmadığım için şanslısın. Sana olan hislerimi bana karşı kullandın ve ben de güvenimi ait olmadığı bir yere koydum."

Elinden kurtulmak için sarsıldım ama beni bırakmayı reddetti. Beni bir daha asla bırakmayacağını biliyordum.

Bana güvenmişti ve ben kaçtığımda bu güveni yıktım.

"Beni cezalandırmana izin vermeyeceğim." Toplayabildiğim kadar büyük bir cesaretle ona bakarken bile sesim titriyordu. Ben ona bakarken kadının sözleri kafamın içinde yankılanıyordu.

Karanlığın sen seç.

"Başka bir seçeneğin olduğunu mu sanıyorsun, Adara?" Göğsüm göğsüne çarpıp ve yüzü yüzüme inene kadar beni kendine çekti. Çenesi sıkılırken karanlık bakışlarına baktım. "Eğer seni cezalandırmaya karar verirsem, o zaman beni durdurmak için yapabileceğin hiçbir şey olmaz."

"Zalimsin."

Güldü ve sesi bir sevgiliden gelen öpücük gibi tenimde dolaştı. "Ne kadar acımasız olabileceğim hakkında hiçbir fikrin yok prenses. Tattığın tek şey bedenimin verebileceği zevk. Benim kötülüğümü öğrenmeye cesaret edemezsin."

Sert nefesi yutmaya çalıştım ama bir türlü gelmiyordu. Panik. Evren'in bana ne yapacağından korkarken damarlarımda saf, kirlenmemiş bir dehşet dolaşıyordu.

"Lütfen, Evren."

Elini bana dayadı ve yüzünü yumuşatarak benimkine baktı. "Az önce bende uyandırdığın gibi bir korkuyu daha önce hiç yaşamadım. Seni bulmak için bu ormanı aradım ve bunu sonsuza kadar yapabilirdim."

Ellerini kaldırdı ve beni kendine doğru çekerken saçlarımda gezdirdi. "Sana kızgınlım çünkü sana karşı hiçbir şey hissetmemeliyim prenses. Ama seni geri almak için tüm dünyayı karşıma alabilirdim."

"Ben o saraya geri dönemem Evren." Kalbim onun sözleriyle çarparken bile başımı salladım. "Bir daha benden almalarına izin vermeyeceğim."

"Biliyorum. Biliyorum amına koyayım." Başımı arkaya yatırdı ve bakışları dudaklarıma kaydı. "Ama bana izin vermezsen seni koruyamam. Bana izin vermek zorundasın."

Yüzünü ararken kendimle savaş halindeydim. Beni öpmesini, ikimiz dışında her şeyin yok olmasını istiyordum ama bir yanımda ona duyduğum güvensizliğe tutunuyordum.

"Kaptan?" Jorah ağaçların arasından seslendi ve Evren ona doğru bakmadan önce dudaklarıma doğru iç çekti.

"İşte!" diye bağırdı. "O bende."

Jorah ortaya çıktı ve beni içine çekerken bana duyduğu öfke gözlerinde parlıyordu. "İyi misin Yıldız Kutsanmış?"

"Evet." Emin olmasam da başımı salladım.

"Onu bir su perisiyle buldum," diye yanıtladı Evren ve ben Osiris'in az önce geri çekildiği ağaçlara baktım. Ondan hiçbir iz göremedim ama hâlâ beni izlediğini hissedebiliyordum. "Bu ormandan çıkmamız gerek."

"Anlaştık." Jorah yanıma geldi ve nihayet arkasındaki diğer üç muhafızı fark ettim. Hepsisi bitkin görünüyordu ve buna benim sebep olduğumu biliyordum. "Hemen yola çıkmalısınız."

BÖLÜM 16

W Saatlerdir ata biniyordum ve kalçalarım attan inme arzusuyla ağrıyordu.

"Az kaldı," diye konuştu Evren arkamdan. "Birazdan kamp için duracağız."

Birkaç metre daha dayanabileceğimden emin olmasam da başımı salladım. Vücudum bitkin düşmüştü ve sadece kendimi suçlayabilirdim.

"Şimdiye kadar çok iyi iş çıkardın."

İltifatı karşısında dişlerimi sıktım. Beni bulmuştu ama yine de nazik sözleri umurumda değildi. Sadece bu lanet attan inmek istiyordum.

"Kaptan."

Evren Jorah'ya doğru bakarken kalçalarımı ovuşturdum. "Evren!"

Bir ok vızıldayarak yanımdan geçerken onun adını duydum.

"Kahretsin," diye inledi Evren, sonra kolunu ortama doladı ve beni attan indirdi.

Yere sertçe indik ve başım Evren'in göğsüne çarptı.

"Yerde kal prenses." Evren altımdan çekildi ve sol omzuna saplanmış olan oka uzanıp onu etinin hemen önünden koparışını dehşet içinde izledim.

"Evren," diye seslendim, belinden siyah bir hançer çıkarırken, ama o çoktan harekete geçmişti.

Kayalar ve sopalar ellerimi yırtarken gittiği yönden geri kaçtım. Atımız ürküp arka ayakları üzerinde tepinirken sırtım bir ağacın dibine çarptı. Bana doğru bir ok daha fırlatıldı ve hızla ayağa kalkıp kendi hançerime uzandım.

Etrafımızı saran beş adamı görmeden önce bağırışları duyabiliyordum. Biri kılıcını Caelum'un boynundan çekiyordu ve birkaç gün önce tanıştığım muhafızın yere düşüşünü izlerken nefesim kesildi.

Evren hançerini tamamen siyah bir üniforma giymiş olan adama doğru fırlattı ve hedefini mükemmel bir şekilde vurdu. Askerin eli boynuna saplanan hançerle buluştuğunda gözleri büyüdü ve bakışları Evren'in üzerine düşmeden önce katilini arayışını izledim.

Evren, etrafında dövüşen diğerlerinden etkilenmeden adama doğru hışımla ilerledi ve hançerini askerin etinden çekip aldı, sonra da çizmesini göğsüne vurarak onu yere devirdi.

Evren bir sonraki hamlesini yaptı ve hançerini Jorah'yla karşı karşıya olan askerin sırtına sapladı. Adam anında dizlerinin üzerine çöktü ve koyu renkli üniformasına kan sızmaya başladı; Jorah kılıcını kaldırdı ve asker daha ne olduğunu anlayamadan işini bitirdi.

Bir başka asker ileri atıldı, kılıcını başının üzerinde tutarak Evren'i hedef aldı. Prens henüz hançerini geri almamıştı ama kılıcını indirmeden askere saldırdı ve ikisini de yere serdi.

"Hayır!" Nefes nefese kalmıştım ama ne olduğunu tam olarak göremiyordum.

Landry, Jorah'nın arkasında yerde yatıyordu ama hâlâ nefes alıp almadığını anlamak için göğsünü yeterince iyi göremiyordum. Nefes alıyor olmalıydı. Böyle bir şey olamaz.

İkisi yerde dövüşürken Evren'i bulmaya çalışıyordum ama saçlarımın acımasızca çekilmesiyle başım geriye doğru sarsıldı. İçime acı saplanırken çığlık attım ve adamı durdurmak için elimi kaldırdım.

Ama faydası olmadı. Beni geriye doğru çekti, ayağımı kaybetmeme neden oldu ve

Tutuşuna karşı koymaya çalışırken beni ormanın zeminine doğru sürükledi.

Diğer elimi arkama atarak adama hançerimle körlemesine vurmaya çalıştım ama beni tutuş şekli bunu imkânsız kılıyordu.

"Hadi, yıldız orospusu." Saçlarımdan başka hiçbir şeyimi tutmadan beni ayağa kaldırdı ve ben inledim. "Bütün bu yaygaranın nedenini görmek istiyorum."

Tekmeler atarak ve kollarımı savurarak ona karşı koydum ama kılıcı çok hızlıydı ve saniyeler içinde pelerinimi bedenimden ayırdı .

"Lütfen yapmayın." Evren'i aradım ama arkamdaki adam beni ormanın daha da içine çekmişti ve duyabildiğim tek şey savaşılan adamların homurtuları ve birbirine çarpan metallerin sesiydi .

"Kıpırdama." Bıçağını enseme hissetmeden önce beni daha sert bir şekilde geri çekti. Soğuk metal içimde daha önce hiç hissetmediğim bir korkuya neden oldu ve bıçağı gömleğimi yırtıp pantolonuma kadar keserken Evren'in adını haykırdım.

Soğuk orman havası tenimi ve işaretimi öptüğünde ve adamın eli saçlarımda sıkılaştığında cildimde soğuk şişlikler oluştu. Daha önce yaptığım gibi ellerimden güç almaya çalıştım ama titreyen parmaklarımdan hiçbir şey gelmedi.

"Kutsal tanrılar," diye mırıldandı ve ben titreyen elimi babamın hançerinin etrafında kenetledim. "Kan kraliçesinin hiçbir fikri yok..."

Cümlesini bitirmesine izin vermedim. Hançerimi geriye doğru savurdum ve kalçasına sapladım. Acıyla kükredi ama o kadar hazırlıksız yakalanmıştı ki eli saçlarımdan kaydı. Önünde dizlerimin üzerine çöktüm ve ellerimi hızla kaldırıp olabildiğince çabuk kaçmaya çalıştım.

Adam bana doğru uzandı ve ayak bileklerimden birini sarsarak yüzüstü yere düşmeme neden oldu. Acıdan inledim ama tırnaklarımı ormanın zeminine geçirdim.

"Hemen ellerini ondan çek." Evren ağaçların arasından sıyrılıp bana doğru gelirken kafamı kaldırıp baktım. Yüzündeki ifade öldürücüydü ama kan şakağından aşağıya ve yanağına doğru süzülüyordu.

Adam bana olan bağına gevşetmedi. Onun yerine, "Prensım" dedi. Evren'in dumanı havada süzülüp askerin göğsüne saplanmadan önce sadece iki kelime söylemesine izin verilmişti.

Boğazından hırıltılı bir inilti çıkarken eli bileğimi sertçe kavradı. Öne doğru eğilip diğer elini göğsüne götürdüğünde ve Evren'in gücüne karşı savaşılabilecekmiş gibi gömleğini yırttığına arkama baktım.

Ağırlığı bana çarpıp beni yere daha çok bastırınca haykırdım ve altından kaçmaya çalıştım. Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülürken tırnaklarımı toprağı geçirirken parmaklarım acıyla çığlık attı ama sonra Evren oradaydı.

Adamı üzerimden iterken sert ve çiğ bir şekilde inledi ve ben de hızla dizlerimin üzerine çöküp kollarımı omuzlarına dolayarak göğsüne vurdum.

"Şşş." Elini saçlarımdan üzerinde gezdirdi, acı içinde irkildim ama onu durdurmam. "Her şey bitti."

"Diğerleri mi?" Ona daha sıkı sarılırken sesimi zar zor tanyabildim.

"Öldüler."

"Ne?" Evren'den hızla uzaklaştım ve o da bu hareket karşısında irkildi. "Kan Mahkemesi askerleri öldü."

"Peki ya bizimki?" Gerçeğı bilmek istemediğim halde sordum. Bununla başa çıkabileceğimden emin değildim.

"Hâlâ hayatta olan tek kişi Jorah."

Öne doğru uzanıp parmaklarımı Evren'in şakağına dokundurdum ve geri çekildi. Yara nispeten hafif görünüyordu ama yaradan yakışıklı yüzüne kan akıyordu.

"Bakıma ihtiyacın var."

"Ben iyiyim prenses." Ellerini kaldırdı ve yüzümde gezdirdi. Tenimin her santimine dokundu, parmakları nazikçe iz bıraktı. "Yaralandın mı?"

"Hayır." Başımı salladım. "Pek sayılmaz." Ama yalan söylüyordum. Saçlarımdan kafa derimden koptuğı yerlerin kanıyla kuruduğunu hissedebiliyordum ve vücudum her hareketimde ağrıyordu.

"Prens, ben..." Söyleyecek kelimeleri ararken bakışları yüzümü taradı. "Hayatım boyunca hiç bu kadar korkmamıştım. Seni öldüreceğini sandım."

Sertçe yutkundum ve sözleri bana çarparken nefesimi tutmaya çalıştım. "Ama sen beni kurtardın."

"Sana zarar vermelerine izin verdim." Suçluluk duygusu gözlerini doldururken başını salladı.

"Evren."

"Hadi Jorah'ı bulalım." Ellerini kollarımın altına bastırıp ayağa kalkmama yardım ettikten sonra gözlerime bakmadan yavaşça kendi ayaklarının üzerine kalktı. Derin iniltisini duyduğumda sadece bir adım arkamdaydı ve dizlerinin üzerine çöktü.

"Evren!" Öne doğru eğilip elini karnına bastırırken ona doğru uzandım. Parmaklarını anında kan kaplamıştı ve bunu daha önce nasıl fark etmediğimi bilmiyordum. "Jorah!" Evren yanına düşüp derin bir nefes alırken onun için çığlık attım.

"Sana iyi olduğumu söylemiştim prenses." Yüzünü buruşturdu ve elini yavaşça kaldırıp yarısından çekti.

"İyi olmaktan çok uzaksın." Siyah gömleğinin düğmelerini hızla açıp teninden ayırdım ve yarasının büyüklüğünü gördüğümde nefesim kesildi. Karnında hançerimden daha uzun, temiz bir kesik vardı ve yaradan hızla kan akıyordu.

"Siktir." Jorah yanımda dizlerinin üzerine çöktü ve normalde soğukkanlı olan muhafızın gözlerindeki korkuyu görebiliyordum. "Siktir, siktir, siktir."

"Ne yapacağız?" Titreyen parmaklarımı Evren'in yarasının üzerine koydum ama ona nasıl yardım edeceğime dair hiçbir fikrim yoktu.

Omzundan hâlâ bir ok parçası çıkıyordu ama karnına bakarken buna odaklanamazdım.

"Al onu." Evren inlemeden önce kıpırdandı. "Götür onu buradan, Jorah." Jorah kaptanına doğru bir kez başını salladı ama onlar akıllarını kaçırmışlardı.

"Seni bırakmayacağım."

Evren bana bakmadı. Onun yerine doğrudan Jorah'yla konuştu. "Gerekirse onu lanet olası ata bağla ama onu buradan götür. Hedefimize ulaşana kadar durmayın."

"Gitmiyorum," diye hırladım ve sonunda başını kaldırıp bana baktı. "Jorah'yla her adımda savaşacağım. Seni bırakmayacağız."

"Bu şekilde ata binemem prenses." Evren karnını işaret etti.

"Sende sihir var. Sihirini kullan." Ellerimi pantolonumun üzerinde gezdirdim. "Lütfen."

"Bu işler böyle yürümez." Başını hafifçe salladı ve sadece bu küçük hareket için bile çok fazla güç harcadı. "Muhtemelen kanamayı durdurabilirim ama yapamam... Bunu iyileştiremem. Bu çok fazla."

Yaralarına bakarken başımı salladım. Doğruyu söylediğini biliyordum ama ona inanmak istemiyordum. Onu burada ölüme terk edemezdim.

"Benden beslen." Gömleğimin kolunu yukarı sıyırdım ve Gavril'in birkaç gün önce benden beslenmediği bileğimi ortaya çıkardım. "Kanımı al."

"Ne?"

"Kanımı al, Evren." Ona yaklaşırken sesim kesildi.

"Bir daha asla başka birinin senden beslenmesine izin vermeyeceğini söylediğini sanıyordum?" Bana baktı ve çok rahatlamış görünüyordu. "Ben kardeşim değilim prenses. Vermek istemediğin bir şeyi senden almayacağım."

"İstiyorum," diye bağırdım mantıklı düşünmesini sağlamaya çalışırken. "Seni kurtarmak istiyorum."

"Ben iyiyim Adara, ama senin buradan gitmen gerek." Tekrar Jorah'ya baktı. "O adamlar son ana kadar ben olduğumu anlamadılar ama onu tanıyorlardı. Onu bir daha görmelerine izin verme."

"Dur," diye tekrar bağırdım ve hançerimi kaldırdım. Tam kendi bileğime bastıracaktım ki Evren elini yaramın üzerine koydu.

"Yapma prenses."

"O zaman benden beslen," diye yalvardım ona. "Benden beslenmen için sana yalvarıyorum."

Evren uzun süre bana baktı ve ne yapması gerektiğini düşündüğünü biliyordum. Ama karar basitti. Evren benim kanım olmadan bu ormanda hayatta kalamazdı ve ben de onsuz hayatta kalamayacağımdan endişeleniyordum.

Parmakları bileğimi nazıkçe sardı ve sadece bana karşı dikkatli olmaya mı çalıştığından yoksa toplayabildiği tüm gücün bu olup olmadığından emin değildim. "Seni incitmek istemiyorum."

"Umurumda değil." Bileğimi kendime ve hançerime yaklaştırmadan önce başımı salladım. "Ölmene izin vermeyeceğim."

Jorah arkadaşı ve kaptanıyla konuşurken, "Haklı Evren," dedi ama Evren hâlâ bana bakıyordu.

"Hançerine ihtiyacım yok." Bileğimi kendine doğru çekti ve ben de ağzıyla aramdaki mesafeyi kapatmasına yardım ettim. "Sana ne olduğumu söyledim."

Evren ağzını açtı ve dişlerini daha derine batırmadan önce hassas derimde nazikçe gezdirirken nefesimi tuttum. Koluma daha önce hiç hissetmediğim bir acı saplanırken nefesim kesildi ve Evren'in eli sanki çekip gitmemden korkuyormuş gibi etrafımda sıkıştı.

Dişleri gittikçe daha derine battı, ta ki kemiğime çarpacağından korkana kadar.

Bir parçamın damarlarımdan çıkıp onun içine aktığını hissettiğimde gözleri dalgalanarak kapandı. Ama bu farklıydı. Acı hâlâ koluma yayılırken bile Evren'e olanların Gavril'e olanlardan çok daha farklı olduğunu biliyordum.

Evren'in dudakları bileğime yapıştığında izlerim tenimde canlandı ve enfes bir acıyla yanıyordu gibi hissettim. Sanki o ana kadar gerçekten benim bir parçam olmamışlardı ama şimdi, tam o anda tenime işliyorlardı.

İçimden çılgın atmak geliyordu ama bu zayıflığa izin veremezdim. Evren damarlarımda neyin dolaştığını bilse dururdu. Birini diğerinden ayırt edemeyene kadar zevk ve acı birbirine karıştı.

O duracaktı ama ben izin vermedim.

O beslenirken bileğim ağzının karşısında titriyordu ve işi bittiğinde benden geriye ne kalacağı konusunda endişeleniyordum. Gavril'in benim kaderim olduğu yüzlerce kez söylenmişti ama ya hepsi yanlış anladiysa? Ya onun yerine Evren'in kaderiysem?

Ya ben bir krallığı kurtarmak için değil de, piç bir prensi kurtarmak için yaratılmış bir Yıldız Kutsanmış olsaydım?

Acı içimde alevlendi, bir an daha dayanamayacağımı düşünene kadar yeni bir zirveye ulaştı, sonra değişti. İçime bir sıcaklık doldu, gözlerim ağırlaşana kadar her yerimi kapladı.

Bu his hiç durmadı. Gittiği her yerde baskı yarattı ve bu ısrarcı telaş kalçalarımın arasında merkezlenirken midem sıkıştı. Yakalayamadığım bir nefes için çaresizce soluklandım, ama içimde büyüyen ihtiyacı hafifletmek için hiçbir şey yapmadı.

Evren vücudumdan çektiği her damla kanla bana bir şeyler geri verdi. Vücudumdaki hissi ne kadar umutsuzca kovalasam da kavrayamadığım bir şey.

Aldı, aldı, ama Tanrım, bu beni kendi açlığımla çılgına çevirdi. "Evren," dedim usulca, ama çıkan ses bir iniltiden biraz daha fazlasıydı. I onu istedim. Hayatımda daha önce hiçbir şeyi istemediğim kadar çok. Evren'i kendi özgürlüğümü isteyebileceğimden daha fazla istiyordum.

Ve bu sadece fiziksel değildi. Kim olduğumun her zerresi, o benden alırken onun için çılgın atıyordu. İzlerim çok derinden yanıyordu, onun dokunuşuna hasret kalıyordum.

Gözlerimi açıp ona bakmak, çok çaresiz hissettiğim adamı görmek istedim ama yapamadım. Bana verdiklerinin her bir zerresi içimden geçerken, verdiklerine katlanmaktan başka bir şey yapamıyordum.

Ve bu tatlı bir işkenceydi.

Evren yanımda kıpırdandı ve ağzını tembelce bileğimden çektiğinde inledim. Dudaklarını bir öncekini kapatacağına şüphe olmayan yeni yaraya bastırdı ve o küçük hareketi ta içimde hissettim.

Kalçalarımı birbirine bastırırken "Lütfen," diye yalvardım.

İçimde bir şeyler kopmuştu. Tutunamadığım bir şey ama bugünden sonra bir daha asla eskisi gibi olamayacağımı biliyordum. Gavril benden beslendiğinde, beni eski halimin bir kabuğu gibi hissettirmişti. Ama Evren? Evren beni hiç olmadığım kadar kendim gibi hissettirdi.

"Bitti prenses," diye fısıldadı Evren ama sözleri dalga dalga tenime çarpıyor gibiydi. Her şey aynı anda hem çok fazlaydı hem de yeterli değildi.

"Evren."

Alnını alnıma bastırmadan önce elini boynumun arkasına doladı. "Gözlerini aç, Adara."

Sanki bana emretmiş gibi yaptım. Gözlerimi kırpıştırarak açtım ve karşımdaki adama baktım. Koyu renk gözleri ısı ve güçle doluydu ve sanki elle tutulurmuş gibi ondan yayıldığını hissettim.

"Yanıyorum," dedim, düşünebildiğim tek şey buydu. Ona dokunmak, iyi olup olmadığını görmek istiyordum ama tek odaklanabildiğim damarlarımda dolaşan yakıcı ihtiyaçtı.

"Siktir." Evren bana dönmeden önce Jorah'ya baktığından emindim. "Canım yandı

Sen?"

Başımı hızla salladım ama ona ne hissettiğimi nasıl açıklayacağımı bilmiyordum. Göğsümdeki ağırlığı ya da vücudumun ona uzanmam için bana yalvarışını kelimelere dökemiyordum.

"Sana ihtiyacım var."

"Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle prenses."

Evren'in eli yanaklarıma bastırdı, sanki bende neyin yanlış olduğunu anlamaya çalışıyordu. Ama ellerinin dokunduğu her yer ateş gibiydi. İçimdeki ihtiyaç onun parmak uçlarında tutuşuyordu.

"Bilmiyorum." Düşüncelerimi toparlamaya, içimde olup bitenleri anlamlandırmaya çalışırken başımı salladım. "Sadece sana ihtiyacım var."

Kalçalarımı birbirine bastırdığımda parmakları tenimde sıkılaştı ve karanlık bakışları bana çarptı ve dudakları ayrıldı. Hissettiklerinin doğruluğunu anlatmak için sözlerine ihtiyacım yoktu, hissedebiliyordum.

Onun büyüünü, gücünü, kim olduğunun özünü daha önce hiç hissetmediğim kadar çok hissettim. Sanki beni tanımaya çalışıyormuş gibi her zerremde d o l a ş ı y o r d u .

Onunla ilgili her şey farklı hissettiriyordu. Gerçek gibiydi.

Jorah'nın hâlâ orada olup olmadığına dair hiçbir fikrim yoktu ama umursamaya da niyetim yoktu. Bana dokunmazsa her yerim yanacakmış gibi hissederken olmazdı. Hayatım boyunca hiç böyle bir susuzluk hissetmemiştim. Sanki içimde bir şey kayıyor, değişiyor, onun olmak için yalvarıyordu.

Kara büyü parmaklarından sızdı ve bana yumuşak bir sıyrık gibi geldi. Yavaşça etrafımı sararak beni büyüyle bağladı ve sırtım boyunca bastırırken inledim.

"Seni yakaladım prenses," diye konuştu Evren ve sözleri büyüünde yankılandı. Önümde dizlerinin üzerine çöktü ve parmaklarıyla saçlarımı yüzümden u z a k l a ş t ı r d ı . "Benden ne istersen. Senindir."

"Dokun bana," diye yalvardım ona, ileri uzanıp aramızdaki boşluğu kapatmaya çalışırken. "Lütfen dokun bana."

"Prenses." İç çekti ve bunu yüzündeki ifadeden anlayabiliyordum. Beni reddedecekti. Bunun için her türlü sebebi vardı. Mantıksız ve saçma davranıyordum ama bunu açıklayamıyordum. İçimdeki dürtüyü kontrol edemiyordum.

"Bana dokunmazsan ölecekmişim gibi hissediyorum."

Bakışları benimkilere çarptı. Tüm bunlar olmadan birkaç dakika önce Evren'in yanında olmak bile istemiyordum, ama şimdi? Şimdi, ondan uzaklaşmaya cesaret edemezdim.

Büyüsü boynumda gezindi ve bana karşı gücünü hissettiğimde başımın geriye düşmesine izin verdim. Elleri yanlarımdan aşağıya doğru hareket ederek göğüslerimin üzerinde durdu ve p a r m a k e k l e m l e r i h a s s a s t e n i m i n k e n a r l a r ı n ı s ı y r d ı . Gömleğimin içinden bile dokunuşu çok etkileyiciydi.

"Çok mükemmelsin prenses." Elini tamamen göğsüme bastırdı ve başparmağını hassas meme ucumun üzerinde gezdirdi. "Yaptığın şey için sonsuza dek sana borçlu kalacağım."

"Önemli bir şey değildi." N e f e s i m k e s i l d i v e g ö ğ s ü m ü ö n e d o ğ r u i t e r e k s e s s i z c e d a h a f a z l a s ı i ç i n o n a y a l v a r d ı m .

"Birinin senden isteyebileceğinden çok daha fazlasıydı." Omurgamdan aşağı doğru yavaşça bir okşama oldu ve bunun onun eli mi yoksa büyü mü olduğunu anlayamadım. "Herkesin alabileceğinden çok daha fazlasıydı."

Bunu düşünmek istemiyordum. Gavril'in benden nasıl aldığını ya da Evren'in nasıl izlediğini hatırlamak istemiyordum. Bunları hatırlamak ondan nefret etmeme neden oluyordu ve şu anda yapmak istediğim son şey buydu.

"Sana yaptıkları için kardeşimi öldürmeliyim. Tıpkı sana zarar veren diğerleri gibi onun da kafasını o kapıya vurmak istedim."

Elleri göğsümü daha sert yoğururken gözlerimi kırpıştırarak açtım ve içimden yumuşak bir inilti kaçtı. "Kardeşine sadıksın."

"Sana zarar veren hiç kimseye sadık değilim prenses. Sadakatim o odaya girdiğim ve onun hilekâr ağzından senin kanını sildiğini gördüğüm an bozuldu."

Sözleri içimde sekti ve onları zihnimde evirip çevirmeye çalıştım ama konsantre olabildiğim tek şey elinin pantolonumun üst kısmıyla buluşana kadar yavaşça karnımdan aşağı kayışıydı.

"Kardeşime olan sadakatim, bana ait olan bir şeyi incittiği anda bozuldu." Parmaklarını pantolonumun içine soktu ve ıslaklığımla buluştuğunda nefesim kesildi.

"Lanet olsun prenses," diye küfretti ve alnını boynuma bastırdı. "Öyle hissediyorum ki

senin için çıldırıyorum."

Parmakları bana karşı çalışmaya başladı, nemi hareket ettirdi ve hassas yumrularımın üzerinde tekrar tekrar kaydıldı. D a h a o bana dokunmadan parçalandığımı hissedebiliyordum ve büyüsünün sürekli etrafımı sarması, vücudumun her santimini tanıması baş edebileceğimden çok daha fazlaydı.

Dişleri hassas deriyi sıyırmadan önce dili boynumu yaladı ve kalçalarım onun elinde öne doğru fırladı.

"Lütfen, Evren."

"Bırak, prenses." Boynumu tekrar tekrar öptü ve ağzıma doğru ilerledi. "İçinden akan sihrimin sana tam olarak ihtiyacın olanı vermesine izin ver."

O konuşurken haykırdım, vücudum ihtiyaç ve ezici bir baskıyla gümbürdüyordu ve parmaklarının arasında mememi sıkıştırdığında bir çığlıkla dağıldım.

Evren'in büyüsü dudaklarımı okşadı, sesi boğdu ama hemen ardından yerini ağzı aldı ve parmaklarıyla beni yavaşça aşağı indirdi, dudaklarını dudaklarıma de ğ d i r d i . Bedenim inanılmaz derecede ağırlaşmıştı ve az önce olanları anlamaya çalışırken ağırlığımı ona verdim.

Şimdi bile, her ne kadar doymuş olsam da, her parçam hâlâ onu özlüyordu.

"Gel prenses." Ağzını alnıma bastırdı. "Orman güvenli değil."

BÖLÜM 17

I Atlarımıza binip muhafızların cesetlerini ormanda bırakalı saatler olmuştu. Bunu yapmak Evren'i çileden çıkarmıştı ama hem o hem de Jorah Başka bir saldırı olmadan kurtulmak istiyorsak onları gömmek için zamanımız yoktu.

Yolda giderken kimse pek konuşmadı. Evren hâlâ arkamdaydı, beni eskisinden çok daha sert bir şekilde tutuyordu ama karşı koymadım. Bakışlarım ağaçların her santimini yutarken bile onun dokunuşunu memnuniyetle karşıladım. Kendimi tetikte hissediyordum ve Evren'in iyi olduğumuza dair fısıldadığı sözler beni sakinleştirmek için hiçbir şey yapmadı.

Ağaç sırası incelene ve ormanın sınırının hemen ötesinde güneş ışığının izlerini fark edene kadar değil. O çizgiyi geçtik ve güneş tenime vurdukça göğsümden bir ağırlık kalktı. Kendimi anında daha sıcak hissettim ama yine de Evren'e yaslanıp olacakları anlamaya çalıştım.

"Az ileride küçük bir kasaba var," diye boynuma doğru konuştu Evren. "Gece orada durup dinleneceğiz."

Durmanın en iyi fikir olduğundan emin olmasam da başımı salladım. Ama gerçek yemek ve gerçek bir yatak kulağa çok hoş geliyor ve bunu kaçırarak kadar aptal değildim. Evren iyileştiğini söylese de prensin dinlenmeye ihtiyacı olduğunu biliyordum.

Ve kendi alanıma ihtiyacım vardı.

Kasabanın kenarına geldiğimizde bileğime baktım. Gavril'in neden olduğu yara izi şimdi yeni bir iz ile kaplıydı. Yıldız ışığı ve gölgeler bana bakıyor ve bana ne yaptığımızı hatırlatıyordu. Alınan bir şey nedeniyle oluşan iz ile isteyerek verilen bir şey arasındaki fark çok açıktı.

Yaklaşırken kasabada sadece iki bina dikkatimi çekti. Küçük bir bacasından dumanlar yükselen bir meyhane ve toprak yolun karşısında bir demirci olduğunu tahmin ettiğim bir yer. Uzaktaki tarlalarda küçük evler seçebilmeme rağmen sokakta hiç insan yoktu.

"Burası Iladonia." Evren başıyla küçük köyü işaret etti. "Yüzyıllardır ormanın sınırında nöbet tutuyorlar."

"Tam olarak neyi izliyorlar?" "Krallığa yönelik herhangi bir tehdidi."

Jorah atını doğrudan meyhanenin önüne sürdü ve Evren de onu takip etti. Orada durduk ve Jorah Evren'den dizginleri kapmadan önce attan indi.

"Kısırklar için yatacak yer bulacağım." Evren başını salladı.

"Kendimize bir oda buluruz."

Evren attan inmeme yardım etmeden önce attan indi ve ben de kaskatı kesilmiş uzuvlarımı silkeledim. "Haydi prenses. Hiç değilse burada iyi bir bira olduğunu biliyorum."

Elimi kendi eliyle kavradı ve elim onun gücüyle zıpladı. Beni arkasından içeri çekti ve arka duvarın büyük bir kısmını kaplayan büyük ateş ısıyla kükredi.

Sıcağa karşı titriyordum ve ne kadar üşüdüğümü fark etmemiştim.

"İşte." Evren beni meyhanenin sadece birkaç müşteriyle dolu olan arka tarafına götürdü. Ateşe en yakın masaya sandalyemi çekerken hiçbiri bizi fark etmedi. "Hemen döneceğim."

Barın bir tarafını kaplayan uzun bara doğru yürürken ellerimi birbirine sürttüm. Barın arkasında çalışan genç bir kız vardı ve Evren yaklaşırken ona usulca gülümsedi. Göğsümden kıskançlık çiçekleri açtı ama onu bastırdım.

Arkasındaki tek kapıyı açmadan önce prensin söylediklerine başıyla onay verdi. Bir süre ortadan kaybolduktan sonra geri döndü ve üç bardak alıp birayla doldururken Evren'le konuşmaya başladı.

Az önce geçtiği kapı aralığından genç bir çocuk itti ve

elinde üç tahta kase tutuyordu. Yaklaşırken bana göz kırptı ve yahnî kokusu midemin g u r u l d a m a s ı n a n e d e n o l d u .

Ben de ne kadar aç olduğumu fark etmemiştim.

"Hanımefendi." Kaselerden birini önüme koymadan önce başını eğdi.

"Adara." Kaşığı hızla kaptım ve sıcak yahniden bir ısırık alıp ağzıma attım. Çocuk diğer iki kâseyi yanıma koyarken beni izledi.

"Ben Ren."

"Tanıştığımıza memnun oldum Ren." Üstü başı kir ve is içinde olan çocuğa baktım. Kirliydi ama sağlıklı görünüyordu. Küçük bedenindeki kaslar yaşadığı hayatı anlatıyordu.

"Sizinle tanıştığımıza da memnun oldum." Omzunun üzerinden Evren'in kadından anahtarı aldığı yere baktı. "Kaptanla birlikte mi geldiniz?"

"Öyleyim." Başımı salladım ve bir ısırık daha aldım. Lezzet harikaydı ve et yumuşacıktı. "Bu çok lezzetli."

"Teşekkür ederim." Ren beni yerken izlerken kızardı. "Sana başka bir kâse getirebilirim. Kendim yaptım."

"Çok nazıksın Ren, ama yapmamalıyım." Büyük bir ısırık daha aldım ve yahnî karnımı ısırtırken gözlerim kapandı.

"Merhaba Ren." Jorah'ın sesi dikkatimi çekti ve tam zamanında gözlerimi açtığımda yanımda oturduğunu gördüm. "Bugün özel olan ne?"

"Kök sebzeli tavşan yahnisi." Ren gururla gülümsedi. "Harika

olmuş." Kaşığımla neredeyse boş olan kâsemi işaret ettim.

"Öyle görünüyor." Jorah kendi kaşığını kapmadan önce güldü. "Ama genelde öyledir."

"Sen ve kaptan bugün nereye gidiyorsunuz?" Ren, tam Evren'in o anda ayağa kalkmasıyla

masaya yaklaştı ve büyük bardakları ortaya koydu.

"Sana tüm sırlarımı anlatamam, Ren. Bu beni ne tür bir kaptan yapar?"

"Bunu hiç düşünmemiştim." Ren, Evren'e bakarken çenesini ovuşturdu ve gözlerinde hayranlık parladı.

Evren yanımdaki koltuğu çekmeden önce eliyle Ren'in saçlarını karıştırdı. "Çalışmaya devam et. Bir gün iyi bir kaptan olacaksın."

Evren ona bir madeni para attı ve Ren parayı eline alıp genişçe gülümsedi. Barın arkasına koştu ve annesi olduğunu tahmin ettiğim kadınla konuştu.

"Çok nazıksınız."

"Bize karşı naziktir." Evren Jorah'ya başıyla selam verdikten sonra bir birayı ona, diğerini de bana doğru itti. "Karşılığında ben neden öyle olmayayım?"

"Bu dünyada iyiliğe karşılık vermeyen pek çok insan var."

"Ben o adamlardan biri değilim." Sanki cevabı bu kadar basitmiş gibi omuz silkti ama değildi.

Evren bunu çok basit bir şekilde söylemişti ama bu onun fark ettiğinden çok daha önemliydi. Kraliyet ailesinin nefret ettiğim bir parçasıydı ama ona hayatımda hiç kimseye güvenmediğim kadar güvenmeye başlamıştım.

"Biraz bira al." Jorah'ın önüne bir anahtar koymadan önce bana doğru itti. "Sonra hepimiz biraz uyuyacağız."

"Anahtarım nerede?" Jorah birasını yudumlarken elimi uzattım.

"Al." Evren anahtarı elinde tutuyordu ama ben uzanınca geri çekti. "Olmaz prenses. Aynı odayı paylaşıyoruz."

Bu düşünce midemi bulandırdı ama ona karşı duyduğum arzuyu bastırmak zorundaydım. Düşünmeye, ne yaptığımı anlamaya çalışmam gerekiyordu ve bunu o aynı odadayken yapamazdım.

"Kendi odamı istiyorum." Konuşurken ellerimi kalçalarımın altına bastırdım.

"Sadece iki tane boş oda var ve ben onları aldım."

"O zaman sen Jorah'la kal." Sessizce çorbasını içen muhafıza başımla işaret ettim.

"Öyle bir şey olmayacak." Evren başını salladı ve kendi ısırığını aldı.

"Neden olmasın?"

"Çünkü prenses. Az önce saldırıya uğradık ve bir an bile gözümün önünden ayrılmama izin vermeyeceğim. Benimle aynı odada kalabilirsin ya da üçümüz birlikte kalabiliriz. Bunlar senin iki seçeneğin."

Bana baktı ve ben de onun bakışlarına karşılık verdim. Mantıklı davrandığını biliyordum ama öyle olmak istemiyordum. Her parçam kalması için çılgılık atarken beni yalnız bırakmasını talep etmek istedim.

Biramı ağzıma götürdüm ve o beni izlerken uzun bir yudum aldım. Dudaklarımı sildim.

elimin tersiyle. "En azından siz yemeğinizi bitirirken ben de odaya gidebilir miyim, yoksa bu da mı büyük kaptanın kurallarına aykırı?"

Jorah güldü ve hemen ardından öksürerek sildi.

"Doğruca odaya." Evren anahtarı önümde salladı. "Unutma, kaçmaya çalışırsan seni bulurum."

Ona istesem de bir daha kaçamayacağımı söyleme dürtüsü çok güçlüydü ama kendimden bu kadar çok şey veremezdim. O zaten benim vermek istediğimden daha fazlasına sahipken olmazdı.

"Not edildi." Ayağa kalkmadan önce anahtarı elinden kaptım. Koltuğumu geri itip masanın etrafında dolanırken her hareketimi izledi.

"Yukarıda." Merdivenlere doğru başıyla işaret etti. "Sağdan ikinci kapı."

Başımı salladım ve hızla eski ahşap merdivenden yukarı çıktım. Ağırlığım altında gıcırdadı ama sonunda tepeye ulaşana kadar dayanmaya devam etti. Koridorda dört kapı vardı. İki sağda, ikisi solda. Farklı yıpranma aşamaları dışında hepsi aynı görünüyordu ve pirinç anahtarı ikinci kapıya sokup iterek açtım.

Oda küçüktü ve alanın çoğunu küçük bir yatak ve bakır küvet kaplıyordu. Küvetin başında durdum ve vücudumun her yeri ağırırken öylece bakakaldım.

Yatağın ucundaki botlarımı tekmeledim ve hançerimi çıkarıp örtünün üzerine koydum. Giysilerim kirlenmiş ve yırtılmıştı, üzerlerinde benim ve Evren'in kanının izleri vardı.

Onları çıkarıp hiçbir şey giymeden yatağa girmek için çaresiz hissediyordum ama bu mümkün değildi. Tabii bir şekilde kapıyı küvetle kapatarak barikat kurmayı başaramazsam.

Kapı hafifçe vuruldu ve ben sıçradım. Elimi göğsüme bastırarak kapıyı araladım ve alt kattaki kadının kapının arkasında durduğunu görmek için dışarı baktım.

"Kıyafetlerini değiştirmek istersin diye düşündüm." Elinde bir havluyla birlikte beyaz pamuklu bir elbise tutuyordu. "Evren sana banyo yaptırmamın da hoşuna gidebileceğini düşündü."

"Bu harika olurdu." Kapıyı daha geniş açtım ve içeri adım atarken başımı eğdi. "Teşekkür ederim."

"Elbette." Kumaşları yatağın üzerine koymadan önce kızardı. "Kirlenmiş giysilerinizi kapının dışına bırakırsanız, siz uyanmadan önce onları sizin için temizler ve onarırım."

"Bunu yapmak zorunda değilsin." Elini kaldırdığında başımı salladım ve duvardan bir şelale gibi su aktı.

"Sorun değil hanımefendi. Kaptan burada kaldığında bize payımızdan fazlasını ödüyor. Misafiriyle ilgilenmek benim için bir onurdur."

"Peki, teşekkür ederim." Kollarımı göğsümde birleştirdim. "Param yok ama size minnettarım."

Kadın sanki beni anlamaya çalışıyormuş gibi bir süre bana baktı, sonra yüzü yumuşadı ve tekrar küvete döndü. Önlüğünün cebinden çıkardığı bir yağı küvete dökerken içindeki su buharlaşıyordu. "Bu kaslarına iyi gelecektir." Tıpayı kavanoza geri itti, ardından ot ve çiçek gibi görünen şeylerle dolu başka bir kavanoz çıkardı. "Bu da kaptana iyi gelecektir."

"Nasıl yardım edeceksin?" Güldüm ve o da omzunun üzerinden bana gülümsedi. "Nasıl istersen."

Buhar küçük odanın içinde dalgalanırken koku odaya yayıldı ve ben derin, rahatlatıcı bir nefes aldım.

"Citlali'nin taç giymiş prensiyle nişanlıyım," dediğimde başını yana eğdi.

"Yine de kalbini tutan kişi o değil."

Bu bir soru değildi ama yine de ona cevap verme ihtiyacı hissettim. "Kalbim sadece ve sadece bana ait."

"Sen cesur ama aptal bir kızsın." Son şişeyi de önlüğüne geri koyduktan sonra suyun akışını eliyle uzaklaştırdı. Su sanki hiç orada olmamış gibi anında kayboldu. "Aşk bizi aptallaştırır."

Ona cevap vermedim çünkü ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Aşk mı? Alt katta oturup bira için adama aşık değildim. Onu daha önce hiç kimseyi istemediğim kadar çok istiyordum ama bu aşk değildi.

"Ben aşık değilim." Beni geçmek için hamle yaptığında yolundan çekildim.

Bana dönüp bakmadan önce elini kapıya koyarak tereddüt etti. "Kıyafetlerini kapının hemen dışına koy. Sabun küvetin yanında." Sonra kapıyı açtı ve başka bir şey söylemeden dışarı çıktı.

Yavaşça soyundum, başka ziyaretçilerim olması ihtimaline karşı üzerimi örtmeye dikkat ettim, sonra ayak parmağımı banyoya daldırdım. Son derece sıcaktı ve içine girip gömleğimi yerdeki yığının içine atarken iç çektim.

Suyun yüzeyinden buhar yükseldi ve nefesimi tutup yavaşça suyun altına batmadan önce sıcaklığı içime çektim. Su beni içine çekerken gözlerimi kapattım ve kafamı boşaltmaya çalıştım. Ciğerlerim yanmaya başladı ve tek düşünebildiğim Evren ve şu anda o barda ne yapıyor olduğuydu. O ve Jorah ne hakkında konuşuyorlardı?

Strateji mi belirliyorlardı? Beni mi tartışıyorlardı?

Jorah ormanın ortasında Evren'e bana dokunması için yalvarmamı izlemiş miydi?

Sudan çıktım ve nefes nefese kaldım. Ellerimi yüzümde gezdirerek suyu gözlerimden uzaklaştırdım ve vücuduma baktım. Cildimde morluklar vardı ve ne kadarının Gavril'le geçirdiğim geceden, ne kadarının da saldırımızdan kalmadığını bilmiyordum.

Bileğimdeki iz gözüme çarpmadan önce parmaklarımla cildimdeki kiri nazikçe temizledim ve daha iyi bakmak için sudan çıkardım. Yıldız ışığının yedi noktası oradaki koyu tende dans ediyordu. Altında Gavril'in bıraktığı yara izini artık seçemiyordum ama hâlâ oradaydı, sadece Evren'in izinin altına gizlenmişti.

Parmaklarımla yıldız ışığını takip ettim, sanki çillermiş gibi onları tenimde birleştirdim. Annem de bir zamanlar bunu yüzümdeki izlere yapmıştı. Bu düşünce beni hem kızdırdı hem de üzdü.

"Ne düşünüyorsun?"

Ben çılgın atarken küvetten su sıçradı ve Evren teslim olmak için ellerini kaldırırken kıkırdadı.

"Kahretsin, seni korkutmak istememiştin." Yatağa uzanmış, sırtını ahşap yatak başlığına dayamıştı ve beni izlerken çok rahat görünüyordu.

"Buraya ne zaman girdin?" Kolumla göğüslerimi kapattım ve onun sırtmasına neden oldum. "Bunu yapmak için sihrini mi kullandın?"

"Hayır." Siyah lekeli parmaklarını havada oynattı. "Sen suyun altında bir an yaşarken kapıyı açmak için bu elleri kullandım. Etrafını kontrol etmemiş olman benim suçum değil."

"Çık dışarı."

"İzlemeyi tercih ederim." Sırttı ve kollarından birini başının arkasına kaldırdı. "Manzara buradan mükemmel."

Sırtımı ona vererek küvette yer değiştirdim ve derin nefes alışını duydum.

"Tanrım." Yataktan kalktı ve bana doğru ilerleyişini izledim.

"Ne yapıyorsun?" Kolumu göğsümde sıktım ve kalçalarımı birbirine bastırdım. Hâlâ siyah pantolonunu giyiyordu ama gömleğinin üst düğmeleriyle birlikte botlarını da çıkarmıştı.

"Sırtın." Omzuma dokundu ve gerildim. "Berbat görünüyor."

"Teşekkür ederim."

"Demek istediğim bu değil." Parmakları omzumda gezinmeden önce küvetin yanında dizlerinin üzerine çöktü. "Nefes kesicisin ama morarmışsın. Eğer geri dönüp onu tekrar öldürebilseydim, yapardım."

"Yani izim nefes kesici mi?" Elime biraz su alıp dizlerimin üzerinde gezdirirken sordum.

"Hayır, prenses. Ben sizi kastediyorum. O izler olsun ya da olmasın, sen şimdiye kadar gördüğüm en mükemmel şeysin."

Dönüp ona baktım, az önce dudaklarından dökülen her kelimede ciddiymiş gibi bana bakıyordu.

"Lütfen seninle ilgilenmeme izin ver." Cevabımı beklemedi. Gömleğinin kol düğmelerini açtı ve yavaşça kollarından yukarı itti. Sonra sabunu aldı ve ellerine döktü. "Bunun olmasına izin verdikten sonra seninle ilgilenmem gerekiyor."

Ellerini suya daldırıp nem topladıktan sonra ellerini birbirine sürttü.

"Bunun olmasına sen izin vermedin."

"Ben yaptım." Elleri omzumla buluştuğu anda bana baktı. "Vücudundaki bu morluklardan sandığından daha çok ben sorumluyum."

Suçlu o değildi, ama vicdanını rahatlatmak için buna ihtiyacı varsa, o zaman bunu ona verirdim.

Elleri üzerimde gezinirken ve cildimi nazikçe yıkarken saçlarımı sırtımdan kaldırdım. Bana bu kadar özenle ve hassasiyetle dokunması ilahi bir histi. Ellerini saçlarıma götürmeden önce ellerine daha fazla sabun döktü ve sabunu her tarafıma sürdü.

Saçlarımın kafa derimden koparıldığı noktayla karşılaştığında dudağımı ısırđım ama acımı görmemesi için elimden geleni yaptım.

"Daha önce çok kadın yıkadın mı?" Saç tellerimin uçlarına doğru ilerleyip sabunu yedirirken usulca kıkırdadım.

"Hayır. Sen benim ilkim olacaksın." Gülümsedi. "Senden önce hiç böyle biriyle ilgilenmek istememiştim."

Göğsüm ağrıyordu ve ne söylediğini anlamamaya çalıştım.

"Görevinizi ciddiye alıyorsunuz, Kaptan."

Saçlarımın sırtıma düşmesine izin verirken bakışlarımla buluştu ve geriye doğru eğilip onu öpme dürtüsü karşı konulmazdı. "İstiyorum." Başını salladı ve eli boynumun arkasından saçlarıma doğru kaydı.

Beni geriye doğru suya daldırdı ve eliyle suyu tutup saçlarımdan akmasına izin verirken ona göz kırptım. "Ama sana karşı hissettiklerimin görevimle hiçbir ilgisi yok prenses."

Sertçe yutkundum ve işini bitirirken gözümü ondan kaçırdım. Bana söylediğı her kelimeden nefret ediyordum. Bunu aramızda isteyemezdim. Bana sahip olamazdım.

Ve bunun sonunda ikimize de zarar vermekten başka bir işe yaramayacağını biliyordum.

Çünkü ne derse desin, ben Yıldız Kutsanmış'tan başka bir şey değildim ve o da kraliyet muhafızlarının kaptanıydı. Nereden bakarsan bak, kaderlerimiz asla aynı hizaya gelmeyecekti.

Boynumu küvetin arkasına dayamadan önce başımı kaldırdı ve ellerine daha fazla sabun dökerken bakışları sorgulayıcıydı. Ellerimi ürkekçe bıraktım ve sabunlu ellerini omuzlarımda ve kollarımda gezdirdi.

"Bileğın nasıl?" Yeni yara izinin üzerine nazikçe sabun sürmeden önce ellerinin arasına aldı.

"Bu daha iyi." Parmaklarıyla bastırıp canlanmalarını sağladığı sırada orada bıraktığı işaretlere baktım. "Eskisinden çok daha iyi."

"Yıldız ışığı sana yakşıyor." Eline biraz su aldı ve az önce yarattığı köpükleri durulayarak temizledi. "Bu işaretleri taşımaya daha uygun başka bir Yıldız Kutsanmış ile hiç karşılaşmadım."

"Yenilerine sahip olmak garip hissettiriyor." Elimi kaldırdım ve bileğimdeki işaretlerin üzerinde gezdirdim. "Diğerlerinden farklı hissediyorum."

"Nasıl yani?" Elimi avucunun içine aldı ve beni dinlerken sabunu hızla diğer koluma sürdü.

"Sırtımdaki ve yüzümdeki işaretler benim gibi hissettiriyor. Derimden ya da saçımdan farklı değiller. İnsanların onları nasıl kullanmak istediklerine rağmen onlar sadece benim bir parçam, ama bu yeni işaretler, onlar benim ama değiller. Onlar da senin gibi hissettiriyor."

Elleri uzun bir süre kolumda durdu. "Ne demek benim gibi hissediyorlar?"

Bunu nasıl açıklayacağımı düşünürken dudağımı ısırđım. "Yüzümdeki ve sırtımdaki işaretler boyunca seni her zaman hissedebildim." Yüzüme dokunmak için elimi kaldırdım ve Evren ellerini boynuma ve göğsüme götürdü. "Ne zaman bana dokunsan ya da büyünü kullansan, seni başka yerlerden çok işaretlerimde hissediyorum. Ama bu yeni işaretlerle, senin etrafında alev alev yanıyorlar. Sanki ben daha fırsat bulamadan seni tanıyorlar."

Evren uzun bir süre elleri göğsümün üstünde hareketsiz bir şekilde suya baktı. "Bu başka birine de oluyor mu?"

"Başkalarını hissedebiliyorum. Büyü yapan diğerlerini." Başımı hafifçe salladım. "Ama aynı şey değil."

"Peki ya kardeşimle?"

"Onu hissedebiliyorum ama kıyaslanamaz bile. Diğer herkes senin yanında sönük kalıyor."

Suya bakarken Evren'in omurgasından aşağı bir titreme geçti. "Bana böyle şeyler söyleyemezsin prenses."

"Gerçek bu."

"Önemli değil." Elini suyun altına daldırdığında başını salladı ve çıplak göğsümü avucunun içine aldı. "Bunu söylediğini duymak beni

seni benim izlerimle. Tüm dünyanın, teninin sadece ve sadece benim tarafımdan süslendiğini bilmesini istiyorum."

Meme ucumu parmaklarının arasına sıkıştırdığında nefesim kesildi.

"Kimsenin size bakıp kim olduğunuz konusunda kafasının karışmasını istemiyorum."

"Ama ben senin değilim Evren." Eliyle göğsümü yoğururken başımı küvete yasladım ve suyun içinden beni izledi.

"Sen değilsin amına koyayım." Elini suyun içinden geçirdi ve avucuyla cinsel organımı kavradı. "Senin her parçan bana ait. Diğer herkesin canı cehenneme prenses." Parmağı kıvrımlarımın arasından kaydı ve yumrularımın üzerinden zar zor geçerken inledim. "Vücudun bile bunu biliyor. Beni lanet bir dua gibi çağırıyor."

Suyun içinde kalçalarımı kaldırıp elini kovaladım ve o da hırladı. Elini kalçama doladı, acının sınırı beni daha çok tahrik etti ve tutuşu daha da sıkılaştığında ve beni küvetten çektiğinde hazırlıklı değildim.

Yatağın ayakucuna yaslanıp beni kendine doğru çekerken her yerimden sular damlıyordu. Göğsümü kendi göğsüne bastırırken kucağına oturmaktan başka çarem yoktu ve kalçalarımın altında beni ne kadar umutsuzca istediğini hissedebiliyordum.

"Tanrım, prenses. Beni deli ediyorsun." Elini sıırılsıklam saçlarıma soktu, sonra yüzümü kendisiyle buluşacak şekilde aşağı çekti. Beni sertçe ve derinlemesine öptü, ben de onu aynı ihtiyaçla öptüm. Dudaklarımız, dilimiz ve dişlerimiz vardı ve birimizin nerede başlayıp diğerinin nerede bittiğini söylemek imkânsız hale gelmişti.

O beni öperken kalçalarımı ona doğru ittim, kalçalarımın arasındaki ıslaklığın banyoyla hiçbir ilgisi yoktu ve Evren inledi.

Eliyle saçlarımı geriye doğru çekti ve boynum ona tamamen açıkta kaldığında inledim. Burnunu boynum boyunca gezdirdi, dudakları beni tatmaya başlamadan önce nefesimi içine çekti. Diğer eliyle popoma bastırdı ve kalçalarımı ona doğru sürtmeye başlamamı teşvik etti. Dişleri o kadar sert ısırdı ki derimi parça l a y a c a ğ ı n d a n endişelendim.

"Hiçbir fikrin yok, Adara." Ben hareketlerimi hızlandırırken boynuma doğru konuştu. "Şu anda senden beslenebilir ve ikimizi de bu sefaletten kurtarabilirim. Sana hayal edebileceğinden çok daha fazla zevk verebilirim."

"Ne?" Ne dediğini anlamaya çalışırken sesim titredi.

"Ormanda hissettiğin o ihtiyaç var ya? Ben seni becerirken bunun ne kadar iyi hissettireceğini bir düşün. Sikim içine gömülürken kanında dolaşan sihrimi düşün."

O yüksekliğin peşinden koşmaya devam ederken ona karşı titredim.

Bahsettiği her şeyi istiyordum. Korkuyordum ama tanrım, istiyordum. "Seni istiyorum," diye fısıldadım ve elleri saçlarımda sıkılaştı.

"Ben varım prenses. Ne istersen." Beni tekrar öptü ve titreyen parmaklarımı gömleğine doğru kaldırdım. Düğmeleri karıştırdım, gergin ama ü z e r i n d e n çıkarmaya hevesliydim ve Evren beni acele ettirmedi. Ben düğmeleri karnından aşağı doğru iliklerken ve gömleğini pantolonundan çekerken saçlarımı yüzümden uzaklaştırdı.

Omuzlarından iterek gövdesini ortaya çıkardım ve parmaklarımı yavaşça ü z e r i n d e gezdirdim.

"Bu yara izleri nereden geliyor?" Parmaklarımı yara izli derinin üzerinde gezdirdim ve sert bir nefes verdi.

"Çok fazla savaş var," dedi kolayca. "Her biri bir yara izi bırakıyor."

Gözlerinin içine baktım ve teninde bıraktığından daha fazlasını kastettiğini anladım. Neler yaşamıştı? Onu ne için kullanmışlardı da şimdi ruhuna musallat olmuştu?

"Kraliçeden nefret ediyorum." Öne doğru eğildim ve ağzımı en büyük yara izine bastırdım. "Ben de öyle."

"Ve kardeşin." İkimizin de zaten bildiği gerçeği söyledim.

Evren inledi ve elleri bana karşı sıkılaştı. Gözleri bana yalvarıyordu ama bana bakarken ağzı sert bir çizgi halindeydi.

"Onun senin ailen olduğunu ve benim de onunla nişanlanmam gerektiğini biliyorum ama ondan nefret ediyorum." "Biliyorum." Başını salladı ama duygularıma karşılık vermedi. "Biliyorum amına koyayım."

"Ama onları düşünmek istemiyorum." Ellerimi göğsünden yukarı ittim ve boynunun arkasına doladım. "Bana onların varlığını unutturmanı istiyorum."

Evren beni tekrar öptü, bu sefer öncekinden daha hızlıydı ve kollarını sırtıma doladı. Yer değiştirdiğinde ellerimi omuzlarında sıktım ve bizi yerden kaldırıp ayağa kalkarken ona tutundum.

Beni kolayca yatağa taşıdı ve sırtımı şilteye yasladı. Öptü.

Yavaşça gövdemden aşağı doğru inmeden önce omzumu tuttu ve ağzını sert meme ucuma bastırduğunda nefesim kesildi.

"Sen benimsin, prenses." Ağzı kaburgalarımın üzerinde gezindi, sonra hafifçe ısırarak kıpırdanma neden oldu. "Her bir parçan bana ait."

İkimiz de bunun doğru olmadığını bilmemize rağmen başımı salladım. Bu anda gerçekliğe yer yoktu. Bu bizimle ve gerçek olmasını dilediğimiz her şeyle ilgiliydi.

Daha da alçalmadan önce ağzını karnıma bastırdı ve dilini kalça kemiğimde gezdirdi.

"Evren," diye seslendim ona doğru kıvrılırken.

Başını kaldırıp bana baktıktan sonra yavaş bir nefesle cinsel organıma doğru üfledi.

"Evet, prenses?"

"Sana ihtiyacım var."

"O zaman bana benim olduğumu söyle." Yavaş, acı veren bir nefes daha. "Bana benim olduğumu söyle, ben de sana ne istersen vereyim."

"Ben seninim." Parmaklarımı saçlarında gezdirdim ve onu en çok ihtiyaç duyduğum yere çekmeye çalıştım. "Her zaman senin olacağım."

Evren alçak sesle ve korkutucu bir şekilde hırladı, sonra bacaklarımı ellerinin arasına alıp inanılmaz bir şekilde açtı. Dizlerim iki yanımdaki yatağa çarparak beni tamamen ona gösterdi ve dilini üzerimde gezdirirken hiç tereddüt etmedi.

"Aman Tanrım." Kalçalarım yataktan fırladı ama Evren ellerini dizlerime koyarak beni yerimde tuttu.

Bana bakarken mememi ağzına aldı ve hayatım boyunca bundan daha erotik bir şey görmemiştim. Bu adam benim değildi. Benim korumamdan başka bir şey olması gerekmiyordu ama onun benden ziyafet çektiğini görmek isteyebileceğim her şeyden daha fazlasıydı.

İşaretlerim bana karşı uğuldadı, midemde inşa edilen aynı his onlara doğru akıyordu ve her şey çok bunalıcıydı.

Evren elini kaldırdı ve boğazımı hafifçe sıkmadan önce vücudumda gezdirdi. "Em," diye emretti ve parmaklarını ağzıma götürmek için boynumu serbest bıraktı. İki parmağını içeri kaydırıp ve ben de dediğini yaptım. Parmaklarını ağzımın derinliklerine emmeden önce dilimi parmakları boyunca gezdirdim ve Evren seksime karşı inledi.

Parmaklarını ağzımdan çekti ve onları tekrar seksime getirip içime sokmasını izledim. İçinde ne bir tereddüt ne de bir nezaket kalmıştı ve parmaklarını tekrar tekrar içime sokup çıkarırken başımı yatağa yasladım.

Daha fazlasını kaldırabileceğimi sanmıyordum, yaptığı her şey beni zevkle dolduruyordu. Sonra parmaklarını içimde kıvırdı ve yumrumu ısırdı, ben de çığlık attım.

Aşağıdaki bardaki herhangi birinin beni duyabileceği kadar yüksek sesle, ama kendimi umursamaya getiremedim. Bedenimden aldığı zevk çok fazlaydı.

"Siktir." Evren yıldız işaretime bir öpücük kondurmadan önce kalçamı ısırdı ve içime bir zevk dalgası daha yayıldı. "Senin içinde olmak istiyorum Adara."

"Lütfen."

Evren ayağa kalktı ve pantolonunu hızlıca çıkardı. Pantolonunu bacaklarından aşağı kaydırıp ve arkasından tekmeleyerek çıkardı. Sonra elleri tekrar bacaklarımdaydı ve dizlerimin arkasından kavrayarak beni yatağın kenarına doğru çekti.

Dizimi büküp göğsüne bastırduğu gibi, sikine ve kendi eliyle ne kadar sert olduğuna baktım. Hala seksimi kaplayan ıslaklığın içinden sikini ovuşturdu ve başı her yumruma çarptığında kıvrandım.

"Emin misiniz prenses?" Başını kaldırıp bana baktı ve boğazı zorlanırken kalan kontrolünü zar zor sağladığını söyleyebilirdim.

Elimi ağzıma götürürken başımı salladım.

"Bu yeterince iyi değil." Aletini bana daha sert bastırdı. "Sözlerine ihtiyacım var. Bunu benim seni istediğim kadar çok istediğini söylemene ihtiyacım var. Aksi takdirde bunu yapmayacağım."

"Seni istiyorum Evren." Ona uzandım ve parmaklarını benimkilerle birleştirdi. "İstediyim tek şey sensin."

Evren'in bakışları karardı ve elimi kaldırıp parmak eklemlerime bir öpücük kondurduktan sonra karnımın altına bir öpücük daha kondurdu. Tam boyuna geri döndü ve giriş yerimde duraklamadan önce sikini bir kez daha içimde gezdirdi.

Orada bir saniye oturdu ama sanki çok daha uzunmuş gibi geldi. Kararsızlığımı görebiliyordum.

belki de suçluluk duygusuydu, ama beni arzulaması galip geldi. Yavaşça içime kaydı ve ben onun büyüklüğüne alışmaya çalışırken nefes nefese kaldım.

Beni santim santim gerdi ve bunu yaparken o kadar nazikti ki. "İyi misin?"

Başımı salladım çünkü tek bir kelime bile söyleme şansım yoktu. Hareket ettiği her santimde acı içime işliyordu ama parmaklarının tenime her dokunuşunda bu acının yerini zevk alıyordu.

"Neredeyse geldim." En küçük miktarı daha uzağa iterken inledi. "Tanrım, çok sıkısın."

Tamamen içime girdiğinde alnını boynuma bastırdı ve ikimizin de acele nefesleri birbirine karıştı. Zevk ve acı. Birbirine o kadar mükemmel karışmıştı ki, hâlâ onun etrafında kendimi çok ağırlı hissetmeme rağmen, hareket etmesi için çaresizdim.

Kalçalarımı ona doğru yuvarladım ve onu içimde çok derin hissettiğimde inledim.

"Siktir, prenses." Evren boynumu öperken nefesi kesildi. "Yapamazsın lanet olası yoksa sana karşı nazik olamayacağım."

"Bunu yapmanı istemiyorum." Saçlarının ucundan tuttum ve bana bakması için onu zorladım. "Lütfen bana kırılğanmışım gibi davranma. Ben Starblessed değilim. Ben seninim."

Evren içimden neredeyse ucuna kadar çıkıp tekrar içeri girmeden önce homurdandı. Zevk ve acı içimde dalgalanırken gözlerim başımın içinde geriye yuvarlandı.

Evren başımı tutarak beni kendine doğru eğdi ve içime tekrar girerken beni sertçe öptü. "Bu iyi mi?"

"Evet," diye inledim alt dudağımı ısırmadan önce.

Evren inledi, sonra yanağımdaki yıldız işaretinin üzerine bir öpücük kondurdu. Dokunuşunun altında adeta mırıldandılar ve vücudumdan bir ürperti geçti.

"Daha önce hiç bu kadar güzel bir şey görmemişim." Yatağın kenarında durana kadar ayağa kalktı ve beni kendine doğru daha sıkı çekti. Birleştiğimiz yere bakarken eliyle dizimi tuttu. "Daha mükemmel." Parmakları yumruma bastırırken içime girdi ve ben onu izlerken ellerimi kaldırıp göğüslerimi yoğurdum.

"Yıldızlar tarafından kutsanmış olabilirsin prenses, ama sen benim için yaratılmışsın. Kadere lanet olsun."

Evren içimden tamamen çıktı ve beni karnımın üzerine çevirmek için dizimi eline aldı. Ne yaptığını anlamaya çalışırken ellerimi yatağa bastırdım ama Evren'in elleri kalçalarımı kavradı ve beni dizlerimin üzerine kadar kaldırdı.

Ellerim altımdan kaydı ve yüzüm yatağa yaslandı.

"Evren." Ellerinin sırtımı usulca okşamasından sesimdeki hafif paniği duyabildiğini biliyordum.

"Seni yakaladım prenses." Dilini cinsel organımda gezdirirken sözleri boğuklaştı ve dizlerim altımda bükülme tehlikesi geçirdi. "Tadın günah gibi."

Ağzı benden uzaklaştı ve omzumun üzerinden onu aradım, tam o sırada tekrar ayağa kalktı ve parmaklarını popomun üzerinde gezdirdi. Okşuyor ve yayıyordu ve tam sikişinin bir kez daha içime girdiğini hissettiğimde gözlerimi kapattım.

İçime çarptı ve zevkim onunla buluşmak için yükselirken inledim. Eli omurgamdan aşağı kayarak yıldız izimin her santimine dokundu ve içimde bir şeyler kıpırdandı. Daha önce hiç hissetmediğim kadar güçlüydü ve ne yaptığına odaklanmaya çalışırken dudağımı ısırdım.

"Tanrım, seni hissedebiliyorum." Kalçaları yuvarlandı ve içimde başka bir zevk dalgası yükseldi. "Sanki vücudun beni tanıyor."

O haklıydı. Onunla tanıştığım andan itibaren sanki işaretlerim onu benden daha iyi tanıyordu.

"Evren, çok yaklaştım." Bana çarparken yatağı ellerimle kavradım ve dudaklarımdan bir çığlık daha geçti.

"Biliyorum." Başparmağı kabaca omurgama bastırdı ve dizlerim altımda titredi. "Bırak beni prenses. Sikimin etrafında parçalandığımı hissetmeme izin ver."

Emrettiği gibi yaptım ve bana tekrar tekrar çarparken yatağa doğru çığlık attım. Etrafında kenetlenirken tohumunun beni doldurduğunu hissedebiliyordum. Evren arkamdan kükredi ve elleri de kalçaları kadar sertleşti.

Her dokunuş beni daha ileriye itti. Her inilti bedenimdeki zevki sürükledi.

Dizlerim altımda büküldü ve Evren nefesini tutmaya çalışırken alnını sırtıma bastırdı.

"İyi misin?" Omurgamı öptü ve içimden bir ürperti daha geçti.

"İyiden de öteyim." Başımı
salladım. "Ben de prenses."

Yatağa yanıma çöktü ve üzerimi örtmek için nevresimi yukarı çekti. Gözlerimi ararken
parmaklarını yüzümde gezdirdi ve ben sonsuza kadar bu anı yaşamak istedim. Bu odadan
çıktıktan sonra olacakları düşünmek istemiyordum.

"Ben de."

BÖLÜM 18

I Kapının yumuşak bir şekilde çalınması ve boğuk seslerle uyandım. Battaniyeyi üzerime doğru çektim ve kumaş tenimde mutluluk hissi uyandırdı. Çıplak tenimde.

Tam Evren kapıyı kapatırken gözlerimi kırpıştırarak açtı. Üzerinde sadece yarım düğmeli pantolonu vardı ve saçları uykudan dağılmıştı. Ama elinde bir tepsi yemek, kollarında da benim giysilerim vardı.

Ona baktığımyı fark edince "Günaydın," diye mırıldandı.

"Günaydın," diye inledim yatakta doğrulup otururken. Kalçalarımın arasında bir gece önce yaptıklarımızı hatırlatan hafif bir sızı vardı ama hatırlatmaya ihtiyacım yoktu.

Vücudumun her parçası hâlâ bana dokunuşunun anılarıyla uğulduyordu.

"Gadira kıyafetlerini geri getirdi." Onları yanımdaki yatağın üzerine fırlattı ve hamur işleri ve etle dolu tepsiyi bana doğru itti. "Ve kahvaltı."

Bir parça kızarmış eti ağzıma götürdüm ve tadı dilime vurdukça inledim. Açlıktan ölü y o r d u m . "Bugün yolculuğumuza devam ediyor muyuz?"

"Evet." Evren yatağın kenarına oturup çizmelerini giymeden önce başını salladı. "Nabál'a varmamız iki gün daha sürecek. Jorah bu sabah saraya haber gönderdi."

"Gavril'e dönmek mi?"

Adını söylediğimde Evren'in sırtı sertleşti ve bana cevap verebilmesi için uzun bir süre geçmesi gerekti. "Evet prenses. Gavril'e dönüyoruz."

Düşüncesi bile göğsümü ağrıttı ve midemi bulandırdı. Elbette kardeşine haber göndermişti. O muhafızlarının kaptanıydı ve ben de onun işiydim. Bu yüzden neden ihanet gibi hissettiğimi bilmiyordum.

"Peki başkente yapılan saldırı hakkında bilgi aldınız mı? Orada olanlardan?"

"Hayır." Parmaklarını saçlarında gezdirmekten önce başını salladı. "Köydeki hiç kimse bir saldırıdan bahsedildiğini duymadı. Hiçbir haber yok."

"Bu iyi o zaman, değil mi?"

"Ya da çok kötü." Ayağa kalktı ve bana dönüp bakmadan pantolonunun düğmelerini ilikledi. "Her iki durumda da, haber bize ulaşmadıkça bilmemin bir yolu yok. Şu anda kör durumdayız."

"Geri dönmek istiyor musun?" Cevabından korunmak için yorganı göğsümün üzerine çektim.

"Ne?" Sonunda dönüp bana baktı. "Seni korumak için ayrıldık. Seni geri götüremem."

"Geri dönmek istememiştin. Sen." Ona doğru başımı salladım. "Yolun geri kalanında beni Jorah götürebilir. Orada olmamanın seni rahatsız ettiğini görebiliyorum."

Evren uzun bir süre bana baktı ve ben onun bakışları altında kıvrandım. "Burada seninle olmaksansa orada olmayı tercih edeceğimi düşünüyorsun."

"Sanırım siz kraliyet muhafızlarının kaptanısınız."

Çenesi gerildi ve gözlerini kıstı. "Ben bundan çok daha fazlasıyım prenses." "Bunu biliyorum."

"Öyle mi?" Yatağın üzerinde öne doğru eğilmeden önce başını eğdi ve kahvaltı tepsisini benden uzaklaştırdı. "Görünüşe göre bir hatırlatıcıya ihtiyacın var." Battaniyenin altına uzandı ve beni kendisine doğru çekmeden önce elini bileğime doladı.

Kendimi örtmeye çalışırken ciyakladım ama faydası olmadı. Evren battaniyeyi üzerimden çekerek çıplak bedenimi ona gösterdi ve dili dudaklarında gezinirken

bana baktı.

"Hatırlatmaya tam olarak nerede ihtiyacın var prenses?" Parmaklarını hamur işlerine eşlik eden küçük bir bal kabına daldırdı ve onları üzerime kaldırıp yapışkan maddenin göğüslerime damlamasına izin verdiğinde nefesim kesildi. "Buraya mı?"

"Ne yapıyorsun?" Göğüslerimi örtmeye çalıştım ama elimi yakaladı ve yanımdaki yatağa doğru itti.

"Sana dün gece söylediğim şeyleri hatırlatıyorum. Aklından çıkmış gibi görünüyorlardı." Parmaklarından göğüs kafesime ve göbek deliğime daha fazla bal damladı. "Bu handan ayrılmadan önce bunları net bir şekilde anladığından emin olmak istiyorum."

"Anlıyorum," diye homurdandım ama Evren beni dinlemiyordu.

"Hayır, prenses. Hayır." Elini hâlâ indirmişti ve ellerinden bal damlıyordu seksimin üzerine. "Yoksa seni terk edebileceğimi bir an bile düşünmezdin."

Kalçalarımın altına daha fazla bal damladı ve yavaşça tenime ve altıma doğru yuvarlandı. "Ve her şeyi açıklığa kavuşturduğumuzdan emin olmaktan çok mutluyum." Balla kaplı parmaklarını ağzına daldırdı ve bana bakarken az önce yaptığı şeyin kanıtlarını emdi.

Sonra yavaşça önümde diz çöktü ve her iki kolunu da kalçalarımın altından geçirdi.

"Evren, hazırlanmamız lazım." Yapmak üzere olduğu şeyin beklentisiyle sesim titriyordu.

"İhtiyacım olan şey." Kalçalarımı havaya kaldırmak için kollarını kullanırken iç uyluğuma yumuşak bir öpücük kondurdu. Omuzlarım yatağa sıkıca bastırılmıştı ve o konuşurken gözümü ondan ayıramıyordum. "Bu balın tadının senin seksinden daha da tatlı olup olmadığını öğrenmek için."

Dilini popomda gezdirerek hâlâ oraya dökülmekte olan balı yakaladı ve utancımın gözlerimi kapattım. "Gözlerini benden ayırma prenses," diye homurdandı ve ben de hemen açtım. "Seni her santimini ağzımla sikerken izlemeyi istiyorum. Kafa karışıklığından eser kalmasını istemiyorum."

Tenimdeki balın her zerresini yalayarak temizledi, ağzı ona en çok ihtiyaç duyduğum yer hariç her yerime dokunuyordu. Dişlerini seksimin üst kısmında gezdirdi, ağrıyan yumurta dokunmamaya dikkat etti ve ağzı karnıma doğru ilerlerken hayal kırıklığı içinde inledim.

"Sorun ne prenses?" Tenime karşı kıkırdadı ama ona istediğini vermeyi reddettim. Beni mahrum bıraktığı zevk için ona yalvarmayacaktım.

Dili göbek deliğime girerken başımı tekrar yatağa bastırdım. "Tanrım, çok tatlısın," diye gürledi tenime karşı ve bacaklarım onun ellerinde titredi. Başını daha aşağıya, tam cinsel organımın üzerine getirdi ve karnım beklentiyle gerildi.

"Ne istiyorsan iste prenses. Bana neye ihtiyacın olduğunu

söyle." "Sen," diye inledim ona bakarken. "Sana ihtiyacım var."

Etime sert ve hızlı bir şekilde daldı, ağızdan ölmek üzere olan bir adam gibi bana ziyafet çekti ve hayal kırıklığımdan her zerresi kalçalarımın arasında zonklarken haykırdım. Kalçalarımı ağzına doğru yuvarladım, hareketsiz durması için çok çaresizdim ve bana karşı inledi.

"İşte iyi bir kız. Her zaman benim olman gerekiyormuş gibi yüzümü sik."

"Aman Tanrım." Sözleri ve ağzı beni tüketirken yatağı kavradım. Zevk hızla içime aktı, hızlı ve her şeyi tüketiyordu ve o uçurumdan düşmeye çok yakın olduğumu biliyordum. "Evren."

"Aynen öyle prenses." Beni ağzına almadan önce sözleri içimde titreşti. "Tüm krallık kime ait olduğunu bilsin."

Zevkim içime işlerken kalçalarımı kafasına bastırdım ama o durmadı. Elimle ağzımı kapattım, o zevkimi çekmeye devam ederken çığlıklarımın sesini bastırmaya çalıştım. Bacaklarım titreyene ve nefesimi zorlukla tutana kadar aldı, aldı ve ancak o zaman ayağa kalktı ve orada kaplanmış olan nemimi ağzına itmeden önce başparmağını dudaklarında gezdirdi.

"Yapış yapış olmuşsun prenses." Aynı başparmağını alıp kalemdeki yıldız işaretine sürüttü ve titrememe neden oldu. "Sana bir banyo hazırlayayım."

Elini kaldırdı ve parmaklarından çıkan siyah duman bir girdap oluşturarak odanın içinde sıçrarken duvardan su akmaya başladı. Evren elini tekrar dizginlemeden önce sanki büyüünden dolayı kafası karışmış gibi eline baktı.

Parmaklarının uçları hâlâ siyaha boyalıydı ve bu görüntüyü neden bu kadar sevdiğimden emin değildim. Bunu kara büyüünün bir işareti olarak adlandırmıştı, ama sadece onun gibi hissettiriyordu.

"Sihirini nadiren kullanıyorsun," diye yüksek sesle belirttim ve Evren bana baktı.

"İhtiyacım olduğunda kullanıyorum."

"O adamların üzerinde kullandın mı? Kapıda asılı olanlarda."

"Hayır." Başını salladı ve elini bana doğru uzattı. Hiç tereddüt etmeden elimi onun elinin içine koydum ve yataktan kalkmama yardım etti. "O adamlara yaptığım şeyi çıplak ellerimle yaptım."

Omurgamdan aşağı bir ürperti geçti, ama beni banyoya götürürken ve küvete girerken elimi tutarken fark etmemiş gibi görünüyordu.

"Kraliçe o adamlara ne yaptığını biliyor mu?" Ona bakarken suyun içine battım ve o da yüzü bana çok yakın olana kadar eğildi.

"Bence kraliçe sana yaptıklarımla çok daha fazla ilgilenir prenses." Ağzını benimkine bastırdı ve çekilmeden önce beni usulca öptü. "Ama kraliçenin ne düşündüğü umurumda değil."

BÖLÜM 19

W Köyden uzaklaşırken Ren'e el salladım ama bu saatler önceymiş gibi geldi. Her an beni krallıktan biraz daha uzaklaştırıyordu ama bir şekilde beni kıyametime yaklaştırıyordu.

Evren Gavril'e haber göndermişti ve ona ne söylediği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Gavril bizimle Nabál'da buluşacak mıydı? Tehdit sona erdiğinde gelecek miydi?

Evren'in eli, sanki aklımdan geçen düşünceleri hissedebiliyormuş gibi beni sıkıca kavradı. "Durmamız gerekiyor mu?"

"Hayır." Başımı hızla salladım ve kendimi ona doğru eğilmekten alıkoymak için ellerimi eyerin kulpunda sıktım. Fazla rahatlamak, aramızda olan bu şeye fazla alışmak istemiyordum.

"Emin misin? Sırtın sertleşti. Ağrın var mı?"

Öyleydim. Kat ettiğimiz her kilometrede daha da artıyordu ama beni rahatsız eden bu değildi. "Ben iyiyim Evren. Sadece varmaya hazırım."

Arkamda uzun bir süre sessiz kaldı ve ben Jorah'ya bakarken onu bırakacağını düşündüm. Biz yol alırken o da ağaçları dikkatle izliyordu ve son saldırıyı en az Evren kadar kişisel olarak algılamıştı.

"Handa olanlar yüzünden kızgın mısın?" Evren boğazını temizledi ve tüylerim diken diken oldu. "Seni incitmek istememiştin. Yapmamalıydım..."

"Bana zarar vermedin." Başımı salladım ve omzumun üzerinden ona bakmak için döndüm. "Sana orada olanları istediğimi söylemiştim."

"O zaman sorun ne?"

Ona buradan bir an önce uzaklaşıp bir daha dönmemeyi dilediğimi söylemek dilimin ucundaydı, çünkü bunu yapardım. Evren benden bunu isterse, beni nereye götürmek isterse onu takip ederdim.

İkimizin de görevlerinden ve kaderlerinden

uzakta. "Gavril'in kraliçesi olarak nasıl bir

rolüm olacak?"

Sorum üzerine arkamda kaskatı kesildi. "Ne demek istiyorsun?"

"Gavril'in hem fae hem de insan diyarlarına hükmetmesi gerekiyor, değil mi?" Tekrar ileriye baktım ve terk ettiğim evimi düşündüm.

"Öyle."

"Peki ya ben? Ben de aynı kurala sahip olacak mıyım?"

"Prenses mi?" Lakabım dudaklarından bir fısıltı olarak

döküldü.

"Etrafımızdaki insanlar açlıktan ölürken o şatoda hizmetçilerle ve ziyafetlerle oturmayı reddediyorum. Sen hiç gerçekten açlık çeken birini gördün mü Evren? Bunun nasıl bir şey olduğuna tanık oldun mu?"

Biraz daha tereddüt edince çizgiyi aştığımdan endişelendim. Tam ona söylediklerimi unutmasını söylemek üzereydim ki o konuştu. "Konuşmaya cesaret edemeyeceğim kadar çok şeye şahit oldum. Açlık çeken sadece sizin insan topraklarınız değil prenses."

Bunu hiç düşünmemiştim. Büyüye sahip olan bir fae'nin o noktaya gelebileceğini düşünmemiştim.

"Jorah ve ben Iladonia'ya ilk uğradığımızda Ren bir deri bir kemik kalmıştı." Sesi hırçın ve öfke doluydu. "Artık her seyahatimizde orada durmaya özen gösteriyoruz. Benim param olmasa, zar zor hayatta kalırlardı."

Ren'in gülümseyen yüzünü düşündükçe karnıma ağrılar giriyordu. Onu başka türlü hayal edemiyordum. Onu Evren'in tarif ettiği şekilde göremiyordum.

"Peki ya baban? O neden bu konuda hiçbir şey yapmıyor?"

"Krallar kasalarını doldurmayan şeylerle nadiren ilgilenirler prenses. Babamın önünde açlıktan ölmek üzere olan bir adam olsa, ona bir parça ekmek uzatacağından emin değilim."

"Bu seni rahatsız etmiyor mu?" Başımı salladım. "Bu kadar zalim olabilen bir adama hizmet ediyor olman?"

"O benim babam."

"O da benimkini öldürdü. Birinin sizin kanınızdan olması sadakatınızı hak ettiği anlamına gelmez."

Evren iç çekti ve söylemek istediği daha çok şey olduğunu biliyordum. Bana söylemek istemediği çok daha fazla şey vardı.

"Prenses, ben..."

"Evet?" *Lütfen konuş benimle.*

"Keşke dünya farklı olsaydı. Bu yüklerin var olmadığı bir yer hayal ediyorum."

"Peki ya annen?"

"Ne demek istiyorsun?" Eli bana karşı sıkıştı ve onun hakkında konuşmak istemediğini anladım.

"Onun yaşadığı dünya nasıl bir yer?" "Ben..."

Ben bilmiyorum."

Ondan bahsederken izim tenimi yaktı. "Ama Citlali ile

aynı olabileceğini hayal edemiyorum."

Sesinde çok fazla güç vardı ve işaretlerim uyarıyla yandı. Yalan mı söylüyordu?

"Onu özlüyor musun?"

"Seninkini özlüyor musun?" diye çabucak karşılık verdi.

"Bazen." Omuz silktim. "Gavril ya da kraliçeyle birlikteyken. Çok az tanıdığım bir evi özlediğim de."

"Peki ya benimleyken?" "Onu

hiç düşünmüyorum."

Nefesi ensemden hızla çıkıyordu ve çok fazla şey söylediğimden korktum.

"Senden harika bir kral olurdu Evren."

Ben konuşurken Jorah'nın bakışları benimkilere çarptı ve aramızda geçen her kelimeyi duyabileceğinden korktum.

"Burada durmalıyız." Jorah başıyla küçük bir derenin yanında uzanan ağaçları işaret etti. "Gece yakında çökecek."

Evren başıyla onayladı ve bizi ağaçların yanına götürdü. İnmemeye yardım etmeden önce attan indi ve olacakları düşünürken kollarımı kendime doladım. Bir gece daha. Nabál'a varmadan önce bir gecemiz daha vardı.

"Yarın mı varacağız?"

"Yapacağız." Jorah kısırağını suyun yanına bağlarken başını salladı. "Bu sadece başka bir günün yolculuğu."

Evren bana bakarken heybeden bir şeyler çıkardı. Yarının ne anlama geldiğini o da biliyordu. Bunu işaretlerime karşı kötü bir alamet gibi hissedebiliyordum.

Bununla yüzleşmeye hazır değildim, o da değildi.

"Gavril'e verdiğin sözde ne yazıyordu?"

"Ne?" Evren yere bir yatak örtüsü bırakırken sordu. "Saraya

haber gönderdiğini söylemiştin. Ne yazıyordu?"

"Ne fark eder prenses?" Beni izlerken başını yana eğdi. "Ne söylememi istiyorsun?"

"Bilmiyorum." Başımı salladım ve Evren bana doğru bir adım attı.

"Onlara vampirler tarafından yakalandığını söylememi mi istedin? Kan Mahkemesi'ne gidip senin için savaşmak zorunda kalacağımı mı? Bir daha asla görülemeyebileceğini mi?"

Bana yaklaştıkça kalbim daha da hızlanıyordu. "Bilmiyorum."

Elini saçlarıma doladı ve ona bakmaktan başka çarem kalmayana kadar başımı eğdi. "Ona senin için aileme ihanet etmeye hazır olduğumu söylememi ister misin? Kardeşimin geleceği olması gereken kız için her şeyden vazgeçeceğimi mi?"

Ona bakarken sertçe yutkundum. Öne doğru eğilip burnunu çenemde gezdirmeden önce bakışları ağızma kaydı. Nefesinin boynuma doğru hücum ettiğini hissedebiliyordum ve ona karşı eridim.

"Ona bunları anlatabilirdim ama asla durmazdı. Seni geri almak için dünyanın öbür ucuna kadar peşimize düşerdi."

"Gavril beni umursamıyor."

"Hayır." Başını bana doğru salladı. "Ama o senin gücünü önemsiyor ve onun için başka hiçbir şey daha önemli değil. Kraliçe için de hiçbir şey daha önemli değil. Sana sahip olmama izin vermektense seni öldürmeyi tercih ederler."

Ne dediğini düşünürken dudağımı ısırđım ve haklı olduğunu biliyordum. Ürperdim. *Asla durmayacaklardı.* Beni bulduklarında ne yapacaklarını düşünmek bile istemiyordum. Bizi bulduklarında.

"Hadi biraz dinlenelim." Evren yavaşça benden uzaklaştı ve bunu yaparken bakışlarını kaçırmamasından nefret ettim. "İlk nöbeti ben alacağım," diye seslendi Jorah'ya. "İkiniz de biraz dinlenin."

Atının yanına dönüp onu suya götürürken beni orada öylece bıraktı. Hemen bıraktığı yatak örtüsüne uzandım ve içeri girmeden önce onu açtım. Jorah küçük bir ateş yakmak için odun yığarak yanıma yaklaştı ve ben de gözlerimdeki acıyı ve korkuyu görmemesi için gözlerimi kapattım.

Ateşi yakarken çıkardığı sesleri dinledim ve sonra yatağını alevlerin benimkinden farklı bir tarafına serdim. Ateşin sıcaklığına rağmen kollarımı kendime sararken titredim.

"O iyi mi?" Birkaç dakika sonra Jorah'nın sesi beni ürküttü ama dinlerken kendimi tamamen hareketsiz tuttum.

"Bilmiyorum." Evren'in sesi eskisinden çok daha yakındı. "Geri dönmeyecek Jorah. Bunu yapmadan önce tekrar kaçacaktır."

"O halde planın nedir?" Jorah uzun bir süre tereddüt etti. "Ona söyleyecek miyiz?"

Sorusundan sonra o kadar uzun süre sessiz kaldılar ki neredeyse uykuya dalacaktım.

"Henüz değil."

Öğrendiğinde ne yapacağından korkuyorum. Çoktan öğrenmiş olmasından korkuyorum."

Biliyor musun? Hâlâ boğuk seslerini duyabiliyordum ama uykunun çekiciliğine karşı k o y a m ı y o r d u m .

Söylediklerinin zihnimde tekrar tekrar dolıştığı düşüncelerle uykuya daldım. Rüyalarım daha da kötüleşene kadar peşimi bırakmadılar. Sonunda vardığımızda neler olacağına dair düşünceler uykumda beni avladı ve Gavril'in ağzı yeni işaretime bastırđığında ve bileğim kavrulmuş gibi yandığında bir nefesle uyandım.

Yatağında doğrudum ve bileğimi göğsüme doğru çektim. Sadece birkaç dakikadır uyuyor gibiydim ama karanlık üzerimize çökmüşü ve geriye kalan tek ışık ateşin ve gökyüzündeki ikiz ayların ışığıydı.

"İyi misin?" Evren yanımdaki ağaçların arasından çıktı ve ben sıçradım.

"Evet." Bileğimi bırakamıyor gibi görünsem de başımı salladım. Jorah'ya doğru baktım; yattığı yerde göğsü huzurla inip kalkıyordu.

"Emin misin?" Evren yanıma çömeldi ve ben de başımı kaldırıp ona baktım.

"Sadece kötü bir rüya gördüm."

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

"Hayır." Başımı salladım. Bu konu hakkında konuşmak ya da düşünmek istemiyordum.

"Tamam." Öne doğru uzandı ve elimi ağzına götürmeden önce avucunun içine aldı. Dudaklarını bileğimin iç kısmına, izimin hemen yanına bastırırken gözlerini benden ayırmadı. "Biraz daha uyumaya çalış. Tekrar yola çıkmadan önce sadece birkaç saatimiz var."

"Uyuman gerekmiyor mu?"

Evren endişem karşısında sırtıttı. "Jorah'nın dinlenmeye ihtiyacı var. Hissediyorum..." Yüzüme bakarken duraksadı. "Kendimi güçlü hissediyorum."

"Benden beslendiğin için mi?"

"Sanırım öyle, evet." Başını salladı. "Normalde yorulduğum gibi yorulmadım."

"Hâlâ dinlenmeye ihtiyacın var." Kolumu kendime doğru çektim ve o da isteksizce bıraktı. "Bir süre nöbet tutabilirim."

Yumuşak bir şekilde kıkırdadı. "Saldırıya uğrarsak bizi koruyacak mısınız?"

"Yapabilirim." Ne yaptığımı anlamasına fırsat vermeden çizmelerimden hançerimi çıkardım ve boynuna dayadım. "Tamamen işe yaramaz değilim, biliyorsun."

"Kimsenin seni işe yaramaz bulabileceğini sanmıyorum prenses." Evren bıçağımı boynuna dayamışken bile sırtıttı. "Senin ve hançerin için pek çok kullanım alanı bulabilirim."

"Ne?"

O kadar hızlı hareket etti ki tepki verecek zamanım olmadı. Hançerimi elimden alıp kendi hançerine geçirdi ve ucunu yavaşça köprücük kemiğimin üzerinde gezdirdi.

"Size göstermemi ister misiniz?"

"Hayır." Dilimdeki yalanla birlikte sesim titredi.

"Keşke yanında daha fazla kıyafet olsaydı." Çok dikkatli bir şekilde hançeri göğsümden aşağıya, gömleğimin üst düğmesiyle buluşana kadar kaydırды. "Aramızda duran her kumaş parçasını kesip atardım."

Hançeri aşağı kaydırды ve ilk düğmeyi kesti. "Aramıza girmesini engellemek için dünyayı keserdim."

"Kafamı karıştırıyorsun." Başımı salladım ve hançerimi durdurmak için elimi onunkine bastırdım. "Böyle şeyler söylüyorsun ama beni doğrudan onlara teslim etmeye hazırsın."

"Ne yapmamı istiyorsun prenses?" Hançerimin yanımda yere düşmesine izin verdi. "Bana ne istediğini söyle, ben de sana vereyim."

"Bilmiyorum." Başımı salladım çünkü kafam her zamankinden daha karışıktı. Evren'den ne istediğimi bilmiyordum ama her iki durumda da bunun adil olmadığını biliyordum. Gavril onun ailesiydi. Citlali onun krallığıydı.

Ve ben onun koruması gereken Yıldız Kutsanmış'tan başka bir şey değildim.

Evren elini göğsüme bastırды, parmakları sanki kontrolünü arıyormuş gibi tenimi kazıyordu ve o da en az benim kadar çaresiz hissediyordu.

"Bunu nasıl yapacağımı bilseydim, yapardım. Seni incitmeden nasıl seveceğimi bilseydim, sana bir daha dokunmalarına asla izin vermezdim."

"Ailen mi?"

"Düşmanlarınız." Eli göğsümden yukarı kayarak boynuma dolandı. Parmaklarının ucunda nabız hızla atıyordu ve damarlarımda dolaşan korkuyu hissedebildiğini biliyordum.

"Geri dönmek istemiyorum." Sesim çatallaştı ve korkumun beni bu kadar kolay ele geçirmesinden nefret ettim. Tüm hayatımı beni neyin beklediğini bilerek, buna hazırlanarak geçirmiştım ama bu yeterli olmamıştı.

"Biliyorum." Başını salladı ve alnını benimkine bastırды. "Seni zorlamayacağım." "Ne?" Ona bakmak için geri çekildim ama elleri beni sıkıca yerimde tuttu.

"Kardeşimin senden tekrar almasını izlemektense bu dünyayı terk etmeyi tercih ederim. Senin için her şeyden vazgeçerim prenses."

Bakışlarını inceledim ve orada yatan gerçeği görebiliyordum.

"Ne yapacağız?" Kendimi ona yaklaştırmak için dizlerimin üzerine çöktüm ve nefesi dudaklarıma ç a r p t ı .

"Bilmiyorum." Başımı bana doğru salladı. "Ama bunu güneşin doğuşuyla birlikte anlayacağız. Bu gece dinlenmen gerek."

Uzaklaşmaya başladı ama onu kendime doğru çektim. Gitmesine izin veremezdim. Şimdi olmaz. Hiçbir zaman. "Bu gece sana ihtiyacım var."

Evren, Jorah'nın bizden sadece birkaç adım ötede uyuduğu yere baktı ama umurumda değildi. Ona dokunmadan, sadece onun bana hissettirebileceği şekilde canlı hissetmeden bir an daha geçiremezdim.

"Lütfen, Evren." Dudaklarımı onunkilere bastırdım ve bana karşı koymadı. Bunun yerine, alt dudağımı dudaklarının arasına almadan önce ağızma karşı inledi. Hafifçe, alaycı bir şekilde ısırды ve zevk içimden aktı.

O beni durdurmadan öne uzandım ve gömleğini pantolonundan çıkarıp düğmelerini karıştırdım. Arkasına uzanıp gömleğini başının üzerine çektiğinde daha yarısını bitirmiştım.

Elini tekrar enseme dolamadan önce bir an bakışlarımı süzdü ve ağızımı bir kez daha onunkine doğru zorladı. Beni daha önce hiç hissetmediğim bir çaresizlikle öptü. Bu gece farklıydı.

Daha fazlası gibi geldi.

Birbirimize karşı hissetmemize izin verdiğimizden daha fazlasını. İtiraf et m e m e izin verdiğimden daha fazla.

Evren beni sertçe öperken eli göğsüme bastırды ve ince gömleğimin içinden etimi yoğurdu. Ona karşı inledim ve yavaşça ağızına çekmeden önce dilimi ısırды.

"Tanrım, beni ele geçiriyorsun." Geri çekildi ve gömleğimi başının üzerinden çekti. "Beni delirmiş bir adam gibi hissettiriyorsun."

"Ben hiçbir şey yapmıyorum." Başımı salladım ama gerçek şu ki ben de aynı şeyi hissediyordum. Onun yanımdayken sağlıklı düşünemiyordum. Nefes alamıyordum.

"Kesinlikle öylesin." Kalçalarını elleriyle kavradı ve beni tamamen dizlerimin üzerine çökene kadar kaldırdı. Becerikli parmakları pantolonumu hızlıca sıyrды ve sırtımdaki alevlerin yalmasına rağmen ürperdim. "Sen günahsın prenses ve bunu tatmam gerek. Sen yüzümde gezinirken dilimin hatırlatmasına ihtiyacım var."

Evren beni yatağın üzerine itip botlarımı ayağımdan çektikten sonra pantolonumu da çekerken inledim. Onun önünde tamamen çıplak kalmıştım. Parmaklarını kaldırıp dudaklarıma bastırdıktan sonra yavaşça vücudumda gezdirdi. Avuç içi göğüs kafesimle buluşmadan önce boynumu okşadı, yavaş ve hesaplı. Dokunuşu gittikçe alçaldı, ta ki bir parmağını cinsel organımdan geçirene kadar ve ben onun dokunuşuyla haykırdım.

Başparmağı kalçamdaki izin üzerinde gezinirken Evren yanıma sırt üstü düştü. Bana dokunuşunu izlerken titredim ve parmakları uyluklarıma girip beni göğsüne doğru çektiğinde irkildim.

"Evren." Sesim zihnimde koşuşturan belirsizlikle titriyordu.

"Seni yakaladım, Adara." Dizlerim başının iki yanına yerleşene kadar beni daha da kaldırdı.

Kendimi onun üzerinde tutarken ellerimi kalçalarıma bastırdım, ama Evren parmaklarını kıcıma soktu ve beni aşağı çekti.

"Evren, sanmıyorum..."

"Seni tatmak için ölüyorum prenses." Öne doğru kalktı ve dilini cinsel organımda gezdirdi. "Hayatım boyunca bundan daha mükemmel bir şey tatmadım."

Neredeyse yüzüne oturana kadar beni aşağıya doğru çekti ve bana karşı mırıldanırken inledim. "İ ş t e b ö y l e . Yüzüme otur ve zevkini ağzımdan al."

"Aman Tanrım." Sözleri tek başına bedenimden hazzı çekerken gözlerimi kapattım. Sonra ağzını kullandı.

Nazik ya da sabırlı değildi. Etime dalarken çılgına dönmüştü ve dilini, dudaklarını ve dişlerini bana karşı kullanırken kendimi zor tutuyordum.

Ona karşı sallanmaya başladığımda ellerimi tekrar karnına vurdum ve aşağı bakıp bana baktığını gördüğümde midemde derin bir ağrı başladı.

"Evren," dedim kalçalarımı yuvarlarken ve o da bana karşı cesaretini mırıldandı.

Seksimi ağzına aldı ve ben de kalçalarımı kafasına doğru sıkıştırdım.

Zevkim hızla içimde yükseldi, ciğerlerimdeki havayı çaldı ve çılgınlıklarını bastırmak için dudağımı ısırdım.

Evren toparlanmama fırsat vermedi. Sırtımı elleriyle kavradı ve kalçalarım onunkilerle buluşana kadar beni vücudundan aşağı kaydırды.

Sonra beni öptü, dudakları tenime değdi ve ciğerlerimdeki tüm hava tükendi.

"Sana doyamıyorum prenses. Senden asla ayrılamayacağım."

Parmaklarını saçlarıma geçirdi ve beni kendisinden uzaklaştırdı. Bana baktı ve bakışları yüzümün her santimetresinde g e z i n d i .

"Kardeşim senin için savaşacak, ama ben de savaşacağım."

Göğsüm ağrıyordu ve b u n u n itiraf ettiği şeyden mi yoksa yapmak isteyeceği şeyden korktuğumdan mı kaynaklandığını bilmiyordum. "I..." Ona onu sevdiğimi söyleme dürtüsü dilimin ucuna kadar geldi ama kendimi durdurmak için ısırdım.

"Seni ondan uzak tutmak için cehenneme kadar savaşacağım, Adara." Ağzı vücudumda gezinirken sahipleniciydi ve içimden zevk kıvılcımlarının geçmesine neden oldu.

Beni dizlerimin üzerine kaldırdı ve pantolonunun düğmelerini açıp sertleşmiş sikini çıkarışını izledim. Bana doğru bastırdı ve ellerimi omuzlarına koyarak gerildim.

"Seni izlemek istiyorum." Aletini girişime dayadı ve ben yavaşça kendimi tamamen ona doğru alçaltana kadar bana rehberlik etti. Onun dolgunluğu beni boğarken gözlerimi kapattım ve Evren dişlerini göğüs kafesimin hemen yanından geçirdi.

"Çekil prenses. Hayatının çoğunu ne istediğinin söylenmesiyle geçirdin ama ben bunu senin gözlerinden görmek istiyorum. Bana en çok arzuladığın şeyin ne olduğunu göster."

Sen.

Kalçalarımı ona doğru yuvarlarken düşünebildiğim tek şey buydu. Eskiden kaçarsam, olduğumdan başka biri olabilirim hayatin nasıl olacağını hayal ederdim, ama bu hayal değişmişti.

İstememem gereken bir adamın etrafında dönmeye başlamıştı. İhtiyacım olmamalıydı. Ama yine de oydu.

Parmaklarını omurgam boyunca gezdirerek beni teşvik etti ve içimde bir şeyler kıpırdandı. Uzun zamandır uyuyormuş gibi hissettiren bir şey ve ona doğru geri çekilmeden önce dizlerimin üzerine çöktüm.

Tekrar tekrar bu his oluştu ve bedenim hareket etti. Bu hissi kovaladım.

içimden fiziksel olarak ve bir şekilde daha fazlası aktı.

Gözlerimi Evren'e ve onun bana bakışına diktim. Elleri vücudumu okşuyordu ama talepkâr değillerdi. Bu benimle ilgiliydi ve buna ihtiyacım olduğunu ne kadar kolay anladığını düşündükçe midem bulanıyordu.

Ben Yıldız Kutsanmış'tım, krallığının kurtarıcısıydım ama aynı zamanda Adara'ydım. Ve şu anda, kaderimde kim olduğumun ötesinde kaybolmuş hissediyordum.

"Bak, Adara." Evren parmaklarını kalçamda gezdirdi ve ben de onun hareketini takip ettim. Yıldız izim tenimde dans ediyordu ve daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemeyen hafif bir parıltı yayılıyordu.

"Ne?" Neler olduğunu anlamaya çalışırken başımı salladım, ama Evren başparmağını kabaca işaretime bastırdı ve seksim ona karşı kasıldı.

"Sen benim için yaratılmışsın." Kollarını sırtıma doladı ve ben kalkıp ona doğru düşerken bana yardım etti. Daha sert ve daha sert, bana çarparken kolları ağırlığımı taşıyordu. "Senin kaderin yanlış."

Zevkim sanki onun sözlerini bir yemin gibi takip ediyormuşçasına bedenimde hızla ilerliyordu.

"Sen Kral Riven'in ilk doğan oğlusun," diye inledim bir kez daha içime girerken.

Alnı boynuma bastırdı ve sert nefesi tenime çarptı.

"Kaderimde sen varmışsın Evren." Omurgam derim boyunca milyonlarca ateş gibi yanıyordu ve daha fazlasını kaldıramayacağımı biliyordum.

Evren'in elleri sanki kaybolacağımdan korkuyormuş gibi etrafımda sıkılaştı ve parmakları bir kez daha omurgamı okşadığında dudaklarımda bir çığlıkla dağıldım.

Tekrar içime girip bedenimden kendi zevkini çıkarırken ona sarıldım ve bileğimdeki yıldız ışığının teninde parlamasını izledim.

Bu hayatta hiçbir şeyden emin değildim ama kesin olarak bildiğim bir şey vardı ki o da Evren'in benim kaderim olduğuydu.

BÖLÜM 20

I Derenin yanına çömelip parmaklarımı soğuk suya daldırdım. Evren ve Jorah kampımızı toparlıyor ve kömürlerden arta kalanları söndürüyorlardı. Ateş.

Islak parmaklarımı yüzüme sürdüm ve hızla akan düşüncelerimi temizlemeye çalıştım. Boynumdan aşağı su damladı ve Evren'in dün gece bana yaptıklarının anıları aklımdan geçerken parmaklarımı hassas cildimin üzerinde gezdirdim.

Suyun üzerinde bir hareket oldu ve ağaçları ararken gözlerim açıldı ve izlerim tenimde yandı. Hiçbir şey görmedim ama bir şekilde orada bir şey olduğunu biliyordum.

"Evren," dedim usulca ayağa kalkarken ama bakışlarımı ağaçlardan ayırmadım.

"Evet?" diye seslendi bana, Jorah'nın söylediği bir şeye gülerken. "Ne oldu prenses?"

Ona cevap veremeden bir hançer havada uçtu ve arkamdaki ağaca mükemmel bir şekilde saplanmadan önce sol kolumun dışını keserken acı içinde ağladım.

"Prenses!" Bu kez Evren benim için bağıırıyordu ama ben önüme bakmakla meşguldüm. Ağaçların arkasında saklandıkları yerden on kişilik bir adam grubu çıktı ve her birinin elinde bir silah vardı.

"Prensesin kulağa hoş gelen bir tınısı var, değil mi?" Hançeri fırlatan kişi konuşurken başını yana eğdi ve benimle mi yoksa başka biriyle mi konuştuğunu anlayamadım.

Aşağı uzanıp çizmemden hançerimi çıkarmadan önce geriye doğru tökezledim.

"Aynı zamanda bir dövüş prensesi. Daha da iyi."

"Ne yapıyorsun lan sen?" Evren arkamdan kükredi ve beni geriye doğru çekip bedenimi kendi bedeniyle siper etti.

"Kraliçe onunla tanışmak istiyor."

Kraliçe mi?

"Böyle bir şey olmayacak." Evren başını salladı ve parmaklarının etrafında dönen siyah dumanı fark ettim. "Bugün olmaz."

"Size cevap vermiyorum prensim." Adam Evren'in ötesine baktı ve bakışları benimkilerle birleşti. "İsteyerek ya da istemeyerek onu alacağım."

Arkamda Jorah'yı aradım ama hiçbir yerde görünmüyordu. Bu adamları tanımıyordum ama Citlali muhafızlarının renklerini giymiyorlardı. Onun yerine Evren'e benzer giyinmişlerdi. Karanlık, göze çarpmayan, ölümcül.

"Diğer adamlarınızın Oniks Ormanı'nda yaptığı şey bu muydu? Yıldız Kutsanmışları almaya mı geliyorlardı?"

O zamanlar Kan Mahkemesi'ndeydiler. Evren'in annesiyle aynı saraydan.

"Adamlarım mı?" Adam parmaklarını elindeki bıçağın üzerinde gezdirirken güldü. "Eğer onlar benim adamlarım olsaydı, şu anda bu konuşmayı yapıyor olmazdık."

"Onu almana izin vermeyeceğim, Calix." Evren bir saldırıya hazırlanır gibi omuzlarını dikleştirdi ve ben küçük bir adım geri attım.

"Başka seçeneğin yok." Calix bıçağı elinden kaldırmadı. Onun yerine parmaklarından güç fıskırdı. Evren'inki gibi bir güç. Gece kadar siyah ve kıyametle dolu olan bu güç, Evren'in üzerine göz açıp kapayıncaya kadar geldi ama Evren onun gücüne kendi dalgasıyla karşılık verdi.

Güçleri birbirine çarptı ve bir çatırtı sesi etrafımızda yankılandı.

İkisinden de akan güçle irkilerek geriye doğru tökezledim ve Jorah'nın karşıımızdaki ağaçların arasından ilerlediğini fark ettim. Önlerinde olanları izleyen adamlardan birinin arkasından koşmadan önce kılıcını kaldırdı ve sanki hiçbir şey olmamış gibi boynunu kestiğinde nefesim kesildi.

Bu sahne Calix'in dikkatini çekerek bir an için dikkatini dağıttı ve Evren'in gücü ona çarptı.

"Jorah." Calix dudak büktü ama sesi artık soluk çıkıyordu. "Sadakatının nereye gömülü olduğunu görüyorum."

Jorah kıkırdadı, sesi çılgınca ve acımasızdı. "Benim sadakatım her zaman prenze olmuştur, Calix. Bunu sorgulamış olman, kendi muhakeme eksikliğinin bir kanıtıdır."

Calix hâlâ Jorah'ya bakıyordu ki gücü tekrar ortaya çıktı ve bu sefer Evren hazırlıklı değildi. Büyü sanki öldürmeyi amaçlıyormuş gibi ona vahşice çarptı ve Evren acıyla inledi.

Calix diğer muhafızlara, "Jorah'yı alın," diye emretti ve muhafızlar o kadar hızlı bir şekilde Jorah'nın üzerine çullandılar ki Jorah'nın hiç şansı kalmadı. Kılıcını önünde tutuyordu ama sayıca çok azdı.

"Jorah!" Evren'in sesi ormanda gürledi ve Calix bu fırsatı değerlendirerek Evren'e doğru bir güç şeridi daha fırlattı.

Evren kendi eliyle durdurdu ve izlerim tenimde ateş gibi yandı. "Bizimle geleceğini biliyorsun Evren. Sen sadece kaçınılmaz olanla savaşıyorsun."

"Onu almana izin vermeden önce seni öldüreceğim." Evren dişlerini gösterdi ve damarlarımda korku dolaştı.

"Yumuşamışsın, prens." Calix gücünü bana doğru fırlattı ve Evren üzerime atladı. Güç sırtına çarpıp ciğerlerindeki nefesi keserken panik gözlerini doldurdu.

"Evren!" Dudaklarından kan damlarken ona doğru hücum ettim ama Calix daha hızlıydı.

Dizlerinin üzerine çökmeye çalışan Evren'in gözlerindeki yenilgiyi görebiliyordum. İzlerim tenimde alev almış, daha önce hiç olmadığı kadar yanıyordu ve bir parçamın kırıldığını hissedebiliyordum.

"Bu senin eşin." Calix güldü ve Evren'i saçının arkasından tutup bana bakmaya zorladı. "İki krallık arasında sıkışmış piç prens."

Hâlâ konuşuyordu ama konsantre olabildiğim tek şey eş kelimesiydi. İçimde yankılandı, damarlarımda dolaştı ve Evren'in yorgun gözlerine baktığımda bunun doğru olduğunu anladım.

Önümde diz çökmüş, kendi hayatıyla benim hayatım için savaşan bu adam benim eşimdi. İçimde alevler oluştu ve izlerim derimi yakıyormuş gibi hissettirdi.

"Bırak onu," diye homurdanarak ondan talepte bulundum.

Calix güldü ve Evren'e daha sıkı sarıldı. "Bu da tıpkı senin gibi kraliçeme geri götürülecek prenses." İsmi bir hakaret gibi tükürdü.

Kraliçesini ya da ikimizden ne istediğini bilmiyordum ama onu almalarına izin vermeyi reddettiğimi biliyordum.

İçime uzandım ve alev alev yanan o ateşe tutundum. "Onu bırakmanı söyledim."

Evren başını salladı, saçları hâlâ Calix'in elindeyken hareketi zar zor idare edebiliyordu ama ben emir almanın ötesindeydim.

İçimdeki güç artıyor, öfke ve hiddet parmak uçlarımda hissedilene kadar yükseliyor ve yükseliyordu.

"O piçi öldürmediğim için şanslısın." Calix güldü ve içimden bir güç fışkırdı.

Nereden geldiğini bilmiyordum ve kontrolüm de yoktu ama güç beklenmedik bir şekilde Calix'e çarptı. Göğsündeki nefes kesilirken bakışları benimkine çarptı ve eli Evren'in kafasında gevşedi. Sihrimi bir kez daha serbest bıraktım.

Bu kez Calix'e çarptığında daha hazırlıklıydı ama yine de onu sırt üstü y e r e düşürdü. Adamları onun etrafında yer değiştirdi ama bir tanesi bile bana yaklaşmadı.

"Ona bir daha dokunma." Evren'e yaklaştım ve beni izleyen Calix'in gözlerindeki korkuyu gördüm.

"Kraliçe onu Kanlı Saray'a geri istiyor."

"Kraliçen umurumda bile değil," diye homurdandım ve içimden bir siyah güç dalgası daha fırladı. Adamlarından bazıları yere düştü ama ben gözlerimi ondan ayırmadım.

"Yapmalısın." Bir kadın sesiyle bakışlarım yukarı kaydı ve hızla kendimi Evren'le onun arasına soktum.

İçinde saklandığı ağacın etrafında dolaşıyor, uzun tırnakları ağacın kabuğunda tembelce geziniyordu. Bana denizi ve babamı hatırlatan gözleriyle çok güzeldi. Dizlerine kadar inen ve altına soktuğu pantolonunu örten siyah çizmeler giymişti.

Bir kraliçeye benzemiyordu ama o olduğunu iliklerime kadar hissediyordum.
Evren bana doğru uzanırken inledi ama eli kaval kemiğime dolanırken titredi.
"Kraliçe Veda, sanırım?"
"Kanlı canlı." Başını yana eğdi ve Evren'in bana uzanma şekline baktı. "Ben de beni umursamadığını sanıyordum."
"İstemiyorum." Parmak uçlarım gücümle vızıldadı ve kontrolü elimde tutmaya çalışırken dişlerimi sıktım.
"Yine de oğlumu sanki çok önemsiyormuşsunuz gibi koruyorsunuz."
Sözleri beni boğdu ve nefes alamadığımı hissettim. Evren'in eli bana karşı sıkılaştı ve işaretlerim gücümün içimden akmasına izin vermem için bana yalvardı.
"Ne?" Söylediklerini anlamaya çalışırken tek kelime bulabildim.
"Kral Riven'in gayrimeşru oğlu olabilir ama Kan Sarayı'nın ilk doğan oğludur. O bizim geleceğimiz ve kaderimiz."
O konuşurken Evren'in elinden kurtuldum ve geriye doğru tökezledim.
"O mükemmel bir casus ve Fae krallığına ihanet eden biri. Görünüşe göre, eşine de mükemmel bir ihanet etmiş."
"Adara," diye adımı söyledi ve bakışlarım onunkilerle buluştu. Sevdığimi sandığım bu adam.
"Bana yalan söyledin." Gerçek içimi titretti.
"Ben yapmadım." Dizlerinin üzerine çökmeye çalışırken başını çılgınca salladı. "Sana hem büyüden hem de kandan doğduğumu söyledim. Annemin bir vampir olduğunu söylemiştim."
"Ama kraliçe değil!" Diye bağırdım ve büyüm içimde dalgalandı. Yıldız işaretlerimden loş bir parıltı yayılırken tüm gözler üzerime çevrilmişti.
"Sana gerçeği söyleyemedim prenses. Sadakatinizin nerede yattığını bilmiyordum."
Gözlerim yaşlarla doldu ve boğazımdan bir hıçkırık kaçtı. "Kalçalarımın arasındayken kendine bunu mu söylüyordun? Sadakatimi mi arıyordun?"
Evren titrek bacaklarının üzerinde doğruldu ama o bana doğru bir adım attığında ben de bir adım geri attım. "Adara, lütfen."
"Yapma." Elimi uzattım ve büyüm parmaklarımdan onunkiyle mükemmel bir uyum içinde olan koyu bir duman halinde damladı. "Sakin bana dokunayım deme."
Kraliçe Veda güldü, sesi omurgamı gıcırdattı ve dişlerimi öyle sıktım ki kırılacaklarından korktum. "Görünüşe göre ikinizin çözmesi gereken bazı şeyler var ama Yıldız Kutsanmış harika bir kraliçe olacak."
Sözleri karşısında irkildim ve bakışlarım tekrar Evren'e kaydı. Gözleriyle bana yalvarıyordu ve diğerleri bizi izlerken biz orada durup birbirimizi izlemeye devam ettik.
"Prenses," diye fısıldadı ve bu beni neredeyse kırıyordu.
"Seninle asla evlenmeyeceğim Evren," dedim sertçe, inancım aramızda bir söz gibi kayıyordu.
İleriye doğru küçük bir adım attı ve bu bir şekilde ciğerlerimdeki tüm havayı emmiş gibiydi. Bakışları artık yalvarmıyor, anlamam için bana yalvarmıyordu. Bunun yerine gözleri karardı ve yüzündeki buruşuk ifade beni boğdu. "Anlayacaksın."
"Beni bağlamak zorunda kalacaksın. Tıpkı kardeşinin senden önce yaptığı gibi beni zorlaman gerekecek."
Evren'in gücü ondan fışkırdı, siyah duman bir sevgilinin dokunuşu gibi etrafımı sardı. Kendiminkiyle karşılık verecek kadar hazırlıklı ya da yetenekli değildim ama yine de parlıyordum, dokunduğu her santimde daha parlak ve daha yoğun.
Elinden kurtulma şansım kalmadığında bana doğru hareketlendi ve gücü tenimde titreşirken beni sınamak için eğildi. "Bunu ayarlayabiliriz prenses."
Gücü bileğimde tıngırdadı ve dokunuşunun altında sızlayan zevki görmezden gelmek için kendimi zorlayarak gözlerimi kapattım.
Hayır. Evren tanıdığımı sandığım adam değildi. Beni kardeşinin düşmanı olduğuna ikna ettiği kadar benim de düşmanımı ve ben bir aptaldım.
"Calix, ayağa kalk!" Kraliçe Veda muhafızına bağırdı ve göğsünü ovuştururken bir iniltiyle ayağa kalktı. Tam da gücümün onu vurduğu yere. "Kraliçe Kaida Evren'in ihanetini öğrenmeden harekete geçmeliyiz."
"Ondan beslendi," diye konuştu Evren annesine ve sözlerinin altında sırtım kaskatı kesildi. "Onu uzaklaştırmadan önce beslendi."

"Peki ya güçleri?"

"Bilmiyorum." Evren başını salladı ve büyüü etrafımda titreyerek kollarımı iki yanımda tuttu.

"Ya sen?" Kraliçe ona doğru başını salladı. "Eşinden beslendin mi?"

Evren uzun bir süre tereddüt etti ve aramızda bu kadar mahrem olan bir şeyi bu kadar kolay tartışmalarından nefret ettim. "Evet."

"Ve?"

"O çok güçlü." Evren bana doğru baktı ve Yıldızsız'da onu gördüğü m d e n beri ilk kez benim izimden başka bir şey görmemiş gibi görünüyordu. "Kanını dilimde tattığım anda onun gücünü hissedebiliyordum."

"Yıldız Kutsanmış'ı getirin." Kraliçe muhafızlarına başıyla işaret etti ve ikisi bana doğru gelmeye başladı. Evren'in büyüünde debeleniyordum ama o bunu fark etmemiş gibiydi. "Sınırı geçene kadar onu güvende tutmalıyız."

Muhafızlar yaklaştı ve kalbim göğsümde küt küt atmaya başladı. Jorah'ya baktım ama o da Kan Kraliçesi'nin diğer muhafızları gibi beni dikkatle izliyordu. O da en az Evren kadar onlardan biriydi.

"Sakin ona dokunma," diye homurdandı Evren, gücü bana çarpıyordu. "Yıldızsız bana ait."

Ama iki krallığa ait olan prens yanılıyordu. Ben kimseye ait değildim.

Yıldızlar ve Gölgeler Serisi'nden daha fazlasını mı istiyorsunuz? Ön sipariş verin Kan ve İhanet Krallığı 3 Kısım'da geliyor.

HOLLY RENEE'DEN DAHA FAZLASI

Yıldızlar ve Gölgelel Serisi:

[Yıldızlar ve Gölgelel Krallığı Kan
ve İhanet Krallığı](#)

İyi Kızlar Serisi: [İyi Kızların](#)

[Ölmeye Gittiği Yer Kötü
Kızların Düşmeye Gittiği Yer
Kötü Erkeklerin Mahvolduğu
Yer](#)

Clermont Körfezi Çocukları Serisi:

[Bir Kötünün Dokunuşu
Bir Tanrının Düşüşü
Bir Düşmanın Tadı Bir
Şeytanın Aldatmacası
Güzel Yalanların Baştan Çıkarması
Kirlili Sırların Ayartıcılığı](#)

Rock Bottom Serisi: [Komşu](#)

[Çocukla Baş Belası Patronla Baş
Belası Sahte Erkek Arkadaşla Baş
Belası](#)

[Yanlış Beyaz Atlı Prens](#)

TEŞEKKÜRLER

A Kingdom of Stars and Shadows'a şans verdiğiniz için çok teşekkür ederim! Umarım siz de bu dünyayı benim yarattığım kadar sevmişsinizdir.

Yarattığım başka bir dünyaya aşık olmaya hazır mısınız? [Kötü Adamın Dokunuşu](#), sizi daha fazlası için yalvartacak, öfkeli, düşmandan aşığa bir romantizm!

Okur grubum [Hollywood'a](#) katılmanızı çok isterim, böylece Yıldızlar ve Gölgeler Krallığı hakkındaki tüm düşünceleriniz hakkında bağlantı kurabilir ve konuşabiliriz! Bu grup kapak tanıtımları, kitap haberleri ve yeni çıkan kitaplar hakkında bilgi alabileceğiniz ilk yer!

Bültenime buradan da kaydolabilirsiniz: [Bülten](#)

Benimle bu yolculuğa çıktığınız için tekrar teşekkür

ederim. Xo,

Holly Renee

www.authorhollyrenee.com

Gitmeden Önce

Lütfen dürüst bir yorum bırakmayı düşünün.

TEŞEKKÜRLER

Dürüst olmak gerekirse, bu teşekkürü yazmakta zorlanıyorum çünkü bu kitap büyük bir sevgi emeği idi. Bu dünyaya girebileceğimden emin olmadığım zamanlarda pek çok insan bana inandı.

Kocam Hubie'ye teşekkür ederim. Hiç kimse beni senden daha fazla destekleyemez ve sevemez.

Bana her zaman gerçek aşkın var olduğunu kanıtladığınız için teşekkür ederim.

Bu kitabıma şans verdikleri için tüm okuyuculara ve blog yazarlarına teşekkür ederim. Kalbimi bu sayfalara döktüm ve zamanınızı onu okuyarak geçirmeyi seçtiğiniz için minnettarım. Size minnettarlığımı asla tam olarak gösteremeyeceğim.

Christina'ya teşekkür ederim, hangi çılgın fikri ortaya atarsam atayım bana her zaman inandığı için.

Bunu onsuz yapamayacağım tüm ekibime teşekkür ederim. Amanda, Ellie, Rumi, Cynthia, Becca ve Savannah: teşekkürler, teşekkürler, teşekkürler.